

Nhiều tác giả

Truyện cực ngắn
**TRUNG
QUỐC**

Mời tình địch ăn cơm

Nhà xuất bản **vh**
Văn học

TRUYỆN CỤC NGẮN TRUNG QUỐC

Mời tình dịch ăn cơm

TRUYỆN CỤC NGÃN TRUNG QUỐC

Bản quyền tiếng Việt © các dịch giả và
BachvietBooks, 2007

Công ty Sách Bách Việt

Số 13, Tổ 74, Hoàng Cầu, Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 514 8742 Fax: (84-4) 514 8685

Email: info@bachvietbooks.com.vn

Website: www.bachvietbooks.com.vn

Blog: <http://360.yahoo.com/bachvietbooks>

Nhiều tác giả

TRUYỆN CỰC NGẮN TRUNG QUỐC

Mời tình dịch ăn cơm

Nhiều dịch giả

Nhà xuất bản Văn học

Làm người

Dương Hán Quang

Mẹ tôi bị ốm phải nằm viện, tôi được giao nhiệm vụ chăm sóc mẹ.

Có rất nhiều người đến thăm mẹ, người nào cũng mang theo nhiều hoa quả và thức ăn bổ dưỡng. Gặp ai mẹ cũng nói: "Bác (anh, chị) có lòng đến thăm thăm thân già này, tôi cảm động lắm rồi, còn mang quà cáp làm gì? Hãy mang về cho các cháu ở nhà."

Tất nhiên chẳng ai trong số họ mang quà về. Mẹ bảo tôi đưa lại cho họ nhưng họ đều lên để lại trên bàn rồi ra về.

Mẹ không thể ăn hết được số hoa quả và thức ăn bổ dưỡng đó bèn bảo tôi ăn cùng. Vừa ăn mẹ vừa hỏi tôi:

- Có ngon không?

Tôi nói:

- Ngon ạ.

Hai ngày sau, anh họ tôi đến thăm mẹ. Anh

họ đi người không, không có hoa quả cũng không có thức ăn bổ dưỡng, tuy nhiên, trước khi về anh rút ra tờ bạc một trăm đồng đặt bên cạnh gối của mẹ. Mẹ vội cầm tiền lên trả lại anh, nhưng anh họ đã quay người bước ra cửa. Mẹ đưa tiền cho tôi, chỉ theo bóng anh họ và nói:

- Nhanh lên!

Tôi cầm tiền rồi chạy đuổi theo, một lúc lâu sau mới đuổi kịp. Anh họ một mực không chịu cầm lại tiền. Tôi cứ nhất quyết nhét tiền vào túi anh, nói:

- Anh cầm lấy đi, đừng để mẹ em thêm buồn nữa.

Anh họ lắc đầu, không biết làm thế nào, đành nói:

- Dì quả là một người tốt.

Tôi hoàn thành nhiệm vụ và trở về phòng. Mẹ hỏi:

- Sao con đi lâu thế?

Tôi nói:

- Anh họ đi nhanh quá, con phải đuổi mãi ra tận gốc cây ngọc lan ngoài kia.

- Thế tiền đâu?

Truyện cực ngắn Trung Quốc

- Con đã trả lại anh họ rồi.

Mẹ đang nằm vội ngẩng đầu lên:

- Thế anh ấy có nhận không?

- Anh ấy nhất định không nhận nhưng con cứ dứt trả vào túi anh ấy.

Mẹ nằm phịch xuống, không nói gì cả, chỉ thờ dài thườn thượt. Tôi vội lại gần mẹ:

- Mẹ đau ở đâu ạ?

Mẹ đưa bàn tay gầy guộc, xoa lên mặt tôi và nói:

- Đến bao giờ con mới biết làm người?

Tôi hoang mang hỏi mẹ:

- Con đã làm sai gì ạ?

Mẹ chép miệng, dường như cười mà không cười, nói:

- Mẹ là dì của anh họ con, giờ bệnh tật như thế này, anh ấy cho mẹ một trăm đồng chẳng lẽ không xứng đáng sao?

Tôi chợt hiểu ra, quay người định đuổi theo anh họ. Mẹ kéo áo tôi lại, nói:

- Con lại sai rồi!

Thúy Ngọc dịch

Chúng tôi cần anh sống

Lưu Chí Học

Cùng một lúc bệnh viện tiếp nhận thêm hai bệnh nhân mới.

Bệnh tình của bệnh nhân trung tuổi không nặng: viêm gan. Bác sĩ nói bệnh này không đáng ngại lắm, chỉ cần chữa trị một thời gian là có thể ra viện.

Bệnh tình của bệnh nhân già rất nặng: ung thư gan. Bác sĩ nói tình trạng hiện nay đã nguy kịch lắm rồi, có chữa trị cũng vô ích, cần chuẩn bị gì thì nên lo liệu trước đi là vừa.

Bệnh nhân trung tuổi mang trên mình một trọng trách rất nặng, anh quản lý một phòng hơn chục người. Anh nói rằng cơ quan không thể thiếu vắng mình được.

Bệnh nhân già cũng có một gánh nặng trên vai. Ông là trụ cột của một gia đình hơn mười miệng ăn. Ông nói gia đình càng không thể thiếu vắng ông.

Sau khi hai bệnh nhân này nhập viện, phòng

Truyện cực ngắn Trung Quốc

bệnh dường như nhộn nhịp hẳn lên. Người nhà, lãnh đạo, đồng nghiệp của bệnh nhân trung tuổi lần lượt mang hoa, thực phẩm bổ dưỡng đến thăm anh.

Bệnh nhân trung tuổi rất tự hào. Anh nói với ông bạn bệnh nhân già: “Tôi không thể nằm xuống được! Cả cơ quan và gia đình còn đang phải trông cậy vào tôi.”

Bệnh nhân già ngoài người nhà, chẳng có ai đến thăm nom cả, cũng bởi vì ông không sống ở thành phố. Ông ngưỡng mộ nhìn đoàn khách ra vào không ngớt của bệnh nhân trung tuổi và nói: “Đúng vậy, đúng vậy, không có anh thì họ biết làm thế nào?”

Đồng nghiệp của bệnh nhân trung tuổi thay nhau đến chăm sóc anh, hơn nữa, người nhà anh lúc nào cũng túc trực ở bên cạnh. Cả ngày anh chỉ nằm trên giường, không buồn động chân động tay, ngay đến ăn cơm cũng không cần cầm đũa vì đã có người bón tận miệng cho rồi.

Bệnh nhân già chỉ có một đứa con trai đến thăm nom. Cậu ta chưa đến thành phố bao giờ, ngay cả đi mua cơm cũng có lúc lạc đường, nhiều khi ông cụ phải tự làm lấy.

Bệnh nhân trung tuổi tỏ ra rất hài lòng.

Nhiều tác giả

Cứ như vậy, ngày lại ngày trôi đi nhanh chóng.

Người nhà, lãnh đạo, đồng nghiệp và bạn bè thân thiết của bệnh nhân trung tuổi vẫn ngày ngày đến thăm anh ta. Họ đến và lặp đi lặp lại những lời nói giống nhau.

Người nhà nói: “Anh không phải lo lắng gì cả, cứ yên tâm dưỡng bệnh, việc học hành của con cái đã có người lo liệu.”

Lãnh đạo nói: “Anh không phải lo lắng gì cả, cứ yên tâm dưỡng bệnh. Công việc ở cơ quan, chúng tôi đã thay nhau sắp xếp ổn thỏa cả rồi.”

Đồng nghiệp của anh nói: “Anh không phải lo lắng gì cả, cứ yên tâm dưỡng bệnh. Mọi việc từ nhỏ đến lớn trong nhà anh như nộp tiền gas, tiền điện... đã có anh em chúng tôi lo liệu.”

Vẫn không một ai đến thăm nom người bệnh nhân già, trừ bà vợ của ông. Cách vài ngày bà đến thăm một lần. Mỗi lần đến thăm bà lại đem những việc mà bệnh nhân trung tuổi cho là việc vặt vãnh ra để hỏi ý kiến chồng.

“Năm nay nhà mình ít tiền, giống lúa mạch này bớt đi một chút phân bón được không ông?”

“Con lợn nhà mình bán được rồi, bao nhiêu thì bán được hà ông?”

Truyện cực ngắn Trung Quốc

“Con gái nói là muốn đi làm thuê cùng lũ bạn để kiếm tiền chữa bệnh cho ông, ý ông thấy thế nào?”

“Nhà Tứ Nạn mới sinh con, mình sắm bao nhiêu quà thì vừa há ông?”

Ngay cả việc mua cho thằng cháu cái kẹo, bà cũng phải hỏi ý kiến ông: “Tôi lên thành phố đã mấy lần rồi mà vẫn chưa mua được gì cho cu Bảo. Tôi thấy trên phố người ta có bán kẹo râu, cũng không đắt lắm, khoảng năm hào một râu, tôi mua cho nó một râu nhé?” Thấy ông lão khề gật đầu, bà lão háo hức như được nhận một chỉ thị quan trọng, yên tâm cắp cái túi da đã rách vế.

Thời gian lại trôi đi từng ngày, từng ngày một...

Bệnh nhân trung tuổi từ viêm gan nay đã dẫn tới báng nước, do bị báng nước nhưng không chữa nên tình trạng ngày càng trầm trọng. Cuối cùng anh được đưa vào nhà xác. Trong phút lâm chung, anh đã nắm chặt tay người bạn già và nói: “Tôi... là một người vô dụng, bọn họ không cần đến tôi nữa rồi... tôi... còn thiết sống làm gì nữa...”

Người bệnh nhân già bị ung thư gan vẫn sống tiếp như một kỳ tích. Cuối cùng ông đã xuất

Nhiều tác giả

viện trong niềm tự hào và hạnh phúc. Trước khi về, ông nắm chặt tay bác sĩ, nói:

- Cho dù khó khăn thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng phải sống. Không có tôi, bọn họ biết làm thế nào đây?

Từ đó về sau, mỗi lần chữa trị cho các bệnh nhân nặng, bác sĩ thường an ủi họ rằng: "Bạn cần phải sống, người nhà, họ hàng, bạn bè của bạn đều cần đến bạn..."

Thúy Ngọc dịch

Con vịt

Hàm Lôi

Một hôm, phu nhân của Trường phòng Hậu cần họ Chu đem hai con vịt do người nhà ở dưới quê biếu xuống nhà bếp nhờ ông Triệu - nhân viên nhà bếp - giết thịt hộ.

Ông Triệu nói:

- Con vịt đực này gây quá; con vịt cái này lại sắp đẻ, nếu đem giết thịt thì thật là uổng. Chi bằng cứ nuôi ở đây cho chúng ăn cơm thừa canh cặn. Tôi sẽ trông nom chúng giúp chị.

- Phải, phải. - Phu nhân Trường phòng đương nhiên là đồng ý - Mọi việc tôi nhờ cả vào anh đấy!

Ít lâu sau, mỗi tháng ông Triệu đều đem đến nhà Trường phòng ba mươi quả trứng.

Tháng này sang tháng khác cứ thế trôi đi.

Một hôm, phu nhân Trường phòng nói với chồng:

- Ông Triệu này quả là không tồi. Lẽ ra,

với một con vịt mới đẻ, mỗi tháng ông ta chỉ cần đem mười hay hai mươi quả trứng tới cũng không ai dám chê ít. Nhưng ông ta lại không làm vậy mà đem tất cả tới. Con người thật thà như vậy rất hiếm có. Chẳng phải anh đã nói là phải thay nhân viên thu mua ở nhà bếp hay sao? Hãy để ông Triệu làm việc đó đi.

Một thời gian sau, ông Triệu quả nhiên được nhận chức nhân viên thu mua.

Sau khi ông Triệu dọn khỏi khu tập thể nhà bếp, việc "chăm sóc" hai con vịt được giao cho Tiểu Đình.

Sáng sớm, Tiểu Đình ra mở lồng, cho vịt ăn và nhặt trứng nhưng không thấy quả trứng nào cả. Cậu lật đi lật lại người con vịt để tìm nhưng vẫn không thấy gì.

Một ngày rồi lại một ngày nữa trôi đi như vậy.

Cuối cùng Tiểu Đình cũng hiểu ra. Cậu tức giận, định đi ngay đến nhà Trường phòng để vạch trần bộ mặt của ông Triệu. Nhưng sau đó cậu lại thay đổi ý định.

Cuối tháng, Tiểu Đình vẫn đem trứng đến nhà Trường phòng như thường lệ. Nhưng lần này không phải ba mươi quả mà

Truyện cực ngắn Trung Quốc

là sáu mươi quả!

Tiểu Đình nói:

- Vốn dĩ vẫn là sáu mươi quả mà.

- Chẳng phải ông Triệu nói có một con vịt đẻ hay sao?

- Không, không, hai con đều là vịt cái.

Buổi tối, phu nhân Trương phòng đem chuyện này nói với chồng:

- Hóa ra từ trước đến nay chúng ta bị cái lão Triệu đó lừa. Xem ra, Tiểu Đình mới là người thật thà.

Trương phòng Chu cho rằng vợ nói có lý. Vài ngày sau Tiểu Đình được cất nhắc lên thay chức vụ thu mua của ông Triệu.

Lần này, nhiệm vụ "chăm sóc" hai con vịt được trao cho Tiểu Ngải.

Sáng sớm, Tiểu Ngải lại ra mở lồng, cho vịt ăn và nhặt trứng. Nhưng chẳng thấy quả trứng nào cả.

Một ngày rồi lại một ngày trôi đi như vậy.

Tiểu Ngải không thể không đi đến nhà Trương phòng để trình bày sự việc.

Kỳ lạ, cùng là hai con vịt, lúc thì đẻ ba

Nhiều tác giả

mười quả trứng, lúc lại đẻ sáu mươi quả, có lúc lại không đẻ quả nào. Việc này rốt cuộc là thế nào?

Trường phòng Chu liền bắt hai con vịt về nhà nuôi để quan sát.

Một hôm, trong lúc phu nhân Trường phòng đang sờ nắn đít con vịt thì người nhà ở quê ra chơi. Trông thấy vậy liền hỏi:

- Con vịt này làm sao vậy?

- Tôi sờ xem nó có trứng không?

- Chị thật là... Đây là hai con vịt đực, tôi biểu chị để giết thịt ăn, sao có thể đẻ trứng được.

Thúy Ngọc dịch

Chuyện kể của mẹ chồng và nàng dâu

Thường Lang

Tôi đến nhà bạn chơi, bạn lại không có nhà. Linh - vợ của bạn - đang bón cơm cho cậu con trai năm tuổi. Trẻ con hay đòi hỏi; mẹ không kể chuyện, nó nhất định không ăn. Thế là mẹ nó đành vừa bón cơm vừa kể:

“Ngày xưa ngày xưa, có một bà mẹ chồng, con trai bà đi làm xa, mọi việc nặng nhọc đều do cô con dâu gánh vác, bà chỉ phải lo nấu cơm. Nhưng bà mẹ này là người không tốt, mỗi lần nấu cháo xong đều hót lớp nước loãng phía trên cho con dâu ăn, còn mình ăn lớp cháo đặc ở đáy nồi. Không ngờ, nửa năm sau, bà mẹ cứ ngày càng xanh xao vàng vọt, thường xuyên bị ốm, trong khi đó thì da dẻ cô con dâu ngày càng hồng hào, khỏe mạnh. Tại sao vậy? Tại vì mọi chất dinh dưỡng có trong cháo đều tập trung ở lớp nước loãng phía trên, lớp cháo đặc phía dưới chỉ là bã gạo mà thôi.”

Câu chuyện kể ra quả thật có hiệu quả, cậu

bé chăm chú lắng nghe và há miệng to để mẹ bón cơm. Đúng lúc đó bà nội cậu bé đi chợ về. Linh nói có việc gấp phải đi, bảo bà cho cháu ăn tiếp. Cậu bé lại khóc đòi bà kể chuyện. Bà nội vừa bón cho cháu ăn vừa kể:

“Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái sau khi lấy chồng, chồng cô đi làm ăn xa, cô ở nhà với mẹ chồng. Mọi việc nặng nhọc đều do bà mẹ chồng làm, cô chỉ phải lo nấu cơm. Nhưng cô con dâu lại là một người không tốt, mỗi lần nấu cháo xong đều hót lớp nước loãng phía trên cho mẹ chồng ăn còn mình thì ăn lớp cháo đặc ở đáy nồi. Không ngờ nửa năm sau, cô con dâu cứ ngày càng xanh xao vàng vọt, rất hay bị ốm, còn bà mẹ chồng thì da dẻ hồng hào, khỏe mạnh. Tại sao vậy? Tại vì...”

Cậu bé chớp chớp mắt ngạc nhiên. Chẳng hiểu thế nào nữa. Cuối cùng thì bà mẹ chồng và nàng dâu, ai là người tốt, ai là kẻ xấu?!

Thúy Ngọc dịch

Dù nghèo đến mấy cũng không thể để...

Liêu Quán

Chủ tịch huyện Thôi vừa mới nhận chức, ông bèn dẫn theo một số cán bộ cấp dưới và các nhà báo đi thị sát tình hình. Đến trường tiểu học xã Đông Sơn, thấy đám trẻ phải ngồi học trên những chiếc ghế bằng đất nung, ông liền cau mày lại, nói với Chủ tịch xã Lưu cùng đi:

- Các đồng chí làm ăn kiểu gì vậy? Tại sao lại để trường học như thế này?

Chủ tịch xã Lưu nói:

- Báo cáo anh, xã chúng tôi là xã nghèo, thành ra không còn cách nào khác.

Chủ tịch Thôi nói:

- Giáo dục là gốc rễ của một đất nước phát triển. Cho dù nghèo đến mấy cũng không thể để trẻ em phải chịu thiệt thòi... - Chủ tịch Thôi vừa nói xong, trong phòng học vang lên tràng pháo tay hưởng ứng nhiệt liệt.

Ngày ngày hôm sau, câu nói đó của Chủ tịch

huyện Thôi đã được in đậm trên trang nhất của các báo trong huyện.

Vài hôm sau, Chủ tịch huyện Thôi lại đến thăm một gia đình có hoàn cảnh khó khăn. Đó là nhà ông Vương, công nhân của xưởng cơ khí huyện. Nhà ông Vương chỉ có bốn bức tường trống, trong nhà chẳng có đồ đạc gì cả, vợ ông ốm nằm liệt giường nhưng cũng không có tiền chạy chữa, thật là khó khăn bết mức. Chủ tịch Thôi quay sang nói với Giám đốc xưởng cơ khí cùng đi:

- Đồng chí làm giám đốc kiểu gì vậy? Đến đời sống của cán bộ công nhân viên cũng không quan tâm?

Giám đốc xưởng cơ khí vội nói:

- Báo cáo anh, xưởng cơ khí chúng tôi mấy năm gần đây làm ăn thua lỗ, chúng tôi đang rất nghèo, không còn cách nào khác ạ.

Chủ tịch huyện lại nói:

- Công nhân chính là người chủ của công xưởng, là chủ lực để phát triển sản xuất, cho dù công xưởng có nghèo đến mấy cũng không thể để công nhân rơi vào cảnh nghèo! - Nghe được những lời nói đó, ông Vương cứ nắm chặt tay Chủ tịch Thôi, xúc động không nói nên lời.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Trong cuộc họp cán bộ toàn huyện, sau khi đọc báo cáo, Chủ tịch Thôi nói tiếp:

- Huyện của chúng ta vẫn còn nghèo, cần phân đầu xóa đói giảm nghèo, mà cán bộ chính là những nhân tố quyết định. Chúng ta cần phải tăng lương cho cán bộ, nâng cao mọi chế độ đãi ngộ dành cho cán bộ nhằm cải thiện cuộc sống và điều kiện làm việc cho cán bộ... Tôi xin tổng kết bằng một câu như thế này, cho dù huyện chúng ta có nghèo đến mấy cũng không thể để cho cán bộ sống nghèo khổ.

Chủ tịch Thôi vừa dứt lời, các đại biểu đứng hết cả lên, nhiệt tình vỗ tay hưởng ứng.

Sau khi họp xong, Chủ nhiệm văn phòng Hồ nói với Chủ tịch huyện:

- Báo cáo Chủ tịch, anh phát biểu hay quá! Cần cải thiện cuộc sống cho cán bộ, cho dù nghèo đến mấy cũng không thể để Chủ tịch nghèo, dạ, em thấy xe ô tô mà Chủ tịch đi cũng đến lúc phải thay cái mới rồi đấy ạ...

Một năm sau, lũ trẻ ở trường học của xã Đông Sơn vẫn phải ngồi học trên những chiếc ghế bằng đất nung như trước đây; nhà ông Vương vẫn không có tiền chữa bệnh cho vợ; lương và mọi chế độ đãi ngộ đối với cán bộ trong huyện

Nhiều tác giả

vẫn vậy, chỉ có chiếc xe ô tô của Chủ tịch Thôi là đã được đổi từ xe sản xuất trong nước thành xe đời mới nhập từ nước ngoài về.

Chủ tịch Thôi vẫn thường xuyên ngồi trên chiếc ô tô đời mới đi đến các nơi trong huyện thị sát; bất cứ nơi đâu, trong bài phát biểu của mình, ông cũng nhắc đi nhắc lại: "Dù nghèo đến mấy cũng không thể để..." Có điều, ông không quay trở lại xã Đông Sơn, không quay lại thăm nhà ông Vương... mà chỉ tiếp tục đi đến những nơi khác.

Và một điều rất kỳ lạ là, bất cứ ở nơi đâu, sau khi phát biểu xong, Chủ tịch Thôi cũng đều nhận được những tràng pháo tay cổ vũ nhiệt tình.

Thúy Ngọc dịch

Mời tình địch ăn cơm

Hà Văn

Một năm trở lại đây, A Đình phát hiện ra Nguyên - chồng mình - thay đổi rất nhiều, nếu không phải là ập a ập úng thì cũng nói trước quên sau. Đó là còn chưa kể đến chuyện thường xuyên về muộn, gần nửa đêm mới thấy về nhà, vừa vào đến cửa, chẳng thèm rửa tay chân mặt mũi đã nằm luôn xuống giường ngáy khò khò. A Đình hỏi chồng có phải công việc không thuận lợi, anh lắc đầu; có phải ai phản đối anh, anh đáp: "Ai dám chống đối anh?"

Bằng cảm nhận riêng, A Đình hiểu rằng chồng mình đang mắc một căn bệnh tinh thần nào đó. Thế là cô ngấm ngấm theo dõi mọi hành tung của chồng và phát hiện anh đã mê cô bạn nhảy. Tìm hiểu kỹ, A Đình mới biết chồng mình đan dáu với A Tình - cô bạn nhảy đó - từ lâu rồi. Cô gái thông minh A Đình đã hiểu tất cả. A Tình vốn là bạn học thời phổ thông của A Đình; ngày đó, A Tình đã nổi tiếng là hoa khôi của trường. Năm ngoái, A Tình ly hôn chồng, đến giờ vẫn chưa tái

hôn, nay lại quan hệ với chồng cô, rõ ràng là đã trở thành tình địch của cô rồi. A Đình cảm thấy vô cùng ám ức, chồng đi ngoại tình mà cô không hề hay biết. Sau mấy đêm mất ngủ, A Đình định sẽ đến bắt quả tang cả hai rồi làm mọi chuyện âm thầm lên. Nhưng sau đó cô lại nghĩ, làm như vậy không được, nhất định sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng và tiền đồ của chồng mà chính cô cũng bị mất mặt. Cuối cùng cô nghĩ ra một cách, cố gắng kiềm chế sự tức giận, làm ra vẻ như chưa biết gì, càng ngày càng tỏ ra dịu dàng, chiều chuộng chồng hơn. Một hôm, cô rửa vẻ rất nhiều thức ăn, nói với chồng: “Em định mời A Tình đến ăn cơm, anh ở nhà cùng ăn cho vui nhé!” Chồng A Đình nghe xong đã ngầm đoán được ý định của cô, xem ra phen này lành ít dữ nhiều, vì vậy anh ngập ngừng mãi không nói được lời nào. A Đình lại nói: “Anh yên tâm, em sẽ không làm bạn nhảy của anh bị tổn thương đâu.” Chồng A Đình đành phải gật đầu đồng ý.

A Tình cảm thấy rất ngạc nhiên khi A Đình mời cô đến nhà ăn cơm, bình tĩnh một chút, A Tình nghĩ chắc A Đình đã biết chuyện của mình và chồng cô ấy. Việc đã đến nước này thì đành nói toạc ra cho xong. Cô chuẩn bị tinh thần của một người sẵn sàng ứng chiến, đến nhà A Đình ăn

Truyện cực ngắn Trung Quốc

com. Không ngờ thái độ của A Đình rất niềm nở, tự nhiên; trong lúc ăn hết gấp thức ăn cho chống lại tiếp rượu cho A Tình, vừa cười vừa nói cứ như hai chị em gái lâu ngày gặp nhau. Ăn xong, A Đình nhờ chồng rửa bát và nói rằng mình với A Tình cần tâm sự riêng một chút. Mặc dù trong lòng rất thấp thòm nhưng chồng A Đình vẫn phải nghe theo chủ ý của vợ.

A Tình thấy A Đình kéo mình vào phòng trong thì rất lo sợ. Không lẽ cô ấy định làm gì mình? Đã đến nước này, thôi thì đành liều vậy.

Ai ngờ A Đình nói với A Tình một cách rất chân tình: "A Đình này, có lẽ tôi phải gọi cô là em Tình thì đúng hơn. Chuyện giữa cô và anh Nguyên, tôi đã biết từ lâu rồi. Cả hai chúng ta đều yêu anh ấy, nhưng anh ấy lại chỉ có thể chọn một trong hai mà thôi. Tôi biết rằng chẳng bao lâu nữa, anh ấy sẽ trở thành chồng của cô, tôi chỉ có vài câu muốn căn dặn cô: Thứ nhất, anh Nguyên hay ra mồ hôi chân nên có mùi rất khó chịu, mỗi ngày đều phải thay giất tất một lần, thay tất xong phải lấy rượu trắng lau phía trong của giày, nếu không ngày hôm sau sẽ bốc mùi rất thối. Thứ hai, anh ấy bị đau dạ dày, hằng ngày, ngoài việc ăn ít ăn nhiều ra, cứ nửa đêm lại phải dùng túi chườm đựng nước muối nóng chườm vài lần, một lần

Nhiều tác giả

cũng không được thiếu. Điều cuối cùng là anh ấy mắc bệnh mộng du, những lúc như vậy, cô phải đi cùng anh ấy và nhất định là không được đánh thức anh ấy.”

A Tĩnh càng nghe càng ngạc nhiên. Cô cảm kích nói: “Anh Nguyên thật may mắn; có được một người vợ chu đáo như chị chính là phúc phận của anh ấy! Những điều chị căn dặn, em không thể làm được. Chị Đình, chị yên tâm, em sẽ rời xa anh ấy, em sẽ để anh ấy quay lại với chị.”

Từ đó, chồng A Đình lại trở về là anh chàng Nguyên như trước đây.

Thúy Ngọc dịch

Đóng dấu

Dương Thanh Thảo

Giam đốc Sở Văn hóa sắp đi công tác; trước khi đi, ông giao con dấu lại cho bí thư Tiểu Dương và nói: “Ngày mai cậu em họ tôi tên là Chu Văn sẽ đến xin dấu chứng nhận, cậu hãy đóng dấu giúp tôi nhé.”

Hôm sau, quả nhiên có một người tên là Chu Văn đến xin dấu chứng nhận. Để có một tờ giấy chứng nhận, người xin chứng nhận trước hết phải viết đơn, sau đó đưa Sở Văn hóa ký xác nhận, đóng dấu, cuối cùng mới mang đến Ủy ban Tuyên truyền của thành phố để ký xác nhận và đóng dấu. Chu Văn đã viết xong đơn, Tiểu Dương sau khi đọc qua lá đơn của anh ta bèn viết hai chữ: “Đồng ý”, rồi đóng dấu của Sở Văn hóa lên đó. Chu Văn cầm lá đơn đã được đóng dấu và đi ngay sang Ủy ban Tuyên truyền của thành phố.

Tiểu Dương vốn cho rằng chuyện này chẳng có gì to tát cả, không ngờ, gần hết giờ làm việc, Chu Văn lại đến tìm anh. Chu Văn nói: “Người ở

Ủy ban Tuyên truyền nói, lá đơn này không đạt yêu cầu, cần viết lại." Tiểu Dương cầm tờ đơn, đọc kỹ lại lần nữa rồi nói: "Lá đơn này của anh chẳng có vấn đề gì cả! Người bên Ủy ban nói chỗ nào không đạt yêu cầu cơ chứ?" Chu Văn nói: "Họ không nói chỗ nào không đạt yêu cầu, chỉ nói là về viết lại lá đơn khác." Tiểu Dương đành xé bỏ lá đơn cũ và giúp Chu Văn viết lại một lá đơn khác. Lần này, Tiểu Dương viết một lá đơn theo đúng những quy cách mà anh đã được học. Trên lá đơn mới, anh vẫn viết hai chữ "Đồng ý" rồi đóng dấu của Sở Văn hóa lên đó.

Thật không ngờ, ngay ngày hôm sau, Chu Văn lại đến, lần này, người trên Ủy ban Tuyên truyền nói rằng lá đơn vẫn chưa đạt yêu cầu. Tiểu Dương nói: "Không thể thế được, lá đơn rất đúng quy cách mà." Chu Văn nói: "Chẳng lẽ tôi lại nói dối anh? Tôi chạy đi chạy lại hai ngày nay cũng đủ mệt lắm rồi, chân tôi sắp gãy ra rồi đây này." Tiểu Dương lại hỏi: "Thế người trên Ủy ban Tuyên truyền có nói chỗ nào cần sửa không?" Chu Văn nói: "Họ cũng không nói rõ." Tiểu Dương nói: "Sao anh không hỏi họ?" Chu Văn nhăn mặt đau khổ: "Tôi không những đã hỏi, mà còn hỏi mấy lần, nhưng họ đều không trả lời." Tiểu Dương và Chu Văn cùng nhau xem lại lá đơn một lượt, cả

hai đều không tìm ra được chỗ nào không đạt. Đơn viết đúng quy cách, nội dung rõ ràng, văn phong trôi chảy, không có lỗi chính tả, con dấu cũng được đóng một cách ngay ngắn, thật chẳng có chỗ nào không đạt cả. Tiểu Dương mất hết cả kiên nhẫn, nói: "Đây rõ ràng là một lá đơn đạt tiêu chuẩn, lại còn phải sửa chỗ nào nữa cơ chứ?" Chu Văn bèn hiến một kế: "Hay là anh thử gọi điện lên Ủy ban Tuyên truyền hỏi xem." Tiểu Dương nói: "Không được, nếu họ muốn nói rõ thì đã nói với anh từ trước rồi. Hơn nữa, nếu gọi điện thoại hỏi họ, chẳng phải là tôi tự nhận lá đơn của mình có vấn đề hay sao?" Chu Văn nóng lòng nói: "Thế thì phải làm thế nào? Tôi đang cần dùng tới giấy chứng nhận này." Tiểu Dương nói: "Để tôi hỏi anh họ anh xem thế nào."

Tiểu Dương vội gọi điện thoại cho giám đốc, hỏi ông xem phải sửa lá đơn kia như thế nào. Giám đốc nói: "Lá đơn chắc chắn không có vấn đề gì, tôi tin vào trình độ của cậu. Cậu xem lại xem có phải dấu của Sở Văn hóa đóng cao quá không?" Tiểu Dương xem lại, đúng là dấu đóng cao quá, anh vội nói lại với giám đốc. Giám đốc nói: "Thế là không được rồi. Người của Ủy ban có ý kiến là đúng. Hãy viết lại lá đơn khác, nhớ đóng dấu của Sở Văn hóa lùi xuống một chút, nhường

Nhiều tác giả

chỗ cho con dấu của Ủy ban Tuyên truyền.”

Tiểu Dương và Chu Văn vội viết ngay một lá đơn khác, lần này, Tiểu Dương đóng con dấu của Sở Văn hóa ở gần cuối tờ giấy. Chu Văn cầm tờ đơn viết lại lần thứ ba lên Ủy ban Tuyên truyền, cuối cùng cũng đã được thông qua.

Thúy Ngọc dịch

Giá

Liều Luyện Xuân

Buổi chợ sớm phía nam thành phố. Thủy Sinh đặt đôi quang gánh xuống, lấy tay áo lau mồ hôi.

- Này, cá khô bán thế nào? - Một phụ nữ trung tuổi tay xách làn đi tới và hỏi.

Thủy Sinh hơi ngần ngại một chút. Hai năm rồi chưa vào thành phố. Lần này...

Anh đưa mắt nhìn xung quanh. Sau đó, anh bỗng cảm thấy thất vọng.

Lại xuất hiện thêm người khách thứ hai, thứ ba...

Rất nhanh, mọi người xúm quanh gánh cá khô của anh, có người đã bắt đầu chọn cá rồi cho vào làn của mình.

- Này, cá khô bán thế nào đây?

- Tám đồng. - Thủy Sinh nghĩ một lát rồi ra giá.

- Tám đồng? - Vị khách đầu tiên tròn tròn mắt.

- Tám đồng? - Những vị khách khác bắt đầu dùng tay đang chọn cá lại.

- Thì các bác trả được bao nhiêu? - Thủy Sinh cảm thấy hồi hận vội bổ sung thêm.

- Được mặc cà à? Cá này có bệnh à? - Người phụ nữ trung tuổi nhìn Thủy Sinh đầy nghi hoặc.

- Không...

- Hừ! Theo tôi, có khi cá bị chết do thuốc sâu, nếu không sao lại rẻ thế? - Chẳng biết ai trong số khách hàng đứng quanh đã thốt ra câu nói đó nữa.

Chí biết rằng sau khi nghe thấy vậy, mấy bà mấy cô bắt đầu đưa cá lên mũi ngửi:

- Ủ, hình như có mùi thuốc sâu!

Trời đất, rõ ràng là cá mình đi bắt ở sông về, làm sao mà có mùi thuốc sâu được cơ chứ?

- Thật là thất đức! - Mọi người không ai nghe Thủy Sinh giải thích, tất cả đều đổ cá vào thúng của anh. Có người sau khi đã đổ cá trả lại còn lật đi lật lại trong làn xem có sót con cá nào không, dường như họ đều sợ bị nhiễm phải thứ thuốc sâu quái quỷ đó.

Mọi người tàn đi hết, cũng từ đó, chẳng ai hỏi tới gánh cá khô của Thủy Sinh nữa.

Buổi chợ trưa phía tây thành phố.

Thủy Sinh đặt đôi gánh xuống đất, lấy tay áo

Truyện cực ngắn Trung Quốc

lau mỡ hôi.

- Này, cá khô bán bao nhiêu? - Một phụ nữ trung tuổi xách làn đi tới.

- Mười tám đồng. - Thủy Sinh nói một cách dứt khoát.

- Mười tám đồng? - Người phụ nữ trung tuổi tròn tròn mắt.

- Tiền nào của nấy. Bác cứ nhìn con cá mà xem, vừa phơi được nắng lại vừa được sắc.

Lại xuất hiện thêm người khách thứ hai, thứ ba...

Rất nhanh, mọi người lại đứng vây kín hai thúng cá của Thủy Sinh. Mọi người bắt đầu chọn cá rồi bỏ vào làn của mình.

- Ôi trời! Đừng chen nữa! Đừng chen nữa! - Người phụ nữ trung tuổi ban nãy thấy mọi người nhặt nhanh quá liền kêu lên, chị ta cũng vội vàng chọn cá cho vào làn của mình.

- Theo tôi, đừng có tham rẻ, chẳng biết thế nào mà lẫn. - Mọi người bàn tán trong lúc chọn cá.

- Đúng thế đấy bác ạ. - Thủy Sinh thêm vào.

Cân. Trả tiền. Nhận tiền. Cứ thế Thủy Sinh bận tíu tít cả lên.

Nhoáng một cái, hai thúng cá đã hết bay. Sau

Nhiều tác giả

khi tiễn người khách cuối cùng, cảm xúc trong lòng Thủy Sinh cứ lẫn lộn, không thể nói rõ là vui hay buồn.

Ôi! Đúng là con người!

Thúy Ngọc dịch

Đoan Mễ

Lưu Lê Doanh

Ba ngày đầu sau khi kết hôn, Nê vẫn chịu khó ở nhà săn sóc người vợ trẻ còn mơn mớn tuổi xuân. Ba ngày sau, Nê lại muốn ra ngoài cho khuây khỏa. Trước khi lấy vợ, Nê rất mê “chui tổ”. Người dân thôn Liễu thường gọi việc đánh bạc là “chui tổ”. Nê nghe các bạn cờ bạc nói rằng, ngay từ đầu nếu không lần lượt nổi vợ thì cả đời này coi như bỏ đi. Vợ cũng giống như cây cỏ, tức là nếu có nhổ đi rồi đem để vào khe đá thì nó vẫn mọc lại được, đó là một loài chỉ cần sống nhờ gió trời cũng được.

Cô dâu mới Đoan Mễ thì lúc nào cũng tươi cười, vui vẻ làm hết việc này đến việc khác. Cơm nấu xong, cô vui vẻ nói: “Ăn cơm thôi!” Cơm xới ra bát, cô nhường chồng ăn miếng đầu tiên rồi tươi cười hỏi: “Mặn hay nhạt?” Nê lau bàu: “Lắm điều quá! Nấu được tí cơm tí canh thì bắt người ta cung cung kính kính, cứ như là bà lớn không bằng!”

Đoan Mễ liền cầm đũa, im lặng ăn cơm. Nê

vừa ăn vừa cảm thấy không phải với vợ bèn góp chuyện: “Cơm dẻo nhỉ!” Đoan Mễ im lặng không nói. Nê lại nói: “Thức ăn thơm nhỉ!” Đoan Mễ vẫn ngồi im. Nê tức quá vớt bát cơm xuống đất, ôm đầu đập đập vào bàn ăn, hét lên: “Đoan Mễ, tôi khó chịu lắm rồi, Đoan Mễ!”

Đoan Mễ đỡ đầu anh, dọn sạch những mảnh bát vỡ dưới đất.

Nê nói: “Đoan Mễ, cô không phải là cây cò. Cô là một quả bóng tròn xoe khiến người khác muốn cắn cũng không tìm được chỗ để ngoạm vào.”

Đoan Mễ nói: “Anh muốn đi đâu thì cứ đi đi.”

Nê lại tìm đến tổ cò bạc của mình, hễ thua bạc là chạy về nhà lấy trộm thóc đem bán. Mỗi lần lấy một bao nhỏ, thùng thóc voi đi trông thấy. Một lần, do vội vàng hấp tấp, Nê vấp vào bụi cửa ngã tím cả một bên mặt. Đoan Mễ vừa bôi thuốc cho chồng vừa nói: “Anh thích mang đi đâu thì mang, em không ngăn cản anh đâu.” Được thế, Nê ngày càng ngang nhiên hơn. Về sau, mỗi lần lấy thóc, Nê đều vác một bao đầy. Có những lúc Nê một mình cho thóc vào bao mệt quá, Đoan Mễ còn đến giữ miệng bao giúp. Nê hằng hái mức

từng gáo, từng gáo một. Chà, một gáo, lại một gáo nữa. Đáy thùng đã bắt đầu lộ ra. Trước đây, khi mẹ Nê còn sống, bà không bao giờ để thùng thóc phải lộ đáy. Bà nói với Nê, cái thùng thóc này nhà mình đã dùng được mấy đời rồi, chả bao giờ phải vét đến đáy. Có những độn thiên tai đói kém, cho dù phải ăn rau dại, vỏ cây cũng quyết không vét hết thóc ở thùng. Tay cầm gáo của Nê run run như bị rút mất gân. Đuan Mễ nhắc thử cái bao rồi nói: "Còn nhét thêm được mười gáo nữa." Nê lúc đó chỉ muốn đập cái gáo vào mặt Đuan Mễ. Trong lòng Nê bắt đầu cảm thấy lo lắng. Đôi tay Nê cứ run rẩy trước mặt Đuan Mễ như một chiếc lá khô trong cơn gió mùa thu. Đuan Mễ lại nhắc cái bao lên, nói: "Còn nhét thêm được hai gáo nữa đây." Nê bèn vứt cái gáo xuống đất, dùng chân dẫm cho nát ra. Nê nói: "Đuan Mễ, sao cô lại như vậy? Ngay cả trường thôn cũng chẳng làm cho tôi sợ đâu." Đuan Mễ nói: "Anh thấy người ta đánh bạc thì ngửa tay à?" Nê nói: "Nếu sau này còn đi đánh bạc, tôi sẽ chặt đứt hai tay của mình cho cô xem."

Nê theo vợ ra đồng làm cỏ. Người dân thôn Liễu thấy cảnh tượng lạ đó bèn nói: "Trời ơi, thằng Nê ra đồng làm việc kìa, con vợ nó quả là có tài!"

Nê chăm chỉ lo việc đồng áng được một tuần

thì chân tay bắt đầu ngứa ngáy. Một hôm, nhân lúc Đoan Mễ về nhà lấy thêm phân bón, Nê vội chuẩn đi. Nê thua bạc trở về nhà, tìm con dao và bảo vợ: “Đoan Mễ, tôi chặt tay cho cô xem.”

Đoan Mễ đang ngồi bóc lạc, đèn mí mắt cũng không buồn ngược lên một chút.

Nê buông con dao xuống, chạy ra sau nhà tìm sợi dây thừng, trói con chó mà nhà vẫn đang nuôi lại. Trong nháy mắt, hai chân trước của con chó đã bị Nê chặt đứt rời.

Nê nói: “Đoan Mễ, nếu lần sau còn đi đánh bạc nữa, chắc chắn tôi sẽ chặt đứt hai chân của mình cho cô xem.”

Nê vẫn không làm chủ được bản thân. Sau khi thua bạc trở về nhà, cầm con dao trên thớt, Nê nói: “Đoan Mễ, tôi chặt chân cho cô xem đây. Tôi chặt thật đấy.” Đoan Mễ đang ngồi trộn cám cho gà trước cửa chuồng gà. Nê thò tay tóm lấy một con gà, nhaoáng cái đã chặt đứt hai chân của nó.

Cũng có lúc Nê thắng bạc. Những lúc như thế Nê lại thật thà đưa số tiền kiếm được ra trước mặt Đoan Mễ, nói: “Đoan Mễ, cô xem, có đúng như vậy không? Lá cây còn có lúc gặp nhau, chẳng lẽ con người lại không có lúc gặp may sao?”

Đoan Mễ gạt tay ra và nói: “Tôi sợ bản

tay lắm.”

Nhiều người trong thôn hỏi Đuan Mễ: “Đuan Mễ, cô tốt như vậy, sao không cắt đứt với thằng Nê cho rồi?”

Đuan Mễ nói: “Con người rồi cũng có lúc thay đổi.”

“Vậy sao cô không ngăn thằng Nê mà còn mở đường cho nó đi đánh bạc?”

Đuan Mễ nói: “Con dâu nhà Thiết Khóa chẳng phải do can ngăn chống đánh bạc mà bị đánh què tay hay sao?”

“Cô không sợ nó đem hết gia tài đi đánh bạc à?”

Đuan Mễ nói: “Mất nhà mất cửa nhưng vẫn còn cái mạng của tôi. Nê có là người gan đông dạ sắt thì tôi cũng cảm hóa được.”

Mọi người đành thờ dài, nói: “Xưa nay tuần mã vẫn thường công kẻ ngu si, người vợ đẹp thì suốt đời mất ngủ mà thôi.”

Một buổi chiều chạng vạng mưa phùn, Nê đang đứng ngậy ra nhìn thùng thóc trống rỗng, Đuan Mễ ướm như chuột lột loạng choạng bước vào nhà. Đuan Mễ rút từ trong túi ra hai trăm tệ đưa cho Nê và nói: “Anh Nê, bây giờ chỉ còn lấy

cái mạng tôi ra mà đánh bạc thôi, cứ đánh cho tới giọt máu cuối cùng trong người tôi đi." Nê cầm tiền, mấy đồng bạc được kẹp giữa tờ hóa đơn bán máu, mắt Nê tối sầm lại, anh dùng hai bàn tay thô ráp tát như điên vào mặt mình cho đến khi mặt mũi tím bầm.

Mùa xuân, cây cối đâm chồi nảy lộc. Trong thời gian ngắn, cảnh vật - từ sườn núi, rừng cây, cho đến mái nhà... đều thay đổi hẳn. Nê mở một hiệu sửa chữa đồng hồ ở thị trấn, Đoan Mễ thì làm chủ một cửa hàng may. Hiệu sửa đồng hồ làm ăn rất phát đạt. Mọi người ở khắp nơi đều muốn đến hiệu đồng hồ xem cái anh chàng Nê năm xưa thay đổi thế nào. Cửa hàng may của Đoan Mễ còn đông khách hơn vì các bà, các chị ai cũng muốn nhìn cho rõ cái cô Đoan Mễ kia có phải ba đầu sáu tay hay không mà giỏi giang thế.

Cũng có người hỏi Đoan Mễ có tuyệt chiêu gì không, cô chỉ mỉm cười, nói: "Trong đời mỗi người đều gặp rất nhiều trắc trở mà không phải ai cũng gạt bỏ được hết rồi đi tiếp. Tôi chỉ có một câu này thôi: nước chảy thì đá cũng phải mòn."

Thúy Ngọc dịch

Thực ra tôi chỉ gọi cô ấy một tiếng

Từ Xã Văn

Gần hết giờ làm việc, một người bạn gọi điện thoại cho tôi báo tin vợ anh K bị tai nạn xe máy đã qua đời, rủ tôi đi viếng. Tôi quá đỗi ngạc nhiên, không thể như vậy được, thật không ngờ, tôi phải đi, nhất định phải đi rồi.

Sau khi được các bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình, vợ anh K nằm yên lặng trong chiếc quan tài có một ô kính, khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn rất đẹp. Mặc dù thấy được vẻ vui mừng trên nét mặt đau buồn của K nhưng chúng tôi vẫn phải khuyên anh hãy bớt đau buồn, người đã mất thì không thể sống lại được nữa. Người đăng nhà vợ anh K, ai nấy đều sụt sùi không ngớt, người nhà anh K cũng ngậm ngùi thương xót nàng dâu xấu số.

Trên đường về, nghe bạn bè nói, mấy hôm trước anh K cứ một mực đòi ly hôn nhưng vợ không chịu, bây giờ thì hay rồi, tất cả đều đã kết thúc, cô ấy quả là người phụ nữ tốt, chẳng hiểu

cái anh chàng K này đang nghĩ gì nữa. Không biết người đàn ông đi cùng vợ anh K là ai, tại sao cô ấy lại ngồi sau xe anh ta, mà tại sao xe lại đâm vào cột điện? Chẳng có lý do nào cả. Chẳng lẽ lại có âm mưu từ trước? Tôi nói rằng không nên đoán mò làm gì, xưa nay số phận con người vẫn khó lường mà.

Ngày hôm sau báo chí đưa tin, phía cảnh sát đang nỗ lực xác định nguyên nhân vụ tai nạn và tìm kiếm nhân chứng có mặt tại hiện trường lúc bấy giờ. Có nguồn tin khác từ phía bạn bè và báo chí còn cho biết, phía nhà vợ anh K cứ một mực cho rằng chính anh K là người mưu sát vợ, lý do là trước đó anh cứ nhất quyết đòi ly dị nên đã thuê tên lưu manh kia thực hiện ý đồ của mình. Kết quả là mặc dù anh K luôn miệng phủ nhận việc mưu sát vợ nhưng cũng không giải thích nổi tại sao vợ mình lại ngồi sau xe người đàn ông kia và tại sao xe lại đâm vào cột điện. Anh K chỉ dám nghĩ thầm, có lẽ hôm đó cô ấy đi theo mình, hoặc là cô ấy muốn lấy cái chết ra để thách thức mình.

Thực ra, không thể trách anh K, không thể trách vợ anh K, và lại càng không thể trách tôi. Hôm đó, sau khi viết được vài chữ, xem xong mấy tờ báo, làm hai cốc trà âm, cảm thấy người mỏi mệt, tôi bèn rời khỏi văn phòng, bước ra nhìn

đường phố, ngắm từng cặp nam thanh nữ tú đi lại nhộn nhịp trên đường. Lúc đó, một chiếc xe máy phóng vút qua trước mắt tôi, một nam một nữ, tràn đầy hạnh phúc. Cô gái đó tóc dài, bộ váy rất đẹp, tôi dường như còn ngửi thấy mùi hương hoa nhài tỏa ra từ người cô. Tôi cao hứng gọi tên cô, cô giật mình quay lại. Cũng chính lúc đó, một bi kịch xảy ra. Chiếc xe máy lao vào cột điện bên đường. Cả hai ngã xuống đất. Khi tôi gọi tên cô, cô đang mẫn nguyện ôm chặt người đàn ông kia, mặt ghì sát vào lưng anh ta; nhìn cảnh ấy, không ai nghĩ là họ đang cãi nhau về việc ly hôn. Nhưng khi tôi nhìn thấy vẻ hốt hoảng của cô ấy thì cũng chính là lúc tôi phát hiện ra người đàn ông điều khiển chiếc xe máy kia không phải là anh K!

Thúy Ngọc dịch

Buổi họp lớp của vợ

Trương Dương

Trương Dương và vợ là bạn học từ thời đại học; anh biết vợ mình có mấy cô bạn thân, họ đã hẹn trước với nhau, sau khi ra trường, cách vài năm lại gặp gỡ nhau một lần.

Lần gặp mặt đầu tiên là hai năm sau khi tốt nghiệp, lúc đó Trương Dương và vợ vừa mới tổ chức lễ cưới. Được gặp lại bạn học cũ, vợ Trương Dương hết sức vui mừng, cô nói mấy người bạn thân trước đây chọn người yêu đều chẳng ra gì, đến khi họp lớp đem ảnh người yêu ra khoe, nhưng chẳng có ai đẹp trai bằng Trương Dương của cô, trình độ học vấn cũng không bằng, đặc biệt là Lý Linh Linh, cô ấy còn yêu một anh công nhân mới tốt nghiệp tiểu học, không hiểu cô ấy đang nghĩ gì nữa. Lúc bấy giờ Trương Dương vừa thi đỗ nghiên cứu sinh, khỏi phải nói cũng biết vợ anh vui sướng tới mức nào. “Hóa ra em vẫn là người có con mắt tinh tường nhất, tìm được một ông chồng tốt.” Vợ Trương Dương quá vui nên đã uống hơi quá chén, vừa về đến nhà, bất chấp

Truyện cực ngắn Trung Quốc

ánh nhìn của hàng xóm, cô ôm chầm lấy chồng và hôn chụt một cái.

Lần gặp mặt thứ hai là năm năm sau khi tốt nghiệp, lúc bấy giờ Trương Dương vừa hoàn thành luận văn nghiên cứu sinh và được phân công giảng dạy tại một trường đại học. Vợ anh đi họp lớp về, hình như có gì đó bất khoản. Cô nói chồng của Lý Linh Linh ra ngoài làm ăn, kiếm được nhiều tiền lắm. Buổi liên hoan hôm nay do Lý Linh Linh bao. Nhìn cách trả tiền của cô ấy mới hào phóng làm sao. Nghe nói chồng Trương Tiểu Nha đã lên chức trưởng phòng, lại rất giỏi giang, được lòng cấp trên. Chồng Vương Diễm Lệ lại có người thân ở nước ngoài, nghe đâu đang lo thủ tục để cả nhà cô ấy ra nước ngoài. Vợ Trương Dương hết đứng lại ngồi, luôn miệng ca ngợi các ông chồng của bạn khiến mạch suy nghĩ của Trương Dương đối với đồng tài liệu đang chỉnh lý cứ rối tung cả lên.

Lần gặp mặt thứ ba là tám năm sau khi tốt nghiệp, lúc này Trương Dương đã là tổ trưởng một bộ môn ở trường đại học; đồng thời mấy cô bạn của vợ anh cũng đang phát tướng, chỉ có vợ anh là vẫn giữ được vóc dáng thon thả. Đi họp lớp về, nhìn nét mặt vợ anh đầy vẻ ảm ức. Cô nói anh chồng mới chỉ tốt nghiệp tiểu học của Lý

Linh Linh giờ đã là tỷ phú, chồng của Trương Tiểu Nha đã là Giám đốc sở; hôm nay lúc hào phóng chiêu đãi mọi người, Tiểu Nha nói cứ ăn uống thoải mái, bao nhiêu cô ấy cũng thanh toán hết, lại còn khoe một đồng đồ trang sức và bộ quần áo đang mặc trên người đều là của những người chịu ơn chồng cô mang đến biếu cả. Vương Diễm Lệ thì không ngớt khoe chồng cô mỗi tháng gửi về bao nhiêu là tiền, lại còn giục vợ nhanh chóng làm thủ tục sang đó với mình. “Chỉ có em là khổ thôi, lấy phải anh giáo nghèo, mỗi tháng đưa cho vợ được vài nghìn bạc, không đủ cho người ta ăn một bữa.” Vợ Trương Dương buồn bã than thở, càng nói càng náo nức, một lúc sau đã thấy ngân ngân nước mắt. Chi khổ Trương Dương phải an ủi vợ đến tận đêm khuya.

Lần gặp mặt thứ tư là mười năm sau khi tốt nghiệp. Vợ Trương Dương về nhà, buồn bã, không nói câu nào. Trương Dương - một chuyên gia nghiên cứu trẻ có uy tín lúc bấy giờ cảm thấy rất ngạc nhiên, liền hỏi vợ xem có chuyện gì. Vợ anh thờ dãi một cái rồi nói mấy người bạn của cô giờ đã ly hôn hết rồi. Chồng của Lý Linh Linh có nhiều tiền sinh hư, bao nhiêu cô gái trẻ rồi vui thú ở bên ngoài. Chồng Trương Tiểu Nha mắc tội tham ô; khi công an điều tra còn phát hiện có vợ

Truyện cực ngắn Trung Quốc

bé, thậm chí đã có một đứa con với cô ta. Vương Diễm Lệ thì mồi mòn chồng về, không ngờ anh ta gửi đơn xin ly hôn và nói rằng sắp cưới một cô gái người nước ngoài.

Một buổi tối hai tuần sau đó, ăn cơm xong, khi vợ bê bát đĩa đi rửa, cậu con trai của Trương Dương nheo mắt nhìn bố, nói: “Bố này, gần đây con thấy mẹ đối xử với bố rất âu yếm và dịu dàng.”

Trương Dương mỉm cười cốc nhẹ vào đầu con: “Trẻ con, không được để ý chuyện của người lớn.”

Thúy Ngọc dịch

Tin nhắn thần bí

Trương Hợp Nghĩa

Đinh Hoa, vợ của Lý Thăng, đi họp ở Bắc Kinh, nhà chỉ còn mình anh.

Lý Thăng được sống vài ngày như thần tiên, không nấu cơm, không đi chợ, không tắm rửa, vì vậy cũng chẳng phải giặt quần áo. Công việc hằng ngày của anh sau giờ làm chỉ là ngồi trước máy vi tính và lên mạng.

Một hôm, Lý Thăng nhận được một tin nhắn lạ trên mạng: “Thăng, anh còn nhớ em không? Còn nhớ thời gian chúng ta bên nhau không?” Người gửi là Linh Linh. Lý Thăng nghĩ mãi vẫn không nhớ nổi Linh Linh là ai, nhưng trong lòng cũng khắp khởi phần nào.

Hai ngày sau, Lý Thăng lại nhận được tin nhắn của Linh Linh: “Thăng, giờ em rất cô đơn, rất cần có anh ở bên cạnh, lẽ nào anh không còn nhớ tới em nữa?” Lần này thì Lý Thăng trả lời ngay: “Xin lỗi, anh không nhớ nổi em là ai, em có thể nói rõ hơn được không? Hy vọng sẽ sớm liên

lạc được với em.” Ngay sau đó, trên màn hình lại hiện lên dòng chữ: “Em hơi thất vọng vì anh chẳng nhớ gì đến người đã say đắm yêu anh. Tuy nhiên em rất muốn gặp anh, anh thấy thế nào?” Lý Thăng vô cùng cảm kích, không ngờ mình vẫn còn hấp dẫn đến vậy, trong lòng bỗng thấy tự hào. Lý Thăng vội vàng gõ: “Anh cũng là kẻ si tình, sao anh có thể quên quãng thời gian lãng mạn đó chứ? Anh cũng rất mong gặp em, hãy cho anh biết địa chỉ của em.” Viết xong những câu đó, Lý Thăng lại kiên trì ngồi bên máy vì tính chờ đợi, thế nhưng vài ngày trôi qua mà vẫn không thấy Linh Linh trả lời.

Hai tuần sau, Lý Thăng lại nhận được tin nhắn: “Anh Thăng thân yêu, hai tuần qua em bận quá, không liên lạc với anh được, hãy thông cảm cho em. Em quyết định sẽ đi tàu đến thăm anh, đúng mười giờ sáng mai, anh ra ga đón em nhé. Nhớ anh nhiều. Linh Linh.” Lý Thăng bỗng cảm thấy người mình nóng rực lên. Không ngờ mình lại đào hoa như vậy, cuộc đời thật đẹp biết bao!

Mười giờ sáng hôm sau, Lý Thăng bốn chân đứng trong sân ga chờ đợi. Bỗng nhiên, Đinh Hoa, vợ anh, xuất hiện trong dòng người đông đúc; vừa nhìn thấy Lý Thăng, cô vội vã chạy tới véo tai chồng, nói: “Đúng là một kẻ si tình, cũng đúng

Nhiều tác giả

hẹn đấy nhĩ, còn không mau xách hành lý cho tôi, về nhà rồi biệt tay tôi.” Lý Thăng vội chữa ngượng: “Anh mới đi xem bói, thầy bói nói hôm nay em về.” “Thầy bói tên là Linh Linh phải không?” Đinh Hoa liếc xéo Lý Thăng. Lý Thăng bỗng chột dạ, không biết làm thế nào, đành ngoan ngoãn xách vali đi theo vợ.

Thúy Ngọc dịch

Dạ hội hóa trang

Cát Quốc Xuân

Trường phòng Hồ vừa đi thăm cấp trên đang nằm viện về thì có điện thoại của người bạn thân, hiện đang là ông chủ của một khách sạn mới khai trương trong thành phố, nói rằng tối nay ở khách sạn có buổi dạ hội hóa trang, mời anh và vợ cùng tới dự cho vui.

Trường phòng Hồ mới cưới vợ, tên là Chiêm Hiếu Mẫn. Hiếu Mẫn là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, đa tình. Hai vợ chồng ăn cơm sớm rồi sửa soạn đến dạ hội. Trường phòng Hồ chọn bộ đồ hóa trang có mặt nạ làm bằng nhựa dẻo, đang chuẩn bị dắt xe ra thì Hiếu Mẫn bỗng cảm thấy choáng váng, cô nói với chồng: “Em mệt quá, phải ngồi nghỉ một chút, anh cứ đi một mình đi!”

Hiếu Mẫn quay vào phòng, thoa chút dầu gió, một lát sau đã thấy khá hơn. Cô bèn thay một bộ quần áo mà từ trước đến nay chồng cô chưa hề nhìn thấy, gọi xe đến khách sạn. Bước vào phòng dạ hội, trong ánh đèn màu rực rỡ, ai nấy đều đeo

mặt nạ với những hình thù khác nhau và nhịp bước bên nhau trong tiếng nhạc du dương. Cô nhận ra chồng mình bởi bộ đồ hóa trang và mặt nạ hình gấu trúc bằng nhựa dẻo đang đứng nói chuyện tình tứ với hai cô gái khác. Ngọn lửa ghen tuông trong lòng Hiếu Mẫn cứ lớn dần. Hiếu Mẫn cố gắng kiềm chế, cô đeo mặt nạ, quyết định làm phép thử với ông chồng mới cưới.

Cô bước lại gần chồng, dáng điệu là lướt, sau vài lời ỡm ờ, cô còn kéo chồng lên một phòng trống trên tầng ba, cả hai mây mưa một hồi và nhất quyết không bỏ mặt nạ ra. Gần nửa đêm, buổi dạ hội hóa trang cũng sắp kết thúc, trong khi mọi người cùng tháo mặt nạ ra thì Hiếu Mẫn lặng lẽ đi về trước. Chồng cô mãi tận bốn giờ sáng hôm sau mới về.

“Anh này, buổi dạ hội thế nào?” Hiếu Mẫn đứng đón trước cửa hỏi chồng.

“Chẳng ra làm sao cả, cứ nhảy đi nhảy lại phát chán cả lên. Toàn trò trẻ con, chẳng có hứng thú chút nào.” Chồng cô mệt mỏi, vừa ngáp vừa trả lời.

“Thế cả đêm anh làm gì mà giờ này mới về?” Hiếu Mẫn hỏi, giọng nghi hoặc.

“Nói thật với em nhé”, chồng cô nói, “sau

Truyện cực ngắn Trung Quốc

khi anh đến khách sạn, thấy mấy người bạn cũng không đi cùng vợ bèn rủ họ vào phòng ông chủ đánh bài. Bọn anh ở đó chơi mạt chược đến giờ luôn."

"Chơi đến giờ này mới về?" Hiếu Mẫn hét lên.

"Đúng vậy, trước khi vào chơi bài, anh còn cho cậu Thẩm phó phòng mượn bộ đồ hóa trang. Buổi dạ hội kết thúc, lúc trả quần áo, cậu ấy còn không ngớt huyên thuyên, nói rằng đêm nay là một đêm tuyệt vời nhất trong đời cậu ta!"

"Hả!" Hiếu Mẫn kinh hoàng kêu lên, đôi môi xinh xinh của cô cứ há ra mãi, không khép lại được...

Thúy Ngọc dịch

Bắt cóc tổng tiền

Hàm Lôi

Lúc nhập nhạng tối ngày Chủ nhật, một mình Cục trưởng Đàm lái chiếc xe con hiệu Audi từ nhà quê về thành phố. Khi đi qua núi Bàn Long, Trà Nhĩ Sơn, ông bị mấy tên thổ phỉ mai phục trong rừng bắt cóc cả người lẫn xe.

Bọn phi lái xe Audi của Cục trưởng Đàm vào sâu trong rừng. Sau khi bẻ cành thông che lấp, chúng ra đường cái xóa hết mọi dấu vết rồi giải Cục trưởng Đàm vào hang núi, nói:

- Dùng máy điện thoại di động của mình, ông làm hai việc: Một là báo cho cơ quan của ông rằng ông bị ố, xin nghỉ ba ngày, không đi làm được. Hai là báo cho gia đình, bảo họ đem năm mươi vạn tệ tiền mặt đến chỗ cây đa lớn ở cửa rừng Linh Phong để chuộc ông vào bốn giờ chiều ngày mai. Ông phải nói rõ cho người nhà biết chớ có đi báo công an. Của cải nhà ông đều do ông tham ô, nhận hối lộ mà có. Nếu báo công an, coi như chính ông đi tự thú, tự dâng tài sản của

Truyện cực ngắn Trung Quốc

gia đình cho Tòa án. Lúc đó, người bị thẩm vấn đầu tiên sẽ là ông. Nếu ngày mai người nhà ông không ngoan ngoãn nộp năm mươi vạn tệ tiền chuộc, hang núi này sẽ là mồ chôn ông!

Hôm sau, tại địa điểm và thời gian hẹn trước, sau khi nhận vali chứa năm mươi vạn tệ tiền mặt từ tay phu nhân Cục trưởng một cách suôn sẻ, tên cầm đầu băng phi nói:

- Bà đã giữ lời hứa, chúng tôi cũng giữ lời hứa. Tối nay Cục trưởng Đàm sẽ lái xe con Audi về nhà đoàn tụ với gia đình.

Nói xong, tên cầm đầu băng phi móc điện thoại đi động, nói với phu nhân Cục trưởng Đàm:

- Tôi gọi điện thoại thông báo cho anh em trên núi, bảo chúng lập tức thả người.

- Khoan đã! - Phu nhân Cục trưởng nói - Các ông đừng vội thả người. Tôi còn cho các ông một cơ hội kiếm tiền nữa. Nếu các ông làm việc tôi yêu cầu, tôi sẽ cho các ông năm mươi vạn tệ tiền mặt.

- Việc gì? - Tên cầm đầu băng phi hỏi.

Bà Cục trưởng lấy từ trong túi ra một lọ nhỏ, nói:

Nhiều tác giả

- Ông cầm những viên thuốc này về, tìm cách cho Cục trưởng Đàm uống vào khoảng bảy, tám giờ tối nay.

- Ông nhà có bệnh gì? Đây là thuốc gì?

- Đây là thuốc ngủ. Sau khi uống, chồng tôi sẽ ngủ li bì tới khoảng nửa đêm. Các ông khiêng ông ấy vào xe, do người của các ông lái, rồi dừng lại ở chỗ hiểm yếu nhất trên con đường vòng qua núi. Lúc này người lái ra khỏi xe, trong xe chỉ còn một mình ông ấy đang ngủ say. Sau đó người của các ông hất xe, để cả người và xe từ vách núi rơi xuống vực. Xong việc, ông dùng máy di động gọi điện báo cho tôi. Sáng sớm ngày mai, ông lại đến đây, dẫn tôi đến xem hiện trường chỗ xe lao xuống vực. Tôi sẽ trả ngay ông năm mươi vạn tệ tiền mặt nữa.

Tên cầm đầu băng phi nói:

- Việc này... bọn tôi không làm được.

- Tại sao? Chê ít phải không? Ít tôi có thể trả thêm.

- Không, không phải. Việc này không liên quan đến tiền nhiều hay ít. Chúng tôi làm nghề này, cũng chỉ nhằm mục đích kiếm tiền. Bất đắc dĩ lắm mới phải giết con tin. Vô cớ giết hại con tin,

không những làm trái lời thầy dạy, mà còn có thể dẫn đến tai họa chết người. Sau khi nhận đủ tiền chuộc, chúng tôi không thể giết con tin. Bà cứ đòi chúng tôi giết người giúp bà, nhất định phải cho chúng tôi biết rõ nguyên do.

- Xem ra, ông là người rất hiểu lý lẽ. Được, tôi sẽ cho ông biết lý do. Đúng như các ông đã biết, trong nhiệm kỳ của mình, ông nhà tôi kiếm được khá nhiều tiền. Việc này, đến những người ngoài cuộc như các ông còn biết, không lẽ Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật và Giám sát lại không biết? Theo tin tức đáng tin cậy, ông nhà tôi sẽ bị bắt vào một ngày gần đây. Ông ấy đã gây nhiều tội lỗi rồi. Cho dù ông ấy có ba đầu sáu tay thì cũng không thể thoát được.

Tên cầm đầu băng phi nói chen vào:

- Tại sao bà biết rõ như thế?

Phu nhân Cục trưởng trả lời:

- Không dám giấu ông, những việc ông nhà tôi làm, hầu như đều bàn với tôi.

- Bây giờ bà trả lời tôi, tại sao phải hại tính mạng Cục trưởng Đàm?

- Hôm qua, sau khi nhận được điện thoại của chồng tôi từ hang núi gọi về, tôi và các con

đã khẩn cấp họp gia đình. Cả nhà đều khóc, cuối cùng đưa ra một quyết định đau lòng. Để ông nhà tôi bị cách chức, bị bắt và xử tử hình sẽ để lại tiếng xấu là một kẻ tham ô, chẳng thà xin các ông giúp một tay để ông ấy chết “bất ngờ”. Rơi xuống vực mà chết trong lúc ngủ say là kết cục tốt nhất đối với ông ấy. Đơn vị biết ông ấy chết do tai nạn ô tô, không những sẽ không truy cứu vụ án có liên quan, mà còn đăng cáo phó và tổ chức lễ truy điệu cho ông ấy. Như thế không chỉ giữ được thanh danh người đầy tớ liêm chính của nhân dân cấp thành phố, mà còn giữ được mấy tòa biệt thự và khoản tiền lớn gửi tiết kiệm của nhà tôi. Là vợ góa của ông ấy, tôi có thể được lĩnh trợ cấp suốt đời. Còn các ông giúp tôi làm xong việc này, không những có thêm năm mươi vạn tệ, mà còn tránh được nguy cơ bị gia đình nạn nhân tố giác. Tôi nói hết ý định của mình ra là hy vọng mọi việc được vẹn toàn.

Nghe xong, tên cầm đầu băng phi thở dài:

- Người đòi ai cũng bảo bọn bắt cóc tổng tiền độc ác. Nhưng hôm nay tôi mới biết, gan ruột của mọi người trong nhà bà còn hiểm độc hơn thổ phi rất nhiều! Đã thế, bây giờ bà hãy ngoan ngoãn theo chúng tôi lên núi và đừng máy di động báo

Truyện cực ngắn Trung Quốc

ngay cho các con bà đem một triệu đến chuộc! Tôi rất muốn xem liệu con trai, con gái bà có lại trả giá hai triệu để xin bọn tôi cũng vớt bà từ vách đá cheo leo xuống vực thẳm hay không!

Vũ Công Hoan dịch

Bố cũng đang đợi

Diệp Tân

Tổng Giám đốc Tề đang ngồi họp trong phòng, đột nhiên thư ký riêng hét hơ hét hải, không kịp gõ cửa, xông thẳng vào nói:

- Thưa Tổng Giám đốc, Tiểu Dự vừa gọi điện, bảo là bị tai nạn trên quốc lộ 106. Máy điện thoại di động của Tổng giám đốc đều không mở, cậu ấy đang cuống lên, lo lắm ạ.

Sắc mặt tái đi, Tổng Giám đốc Tề hỏi:

- Người thế nào? Có bị thương không?

Tiểu Dự là con trai ông.

- Người không sao. Xe của cậu ấy húc vào đít xe khác, bị gãy thanh bảo hiểm. Cậu ấy gọi Tổng Giám đốc đến ngay xử lý.

Tổng Giám đốc Tề để tài liệu xuống, mở máy di động. Đang bấm số thì Tiểu Dự gọi:

- Bố ơi, bố đến nhanh lên. Xe của con bị đâm nát rồi, sốt ruột lắm bố ạ!

- Báo cảnh sát chưa?

Truyện cực ngắn Trung Quốc

- Chưa ạ.

- Thương lượng với chủ xe đằng trước chưa?

- Chưa.

- Thế con đang làm gì?

- Con đang chờ bố. Con không biết nên làm gì. Cảnh sát giao thông chắc chắn sẽ phạt tiền, sẽ đục lỗ, không biết có treo bằng lái xe không? Con ở ngã ba quốc lộ hướng đi Bắc Kinh. Bố đi xe hai mươi phút là tới.

Im lặng hai, ba phút, đột nhiên, Tổng Giám đốc Tề ngắt điện thoại, tắt máy di động. Ông quay lại bảo thư ký riêng:

- Tiểu Dự còn gọi điện đến, cứ bảo tôi đi vắng.

Thư ký riêng ngạc nhiên nhìn Tổng Giám đốc Tề. Tiểu Dự là con một, được ông rất mực thương yêu. Với cương vị Tổng Giám đốc, việc này, ông chỉ cần cử trợ lý đi là được.

Tổng Giám đốc Tề ngồi suốt cả ngày trong phòng làm việc; như mọi ngày, ông xử lý tài liệu, triệu tập cấp trưởng các bộ phận đến họp, cười đùa với cán bộ nhân viên, thần sắc không hề thay đổi.

Nhiều tác giả

Bảy giờ tối, Tổng Giám đốc Tề về đến nhà. Tiểu Dự đang ngồi thiền thờ trong phòng khách, mặt sa sầm, trông như kẻ mất hồn.

- Không sao chứ? - Ông Tề hỏi con trai.

- Con chờ bố cả ngày. Suốt một ngày! Bố vẫn còn là bố của con chứ?

Tiểu Dự đứng dậy. Mắt đỏ hoe. Hậm hực nói to.

Ông Tề tươi cười, không trả lời.

- Hôm nay bố có việc gì quan trọng đặc biệt thế? Mà việc quan trọng đến mấy đi nữa, liệu có hơn con không? Trong mắt bố, con có hay không cũng thế hay sao? Con là con trai của bố, con hy vọng được giải thích một cách hợp lý.

Thấy bố im lặng, Tiểu Dự xúc động, càng được thể nói to.

Ông Tề bình tĩnh vỗ vỗ vai con, ngồi xuống, nói:

- Con ạ, đúng là bố có việc quan trọng phải làm. Công ty không quan trọng bằng con. Tiền cũng không quan trọng bằng con. Nhưng vấn đề là ở chỗ hôm nay bố gặp một bài toán khó, không biết nên giải quyết như thế nào?

Con trai nhìn bố. Cứ nhìn bố chăm chăm.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

- Bởi vì bố không biết giải quyết vấn đề như thế nào, nên đành phải ngồi chờ trong phòng làm việc. Bố chờ ông nội con. Chờ ông nội đến bảo bố làm thế nào. Bố chờ suốt cả ngày.

Tiểu Dự cứ ngồi đực mặt ra. Lâu lắm. Chợt hiểu hàm ý trong lời nói của bố, cậu cúi gằm mặt xuống. Ông nội qua đời cách đây đã mười năm.

Vũ Công Hoan dịch

Đầu trọc

Vương Mông

Đang giữa mùa hè oi ả, ông Vương định đi cắt tóc. Ông hỏi vợ:

- Tôi húi cái đầu trọc được không bà?

Bà Vương giãy nảy, can lia lịa, không được, không được. Bà phân tích, điều kiện tiên quyết của người húi đầu trọc là đầu phải tròn, nhẵn mà tròn, tròn mà nhẵn, phải thế cơ! Còn đầu ông, như quả bí đao, như quả cà dái dê, như cái đầu đạn, cạo trọc đi trông chối lăm, ảnh hưởng xấu đến xã hội. Hơn nữa, bây giờ đâu có phải như mấy năm làm “cách mạng văn hóa”. Mấy năm ấy, ông cắt trọc là để tụi vệ binh đồ không túm được tóc. Bây giờ chính trị trong sáng, xã hội ổn định, nhà nào cũng phấn đấu để có mức sống trung bình, người nào cũng vai thân tài, ông húi đầu trọc làm gì? Có mà điên!

Ông Vương hậm hực, tại sao húi cái đầu trọc cho mát mẻ cũng không được? Hơn bảy mươi tuổi rồi, có để cái đuôi sam nho nhỏ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến xã hội. Hôm trước, khi

tâm sự với một đồng nghiệp cũ, ông nói: "Bây giờ mình có khiêm tốn cũng chẳng tiến bộ, có kiêu ngạo cũng chẳng lạc hậu..." Lẽ nào người không cần khiêm tốn, không sợ kiêu ngạo, lại sợ húi cái đầu trọc?

Để giữ hòa khí, ông đành hoãn "công trình" cắt tóc lại. Chủ nhật, ông bàn với các con. Lập tức chia thành hai phe. Phe tán thành phân tích, giống như để tóc chấm vai, đầu trọc đang là một thời thượng. Vua nháy cầu nước Mỹ đầu trọc, người phát ngôn Bộ Ngoại giao đầu trọc, một nguyên thủ quốc gia nào đó đầu trọc, rồi một học giả nào đấy cũng trọc. Đầu trọc là độc quyền của cánh đàn ông, là sức hấp dẫn của cảm giác tỉnh dục, là biểu hiện của già nhưng không yếu, là biểu tượng của tự do, nghĩa là nó là thắng lợi của ý chí tự do của bố, một trong những biểu hiện của tiến bộ xã hội và văn hóa đa nguyên...

Phe phản đối bác lại, cho rằng mỹ quan là yêu cầu số một của đàn bà và của cả đàn ông. Mỹ quan là thanh xuân, càng là quyền lợi, đặc biệt là nghĩa vụ của người già. Cái răng cái tóc là góc con người. Mái tóc là phần đẹp nhất của nhân loại, giống như bộ lông của con công và các thứ lông giữ ấm trên thân người. Roosevelt là người bị bại liệt, phải ngồi xe lăn, nhưng vì ông

là Roosevelt nên ngồi xe lăn vẫn đẹp, ngồi xe lăn vẫn phong độ! Còn bố mình, cả đời không làm nên công trạng gì, cuối cùng lại cắt một kiểu tóc chẳng ra làm sao, sẽ bị người ta chê cười. Tại sao không suy xét vấn đề một cách thực sự cầu thị?

Nghe ón cá lố tai, ông già liền đánh liều đi vào một hiệu làm đầu gần nhà. Buồn giận, ông nói với cô thợ làm đầu, cộc lốc: "Cạo trọc!"

Cô thợ làm đầu đang độ thanh xuân hơn hớn, có vẻ như không nghe thấy lời ông, lại còn động viên ông:

- Tóc bác còn đen lắm, nhuộm một chút thuốc, hấp một một chút dầu thơm, thưa bác!

... Thế là, không những ông Vương không húi trọc đầu, mà còn nhuộm đen tóc, hấp dầu thơm. Đầu bóng mặt phấn, ông bấm bụng rút ví chi trả những hơn một trăm tệ, rồi ra về. Lão Vương bảo vợ, ở đấy có cô thợ cắt tóc xinh, trẻ, y như diễn viên nổi tiếng Hồng Kông vậy.

Vũ Công Hoan dịch

Của quý để dành

Khâu Trường Hải

Cầm giấy chẩn đoán ung thư gan di căn của chồng, bà lão lau nước mắt trở về buồng bệnh, nói với ông:

- Không sao, bác sĩ bảo không sao, người già, phụ tùng máy móc tránh sao khỏi trục trặc chỗ này chỗ kia, tinh dương rồi sẽ khỏi.

Về đến nhà, đeo tạp dề, bà lão sửa soạn nấu cơm. Ông lão giục:

- Khỏi phải vào bếp, mình thử ra khách sạn một lần bà ạ!

Đến khách sạn, ông lão gọi ba món ăn. Một món là khoai tây thái nhỏ xào dấm ớt bà thích ăn. Một món là cật súc vật xào giòn ông thích ăn. Còn một món sườn chua ngọt con gái cưng Kiều Kiều thích ăn.

Nhìn thức ăn, không nén nổi, bà lão khóc. Ba món ăn đọng lại nỗi buồn vui của gia đình. Từ nhỏ, con gái thích ăn món sườn chua ngọt. Đi làm

Nhiều tác giả

về, ông thường mua một suất sườn chua ngọt. Nhìn con gái ăn ngấu ăn nghiêng ngon lành, bố mẹ cũng không muốn đựng đũa. Những tháng ngày hạnh phúc theo bước con gái từ khi vào vườn tre cho đến trước khi đi lấy chồng. Bây giờ thằng cháu ngoại đã lên lớp Hai. Món sườn chua ngọt của bố mẹ đã mất sức hấp dẫn với nó. Sống trong cùng một thành phố, đầu năm con gái đưa cháu ngoại đến ở một buổi sáng rồi đi. Bây giờ, năm sắp hết, Tết sắp đến mà vẫn chẳng nhìn thấy mặt con cháu, ngay đến một cuộc điện thoại, nó cũng không thèm gọi về.

Hai ông bà già lẳng lẳng ăn cơm, không ai nói với ai câu nào. Cũng chẳng ai đựng đến món sườn chua ngọt.

Sáng sớm hôm sau, ông lão đi đâu đến trưa mới về. Nhìn bà già đang sốt ruột, ông bảo:

- Đưa tôi!

- Cái gì? - Bà già hỏi.

- Cái hôm qua mình xem ấy. - Ông nói.

Ông lão lấy trong túi ra một cái hộp xinh xắn, cẩn thận đặt vật kia vào rồi khóa lại, bỏ chìa khóa vào túi áo sát người, chậm rãi nói:

- Tôi đã đến cơ quan của Kiều Kiều. Nó bảo

nay hoặc mai sẽ về.

Ngày hôm ấy cả gia đình con gái về. Nằm trên giường, ông lão nói với con:

- Con ơi, bố không còn sống được mấy nữa. Những năm qua bố mẹ dành dụm được tý chút, không nhiều không ít, nhưng cũng đủ cho cháu Bảo Nhi du học.

Cầm chìa khóa nhét vào tay bà già, ông lại nói:

- Sau khi bố ra đi, mẹ con không được động vào cái này. Sau khi mẹ con ra đi, các con hãy mở ra. Nhớ lời bố. Nếu không, bố chết không nhắm mắt.

Ông lão không sống được đến Tết. Con gái hò khóc vật vã, chết đi sống lại, người ta bảo, con gái quý không uống công yêu thương.

Nhoáng cái đã mười năm trôi qua. Bà già sống mười năm hạnh phúc với con gái. Bảo Nhi sắp sửa thi vào đại học. Trên đường đem cơm cho cháu, bà bị tai nạn ô tô, được đưa vào bệnh viện.

Con gái, con rõ biết tin vội tìm đến. Bà già nắm tay con gái, nước mắt lưng tròng:

- Con ơi, mẹ xin lỗi các con.

Nhiều tác giả

Tay bà run run, cời được chiếc chìa khóa luôn mang bên người thì tắt thờ.

Con rẽ nhoáng nhoàng chạy về nhà lấy hộp, mở ra xem. Bên trên là một bức thư, giấy đã ố vàng:

Kiểu Kiểu

Khi con đọc bức thư này, bố mẹ đã đoàn tụ ở Thiên Quốc. Suốt cuộc đời này, niềm vui duy nhất của bố mẹ là con, bận tâm duy nhất là con, day dứt duy nhất cũng là con - ở đây bố mẹ xin con lượng thứ.

Những năm qua, ngoài việc chu cấp cho con vào đại học, gia đình mình không dành dụm được mấy. Sau khi con lập gia đình, bố mẹ khám bệnh, mua thuốc cũng khá tốn kém, cho nên không để lại cho con chút tài sản nào.

Dưới bức thư này là một cái lọ đựng sữa của mẹ con. Ngày xưa bố mẹ đựng sữa vào lọ, chỉ xuất phát từ lòng hiếu kỳ. Bố mẹ cảm thấy chất lỏng màu trắng sữa thật thần kỳ, có thể nuôi được sinh mệnh nhỏ nhoi, mềm mại, yếu ớt thành thiếu nữ xinh đẹp.

Đêm hôm bố phát hiện ra bệnh, trong khi lục tìm đồ dùng, đã vô tình tìm thấy lọ sữa này, vừa nhìn vào, bố mẹ không khỏi giật mình ngạc nhiên...

Con gái vội vàng lấy lọ sữa ra xem, vô cùng

Truyện cực ngắn Trung Quốc

sừng sốt - Trải qua bốn mươi năm lắng đọng, nước sữa đã ngả sang màu nâu đỏ, nghiêm nhiên là một lọ máu.

Nhưng trên đời này, hời có mấy đứa con hiếu rõ, mình đã được nuôi lớn bằng máu?

Vũ Công Hoan dịch

Chỉ khác có một chữ

Mã Trường Sơn

Tôi là một nhà thơ của tỉnh H, năm nay sáu mươi chín tuổi. Theo cách đánh giá riêng, tôi nghĩ sáng tác thơ của mình phải đứng hàng đầu trong tỉnh. Nhưng mấy tay trong giới phê bình lại xếp tôi thứ ba.

Bao tôi nhận mình thứ ba cũng được, nhưng vấn đề là các anh phải thừa nhận công sức của hai vị trước quả thực không bằng tôi. Không, tôi đã bố trí hai học trò của mình viết bài, lần lượt phê phán văn chương của hai anh chàng kia.

Tuần trước, hai học trò nộp bài, đề nghị tôi thẩm duyệt. Nào ngờ tôi lại lẩn ra ốm.

Tôi được biết mình bị ung thư, chỉ sống một tuần nữa.

Vợ con tôi khóc âm ỉ.

- Đổ hèn! Đừng khóc nữa!

Tôi quát to. Cả nhà bỗng im như thóc.

"Đời người xưa nay ai chẳng chết." Tôi vừa

Truyện cực ngắn Trung Quốc

khóc vừa ngâm câu thơ cổ, rồi lại nói:

- Nhưng phai chết nặng như núi Thái Sơn.

Tôi lặng lẽ gọi vợ, ghé vào tai nói mấy câu.

Vợ tôi nuốt lệ gật đầu, nói: “Người sắp chết nói điều gì cũng đúng. Cho dù người ta đòi hái sao trời, cũng phải thể hái bằng được.”

Đúng như dự đoán của bệnh viện, một tuần sau tôi qua đời.

Hội Nhà văn tỉnh long trọng tổ chức tang lễ cho tôi. Ông Lý, Phó Chủ tịch tỉnh phụ trách văn hóa giáo dục đích thân đến viếng, vái trước thi thể tôi ba vái. Ông Lưu, Phó Chủ tịch Hội Nhà văn tỉnh đọc điệu văn bằng cái giọng nhỏ trầm mà khàn khàn. Giọng ông khàn khàn là có thật, còn nhỏ trầm là giả dối. Điều này thì tôi biết. Thăng cha ấy vẫn hay coi thường thơ tôi. Đương nhiên, tôi càng coi thường tán văn của hắn.

“Sự ra đi của đồng chí Trương Tam là một tổn thất trọng đại của giới thơ ca tỉnh nhà...”

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của tôi, thăng cha ấy đã dám dùng hai chữ “trọng đại” thay cho “cực đại”¹. “Sức nặng” của hai từ này

¹ “Cực”: rất to lớn; khi dùng ghép với chữ “đại” (cũng có nghĩa là to lớn) thì “cực đại” (vô cùng to lớn) sẽ mang hàm nghĩa nhấn mạnh hơn so với từ “trọng đại”.

khác hẳn nhau!

Vợ con tôi vừa nghe thấy ông Lưu Phó Chủ tịch đọc bốn chữ “tồn thất trọng đại”, liền gào toáng lên.

Ông Lưu Phó Chủ tịch không thể đọc tiếp.

Mấy cán bộ của Hội Nhà văn tỉnh bước ngay đến an ủi gia đình tôi, đồng thời cũng muốn để ông Lưu Phó Chủ tịch đọc tiếp:

“Sự ra đi của đồng chí Trương Tam là một tồn thất trọng đại của giới thơ ca tỉnh nhà...”

Ông Lưu Phó Chủ tịch đọc lại một lượt nữa. Đương nhiên, đúng như các bạn đoán, người nhà tôi lại khóc âm lên.

Ông Lưu Phó Chủ tịch không đọc tiếp được.

Ông Lưu Phó Chủ tịch trầm tư hai giây, bước đến trước mặt vợ tôi, khẽ hỏi:

- Bác Vương, trước khi nhắm mắt, đồng chí Trương Tam có để lại cho tổ chức lời nhắn nhủ gì không?

- Có - Vợ tôi nhìn tôi, mồm tôi hơi động đây, ám chỉ bảo bà ấy làm theo kế hoạch. Bà ấy đành phải liếc nói tiếp - Trong lòng bàn tay ông ấy có viết một chữ. Ông ấy bảo cho chữ này vào trong

điều văn.

- Để lại một chữ ư? Mau xem xem. - Ông Lưu Phó Chủ tịch sai bước đến bên thi thể, mở một bàn tay tôi. Không có. Ông vội vàng mở tay kia. Một chữ “cự” viết bằng mực đang nằm lặng lẽ trong lòng bàn tay trái của tôi.

Ông Lưu Phó Chủ tịch hiểu ý. Ông ấy biết, tôi muốn thay “tồn thất trọng đại” thành “tồn thất cự đại”.

- Bác Vương - Ông Lưu Phó Chủ tịch vô cùng lúng túng nói - Đánh giá về đồng chí Trương Tam là do lãnh đạo Hội Nhà văn tình thảo luận rồi thống nhất, cá nhân tôi không có quyền sửa đổi.

Người nhà tôi lại gào khóc âm lên.

Ông Lưu Phó Chủ tịch bối rối khó xử. Điều này tôi biết. Thằng cha ấy tuy coi thường tôi, nhưng không có mâu thuẫn căn bản với tôi. Đối đầu thật sự với tôi chính là hai lão: Phùng, Chủ tịch và Trần, Phó Chủ tịch Hội Nhà văn tình. Hai vị này được các nhà phê bình thời phồng lên thành nhà thơ số một và số hai của tỉnh H. Khi tôi còn sống, chính hai lão này đã ra sức đả kích, chèn ép tôi. Bây giờ tôi chết rồi mà họ vẫn không buông tha.

Ông Lưu Phó Chủ tịch sai bước ra khỏi nhà tang lễ, rút máy điện thoại đi động gọi cho ông

Nhiều tác giả

Phùng Chủ tịch đang đi khảo sát ở mãi tận nước Mỹ xa xôi. Ông Phùng Chủ tịch không đồng ý sửa lời điếu. Ông Lưu Phó Chủ tịch lại gọi điện thoại cho ông Trần Phó Chủ tịch đang ở thăm nước Nga. Ý kiến của ông Trần Phó Chủ tịch và ông Phùng Chủ tịch hoàn toàn giống nhau.

- Bác Vương - nét mặt mệt mỏi, ông Lưu Phó Chủ tịch nói với vợ tôi - chữ “cự” mà đồng chí Trương Tam để lại rất khó thêm vào.

Người nhà tôi lại lăn ra khóc, ướt sũng như chuột lột.

Vô cùng lo lắng, ông Lưu Phó Chủ tịch vội vàng bước ra ngoài cửa nhà tang lễ.

Đột nhiên, mắt ông sáng bừng lên, ông lại gọi điện thoại cho ông Phùng Chủ tịch và ông Trần Phó Chủ tịch.

Tôi liếc mắt nhìn theo, thấy ông Lưu Phó Chủ tịch hớn hờ.

Ông Lưu Phó Chủ tịch bước thoăn thoắt đến trước micro, với giọng thống thiết, ông đọc tiếp:

“Sự ra đi của đồng chí Trương Tam là một tổn thất cự đại của giới thơ ca tình nhà...”

Sao vậy? Nói sửa là sửa được ư? Điều này nằm ngoài dự kiến của tôi khi còn sống. Tốt quá! Không kìm nổi, tôi xúc động chảy nước mắt.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Người nhà tôi há hốc mồm, khóc không thành tiếng. Người ta đã sửa rồi, còn khóc làm gì nữa. Thế là tôi yên chí vào lò thiêu.

Trước khi vào lò thiêu, tôi nghe thấy cuộc đối thoại giữa ông Lý Phó Chủ tịch tỉnh và ông Lưu Phó Chủ tịch Hội Nhà văn.

Ông Lý Phó Chủ tịch tỉnh hỏi:

- Anh làm thế nào đã thông được tư tưởng cho anh Phùng và anh Trần?

Ông Phó Chủ tịch Lưu trả lời:

- Thưa anh, tôi nói với hai anh ấy, sau này khi hai anh về thế giới bên kia, trong lời diếu sẽ viết, sự ra đi của họ "là một tổn thất cực kỳ cự đại của giới thơ ca tỉnh nhà".

Vũ Công Hoan dịch

Giấy chứng nhận "người"

Uc Thanh

Tên tàu, cô soát vé xinh đẹp cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng tuổi ánh chừng đi làm thuê, hạc sách:

- Vé tàu!

Người đàn ông đứng tuổi lục khắp người từ trên xuống dưới một thôi một hồi, cuối cùng tìm thấy vé, nhưng cứ cầm trong tay không muốn chìa ra.

Cô soát vé liếc nhìn vào tay anh, cười trách móc:

- Đây là vé trẻ em.

Người đàn ông đứng tuổi đỏ bừng mặt, nhỏ nhẹ đáp:

- Vé trẻ em chẳng phải ngang giá vé người tàn tật hay sao?

Giá vé trẻ em và người tàn tật đều bằng một nửa giá vé thông thường, đương nhiên cô soát vé biết. Cô nhìn kỹ người đàn ông một lúc rồi hỏi:

Truyện cực ngắn Trung Quốc

- Anh là người tàn tật?

- Vâng, tôi là người tàn tật.

- Vậy anh cho tôi xem giấy chứng nhận tàn tật.

Người đàn ông đứng tuổi tỏ ra căng thẳng.
Anh đáp:

- Tôi... không có giấy tờ. Khi mua vé, cô bán vé cũng bảo tôi đưa giấy chứng nhận tàn tật, không biết làm thế nào, tôi đành phải mua vé trẻ em.

Cô soát vé cười gằn:

- Không có giấy chứng nhận tàn tật, làm sao chứng minh được anh là người tàn tật?

Người đàn ông đứng tuổi im lặng, chỉ khe khẽ tháo giày, rồi vén ống quần lên. Anh chỉ còn một nửa bàn chân.

Cô soát vé liếc nhìn, bảo:

- Tôi cần xem giấy tờ, tức là quyển sổ có in mấy chữ "Giấy chứng nhận tàn tật", có đóng dấu đỏ của Hội Người tàn tật!

Người đàn ông đứng tuổi có khuôn mặt quả dưa đắng giải thích:

- Tôi không có hộ khẩu của địa phương,

Nhiều tác giả

người ta không cấp số tàn tật cho tôi. Hơn nữa, tôi làm việc trên công trường tư nhân. Sau khi xảy ra sự cố, ông chủ bỏ chạy, tôi cũng không có tiền đến bệnh viện giám định...

Trưởng tàu nghe tin, đến hỏi tình hình.

Người đàn ông đứng tuổi một lần nữa trình bày với trưởng tàu mình là người tàn tật, đã mua một chiếc vé có giá trị bằng vé của người tàn tật...

Trưởng tàu cũng hỏi:

- Giấy chứng nhận tàn tật của anh đâu?

Người đàn ông đứng tuổi trả lời anh không có giấy chứng nhận tàn tật, sau đó anh cho trưởng tàu xem nửa bàn chân của mình.

Trưởng tàu, ngay đến liếc qua một cái cũng không, cứ nhất quyết nói:

- Chúng tôi chỉ xem giấy chứng nhận, không xem người. Có giấy chứng nhận tàn tật thì mới chính thức được coi là người tàn tật, và mới được ưu đãi mua vé dành cho người tàn tật. Anh mau mua vé bổ sung đi.

Người đứng tuổi thần thò. Anh lục khắp lượt các túi trên người và hành lý, chỉ có bốn tệ, không đủ mua vé bổ sung. Anh nhăn nhó nói với

trường tàu, gần như phát khóc:

- Bàn chân tôi bị máy cán đứt một nửa, không còn có thể đi làm được nữa. Không có tiền, ngay đến về quê cũng không về nổi. Nửa vé này là do bà con đồng hương góp mỗi người một ít để mua giùm, xin ông rủ lòng thương, giơ cao đánh khê, nung bàn tay cao quý mà tha cho tôi.

Trưởng tàu kiên quyết nói:

- Không được.

Thừa dịp, cô soát vé nói với trưởng tàu:

- Bắt anh ta lên đầu tàu xúc than, coi như lao động nghĩa vụ.

Nghĩ một lát, trưởng tàu đồng ý:

- Cũng được.

Một đồng chí lão thành ngồi đối diện với người đàn ông đứng tuổi cảm thấy chướng tai gai mắt, đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào mắt vị trưởng tàu, hỏi:

- Anh có phải là đàn ông không?

Vị trưởng tàu không hiểu, hỏi lại:

- Chuyện này thì liên quan gì đến việc tôi có là đàn ông hay không?

Nhiều tác giả

- Anh hãy trả lời tôi, anh có phải là đàn ông không đã?

- Đương nhiên tôi là đàn ông!

- Anh dùng cái gì để chứng minh anh là đàn ông? Anh đưa giấy chứng nhận đàn ông của mình cho mọi người xem.

Mọi người xung quanh cười rộ lên.

Thừ người ra một lát, vị trưởng tàu nói:

- Một người đàn ông to lớn như tôi đang đứng đây, lẽ nào lại là đàn ông giả?

Đồng chí lão thành lắc lắc đầu, nói:

- Tôi cũng giống anh chị, chỉ xem giấy tờ, không xem người, có giấy chứng nhận đàn ông mới được coi là đàn ông, không có giấy chứng nhận đàn ông thì không phải đàn ông.

Vị trưởng tàu tịt ngóm, ngay lúc ấy không biết phải ứng phó ra sao.

Cô soát vé vội vã giải vây cho trưởng tàu. Cô nói với đồng chí lão thành:

- Tôi không phải đàn ông, có chuyện gì ông cứ nói với tôi.

Đồng chí lão thành chỉ vào mặt chị ta, nói thẳng:

Truyện cực ngắn Trung Quốc

- Cô hoàn toàn không phải là người!

Cô soát vé bằng nỗi cơn tam bành, nói the thé:

- Ông ăn nói từ tế một chút. Tôi không là người thì là gì?

Đồng chí lão thành vẫn bình tĩnh, cười ranh mãnh, ông nói:

- Cô là người ư? Cô đưa giấy chứng nhận "người" của cô ra xem nào...

Hành khách xung quanh lại cười ầm lên lần nữa.

Chỉ có một người không cười. Đó là người đàn ông trung niên bị cụt nửa bàn chân. Anh cứ nhìn trân trân về phía trước. Chẳng biết từ khi nào, mắt anh đắm lệt, không rõ anh tủi thân, xúc động, hay thù hận!

Vũ Công Hoan dịch

Ngân hàng đau đớn

Tạ Phong Vinh

Nghe người ta giới thiệu, chỗ các chị có một ngân hàng đau đớn phải không?

- Anh không trông thấy tấm biển to đùng kia sao?

Cô gái tỏ vẻ ngạo mạn. Kẽ ra cũng khó trách. Cả thế giới chỉ có một ngân hàng này, không có chi nhánh khác.

Anh hỏi dò:

- Nghe nói các chị có thể hoán chuyển sự đau đớn?

- Ngân hàng đau đớn có hai loại nghiệp vụ chủ yếu. Loại thứ nhất, anh có thể gửi đau đớn, giống như gửi tiền tiết kiệm, sau đó anh có thể lấy ra vào lúc anh cho là thích hợp nhất, gửi lẻ lấy cả, gửi cả lấy lẻ đều được. Đương nhiên, anh phải chi trả một khoản chi phí cho việc này. Hơn nữa anh phải lấy hết khi còn sống. Nếu không sẽ cưỡng chế người ruột thịt của anh phải gánh chịu. Loại thứ hai, anh có thể chuyển đau đớn của anh cho

Truyện cực ngắn Trung Quốc

người khác như chuyển tiền, với điều kiện người ấy phải tự nguyện tiếp nhận.

Cô gái thao thao bất tuyệt giới thiệu như đọc thuộc lòng lời nhắc kịch.

Anh đang định hỏi thủ tục chuyển như thế nào thì có hai người đến. Một người cao lớn đẩy anh ra, bấm bệ cửa sổ, hỏi to:

- Tôi làm thủ tục chuyển tiền.

Cô gái liếc nhìn anh ta một cái, nhếch mép cười:

- Vâng, nếu tôi không nhớ nhầm, anh đã đến làm thủ tục chuyển tiền lần thứ ba.

- Tôi có tiền. - Người cao lớn vỗ túi tiền bồm bộp. - Ngân hàng của các cô tiện lắm. Mấy hôm trước dạ dày tôi đau ghê gớm, đến đây làm thủ tục chuyển gửi, thánh thật, bây giờ uống bảy, tám chai bia liên tù tì, vẫn ngon thơm!

- Nhưng một người khác sẽ bị đau. - Cô gái ngắt lời anh. - Thưa anh, chúng tôi đã nhận được đơn kiện của người tiếp nhận đau dạ dày của anh. Anh nên biết, một khi anh uống nhiều thì người kia miệng nôn trôn tháo, dạ dày đau đốn vô cùng. Anh không nên vi phạm hợp đồng hai bên đã ký.

Nhiều tác giả

- Vâng, nhất định lần sau tôi sẽ chú ý. - Anh chàng cao to biết lỗi của mình.

Cô gái hỏi:

- Xin anh cho biết lần này cần làm thủ tục chuyển loại đau đớn nào?

- Kể cũng hơi khó nói, tôi là người không sợ gì hết... Chỉ sợ về nhà bà xã thượng cẳng chân hạ cẳng tay, hì hì, cho nên...

Cô gái khinh miệt nhìn anh chàng cao lớn, rồi đưa mắt nhìn người ở đằng sau anh ta. Đó là một thanh niên nông thôn có vẻ hiền lành, chất phác, ăn mặc giản dị, xem ra đang rất cần tiền.

- Được rồi, tôi xin đọc bản hợp đồng cho hai anh nghe trước đã, suy nghĩ xong thì ký vào, rồi mời đến trung tâm chuyển tiền ở đằng kia.

Cô gái in ra một bản hợp đồng: Nay có bên A xxx, bên B xxx. Bên A bằng lòng bỏ ra hai vạn nhân dân tệ chẵn, chuyển cho bên B tất cả đau đớn do vợ mình đánh mắng gây nên. Sau khi nhận khoản tiền này, bên B phải gánh chịu những đau đớn nói trên. Điều cần chú ý: Bên A không được cố ý tạo ra đau đớn bắt bên B phải chịu. Một khi phát hiện, bên B có thể đến ngân hàng kiện, thậm chí đề nghị chấm dứt hợp đồng.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Anh lặng lẽ đứng một bên quan sát. Cậu thanh niên nông thôn tay run run, có vẻ hạ quyết tâm lớn lắm, nghiêng răng nghiêng lợi ký vào bản hợp đồng.

- Còn anh đến làm gì? - Đưa mắt tiễn hai người kia sang "Trung tâm chuyển tiền", cô gái quay sang anh hỏi.

- Tôi cũng muốn làm thủ tục chuyển tiền. Từ nhỏ hai mẹ con tôi đã sống nương tựa vào nhau. Qua bao nhiêu năm vất vả mới có được cuộc sống đủ đầy, hạnh phúc như ngày nay. Nhưng cách đây không lâu, tôi phát hiện mình bị ung thư. Mẹ tôi do nhiều năm sầu muộn, tinh thần luôn luôn hoảng loạn, lại còn bị bệnh tim, thường xuyên tức ngực, lúc nào cũng có thể nguy hại đến tính mạng... Nghe kể về ngân hàng của các chị, tôi nghĩ, nhân lúc bệnh chưa chuyển sang giai đoạn cuối, tôi muốn chuyển mọi đau đớn của mẹ tôi sang tôi. Như thế tôi có thể tận hiếu, mà mẹ tôi lại được sống yên bình những năm cuối đời.

Nói xong anh khẽ thở dài.

Làm xong thủ tục, anh về nhà. Anh không biết nói với mẹ như thế nào. Với thần sắc không bình thường, hình như mẹ anh cũng có điều gì muốn nói với con. Cuối cùng anh đã nói trước:

Nhiều tác giả

- Thưa mẹ, ở đường Thành Tây mới xây một bệnh viện. Thiết bị điều trị vô cùng tiên tiến. Ngày mai con đưa mẹ đi khám, tiện thể con cũng kiểm tra bệnh của mình luôn.

Anh biết mẹ mình mù chữ. Anh không nói thật, sợ mẹ không đồng ý.

Mẹ anh không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Hôm sau hai mẹ con cùng đi vào ngân hàng đầu đón.

Cô gái ở cửa sổ nghiệp vụ sốt sắng chào hỏi hai mẹ con:

- Chào anh, anh đã đến, chào bà, bà cũng đã đến, xin mời hai mẹ con sang bên kia.

Hai mẹ con cùng đến "Trung tâm chuyển tiền". Cửa đóng "sầm" một tiếng. Trong ánh sáng đỏ tối lơ mờ, mấy nhân viên mặc áo blu trắng đang bận rộn làm việc.

Công việc hoán đổi sắp bắt đầu. Anh nằm trên bàn, trong lòng thấm cầu khẩn:

- Mẹ ơi, con xin chúc mẹ mạnh khỏe!

Đột nhiên, anh thấy nhẹ hẫng người, y như thay xương đổi da. Anh ngồi dậy nhìn thì thấy mẹ nằm vạt ra, bất tỉnh nhân sự.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Anh không hiểu, kêu toáng lên, sà đến chỗ mẹ. Phần uất, anh thét lên:

- Thế này là thế nào? Thế này là thế nào?

- Thưa anh, chúng tôi đã đồng ý giữ bí mật cho mẹ anh. Thật ra mẹ anh đã đến đây làm thủ tục chuyển tiền trước. Bà yêu cầu chúng tôi chuyển toàn bộ đau đớn của anh sang bà.

Một nhân viên nhẹ nhàng nói với anh.

Vũ Công Hoan dịch

Niềm vui bất ngờ

Lạc Lăng Thu Phong

Hôm nay là Tết Trung thu, cũng là ngày mừng thọ Giáo sư Tịch lên lão sáu mươi. Ngay từ sáng sớm, Giáo sư Tịch và người vợ trẻ đã bận tíu tít. Mấy hôm trước con trai, con gái lần lượt gọi điện hẹn Tết Trung thu năm nay sẽ về nhà chúc thọ bố, hôm đó chúng sẽ đem về một món quà đặc biệt, dành cho bố niềm vui bất ngờ.

Vừa lau nền nhà, Giáo sư Tịch vừa nghĩ: Con trai làm nghiên cứu sinh ở mãi San Francisco, quà đem về chắc chắn phải mang màu sắc bên kia bờ Thái Bình Dương. Con gái sau khi tốt nghiệp đại học đã đi Thâm Quyển, quà mang về chắc chắn cũng thể hiện dòng thác thời đại. Lúc này vợ giáo sư bung món ăn đầu tiên lên mâm. Ông Tịch hỏi vợ:

- Mình thử đoán xem, các con đem về cho anh món quà đặc biệt gì?

- Không biết. - Vợ giáo sư lắc đầu. - Nhưng

Truyện cực ngắn Trung Quốc

nhất định không sùng sốt bằng niềm vui bất ngờ anh đem đến cho chúng.

- Đương nhiên. - Giáo sư Tịch tươi cười.

Một lúc sau, con trai, đáng vẻ một nhóc về trước. Giáo sư Tịch ra đón. Trông thấy con trai bế một đứa trẻ tóc quăn mắt xanh, Giáo sư hỏi:

- Con ai vậy?

Đưa đứa trẻ ra trước mặt Giáo sư Tịch, con trai nói:

- Thưa bố, đây là quà mừng thọ đặc biệt con đem về cho bố - cháu nội của ông!

Giáo sư Tịch sùng sốt:

- Bố nhớ con chỉ nói đã yêu một cô gái người nước ngoài, chứ có bảo cưới nhau đâu.

Con trai nhón nhơ đáp:

- Chưa cưới đâu bố ạ. Nhưng bên đó không cho phá thai như ở nước mình.

Không biết làm thế nào hơn, Giáo sư Tịch đưa tay đón nhận sản phẩm góp vốn đầu tư giữa trong và ngoài nước, miệng nựng đứa cháu lai:

- Gọi ông nào, gọi ông nào!

Con bé mới được hơn tám tháng, chưa biết

Nhiều tác giả

nói. Nhưng đã kịp tặng cho ông nội một món quà gấp mặt thú vị - tè một bãi ướt cả áo lẫn quần Giáo sư.

Đúng lúc ấy con gái cũng về đến nơi. Con gái đi xe riêng. Một người đàn ông đứng tuổi, đầu hói đi sau con gái. Giáo sư Tịch đơn đã chào hỏi:

- Chú lái xe, mời chú vào trong nhà xơi nước.

Con gái lên tiếng:

- Rõ chán cho bố, giáo sư giáo siếc gì mà mắt kém thế. Anh ấy là ông chủ của con, cũng là bạn trai con, thừa bố!

Giáo sư Tịch kinh ngạc tới mức suýt nữa ngồi phịch xuống đất. Thế này mà được à? Anh ta cũng xấp xỉ tuổi mình. Thấy sắc mặt bố tái tái, con gái vội vàng nói:

- Bố cứ yên tâm đi. Con không lấy anh ấy đâu. Hết hợp đồng chúng con sẽ chia tay.

Nghe vậy, Giáo sư Tịch tròn tròn mắt lên:

- Hợp đồng ư? Lê nào con làm vợ hai?

Con gái tỉnh bơ trả lời:

- Vâng, mỗi năm năm mươi vạn. Thời hạn

Truyện cực ngắn Trung Quốc

hợp đồng hai năm. Đến lúc đó con trở thành một triệu phú trẻ, có gì mà không tốt?

Giáo sư Tịch tức run lên, thét:

- Mất mặt! Mất mặt!

Đứng bên cạnh, người con trai dàn hòa:

- Thôi đừng cãi nhau. Thật ra chuyện này ở nước ngoài cũng thường thôi. Hy sinh hai năm tuổi trẻ để khỏi phải phấn đấu hai mươi năm, đáng!

Nói đến đây, chợt nhớ ra điều gì, người con trai cất tiếng hỏi:

- Ô phải rồi, mẹ con đâu? Sao từ nãy đến giờ không thấy mẹ đâu?

- À, bà ấy đang làm thức ăn trong bếp. - Giáo sư Tịch trả lời.

Con gái xông vào bếp gọi:

- Mẹ ơi, bỏ đây hăng, ra nói chuyện đã nào?

Cửa bếp mở. Một người đàn bà trẻ bung đĩa tôm nõn đi ra. Chị cúi gằm mặt, có vẻ căng thẳng. Người con trai nhận đĩa tôm nõn, nói:

- Vội gì Tiểu Lệ, gọi mẹ tôi ra đây.

Tiểu Lệ là người giúp việc trước khi ra nước

Nhiều tác giả

ngoài anh đã tìm về để giúp gia đình, không ngờ hơn ba năm rồi mà cô ta vẫn còn ở đây.

Lúc này, Giáo sư Tịch nói với các con:

- Hôm nay các con về nhà chúc thọ bố, món quà đặc biệt mà các con mang về đã khiến bố sùng sốt vô cùng. Vậy thì bây giờ bố cũng đem đến cho các con một niềm vui bất ngờ không kém. - Nói rồi Giáo sư Tịch nắm tay Tiểu Lệ kéo đến trước mặt, trình trọng tuyên bố với con trai, con gái - Bố đã ly hôn. Bây giờ Tiểu Lệ là mẹ mới của các con!

Vũ Công Hoan dịch

Về làng

Lưu Lập Cần

Đon giản gọn nhẹ, không đem theo tùy tùng, ông Vương, Chủ tịch thành phố về thăm thị trấn nhỏ, hoàn toàn không phải không có ý bài tổ vinh quy, mà chỉ là muốn thể hiện ý tứ ấy kín đáo một chút, nhằm tránh để lại tai tiếng này khác, không thì một người bận trăm công ngàn việc như ông, cần gì phải về thăm thị trấn nhỏ này.

Thời bé, Vương Chủ tịch đã từng ở thị trấn nhỏ này hai năm, khi ấy ông mới bảy, tám tuổi, chưa phải là vị Chủ tịch thành phố danh tiếng như ngày nay mà bị khinh miệt là phần tử xấu, kẻ ương bướng. Bố ông bị quy thành phái đi theo tư bản chủ nghĩa. Mẹ ông đội chiếc mũ phái hữu dẫn ông đến thị trấn nhỏ. Bởi mẹ ông là con người có trình độ học vấn nên đã trở thành cô giáo của nhà trường. Sau khi thành cô giáo, mẹ ông không những không bị dân chúng thị trấn phân biệt đối xử, mà còn rất được tôn kính. Chính ông cũng được mọi người yêu mến, nhưng những năm

tháng ấy vẫn để lại vết thương sâu sắc trong lòng ông. Ông thường nói, không có những ngày bị áp bức và lẳng nhục ở thị trấn nhỏ này thì sẽ không có thành tích và địa vị như ngày nay. Trong tâm tưởng ông, chính sự áp bức, lẳng nhục và phân biệt đối xử mà mọi người dành cho ông đã trở thành động lực thôi thúc ông tiến lên. Đồng thời đó cũng là niềm kiêu hãnh của ông.

Vì thế, việc đầu tiên khi ông lên làm Chủ tịch thành phố là muốn về thăm thị trấn nhỏ, muốn đích thân trải nghiệm cảm giác áo gấm về làng sẽ như thế nào. Bởi vì, cái chức Chủ tịch thành phố đâu chỉ làm lóa mắt khu tập thể bố mẹ ông đã ở, mà tại thị trấn nhỏ, thậm chí một huyện nhỏ xa xôi hẻo lánh, nơi sở tại của thị trấn nhỏ, rất hiếm có một người làm tới chức Chủ tịch thành phố.

Nhưng từ khi làm Chủ tịch thành phố đến nay, ngày nào ông cũng bận mải với trăm công nghìn việc, suốt ngày vui đầu vào công việc, không có nổi ít giờ rảnh rỗi để thực hiện ý nguyện.

Hôm nay, cuối cùng ông đã bớt chút thời gian về thị trấn nhỏ. Trước mắt ông, thị trấn đã thay đổi. Phố nhỏ lát đá xanh đã được đổ bê tông. Nhiều nhà cao tầng đã thay thế những ngôi nhà lợp ngói dột nát. Những cô gái thời thượng cũng không thua kém gì các cô gái ở Châu thành. Rất

khó tìm lại những dấu tích ngày xưa. Chủ tịch Vương bỗng thấy luyến tiếc, tiếc thị trấn nhỏ thay đổi nhanh quá, tốt quá, tiếc vì những thay đổi này không hề liên quan đến mình. Thật ra, Chủ tịch Vương tiếc nhiều chuyện lắm. Tuy ông đã lần lượt giữ các chức vụ khác nhau nhưng vẫn chưa làm nên trò trống gì. Hai năm làm Chủ tịch thành phố, thực ra cũng chỉ là hai năm đọc diễn văn, hai năm quay camera, lên truyền hình. Tuy chưa có thành tích công tác, nhưng báo chí ngày nào cũng đăng ảnh ông, cứ làm như ông là một diễn viên nổi tiếng không bằng, không ai không biết, không ai không hay.

Phải chăng chính vì thế, nên ngay cả khi Chủ tịch Vương đi bộ một mình trên đường phố, người dân thị trấn vẫn rất niềm nở, cứ tới tập chào hỏi ông, lại còn luôn miệng hỏi thăm mẹ ông. Tuy không ai gọi ông là Chủ tịch Vương, cũng không ai gọi tên ông nhưng những vẻ mặt hớn hờ, nhiệt tình, những lời nói hồ hởi, sôi nổi ấy đã khiến ông sung sướng, tự hào. Ông cảm thấy mình về làng là đúng. Ông muốn tỏ rõ vị thế uy nghi của kẻ ương bướng ngày xưa và của vị Chủ tịch thành phố hôm nay. Ông ngẩng đầu uốn ngược đi từ đầu phố đến cuối phố, rồi lại từ cuối phố đến đầu phố. Những nét mặt càng ngày càng

sốt sáng khiến ông xao xuyến, bồi hồi. Lúc này ông hồi hận vì không đem theo phóng viên. Chủ tịch Vương đi đâu cũng có thói quen đưa các nhà báo theo, giá mà nay cũng đưa họ đi thì có phải những pha nhiệt tình kia sẽ được quay camera và phát trên Đài Truyền hình Trung ương; một loạt ảnh chụp sẽ in trên *Nhân dân nhật báo*. Lúc ấy mẹ ông, một người luôn luôn nghiêm khắc, chưa biết chừng sẽ giơ ngón tay trở lên khen rồi rít.

Nghĩ đến đây, Chủ tịch Vương bèn đi đến một trạm điện thoại, ông định đánh điện gọi mấy phóng viên đến. Vừa nhắc ống nghe thì ông già trực điện thoại đã sốt sáng mời ông một lon nước giải khát. Cầm lon nước mát lạnh, Chủ tịch Vương bỗng hỏi:

- Ông ơi, bà con thị trấn có hay xem đài truyền hình thành phố không?

- Không xem, toàn là lãnh đạo quay phim, diễn kịch.

- Có hay xem báo thành phố không?

- Không, toàn là diễn văn của lãnh đạo.

- Vậy bà con sao lại biết tôi?

- Chúng tôi không biết hiện nay anh là gì, chỉ biết anh rất giống mẹ anh. Mẹ anh đã từng dạy

Truyện cực ngắn Trung Quốc

học ở đây, chúng tôi ai cũng nhớ bà và những ân tình của bà. Do đó, hẳn trông thấy anh là chúng tôi nhớ đến bà.

Ông già nói xong, lại quan tâm hỏi thăm tình hình và sức khỏe của mẹ ông.

Chủ tịch Vương cúi đầu đi ra, bao nỗi ngọt bùi cay đắng, cứ từng cơn, từng cơn trỗi dậy trong lòng ông.

Vũ Công Hoan dịch

Đôi cánh của thiên sứ

Dật Danh

Huy Từ rất tự ti, bởi vì trên lưng cậu nổi hẳn lên hai vết sẹo to tướng. Hai vết sẹo này như hai vết nứt nẻ màu đỏ sẫm, kéo dài từ cổ xuống lưng. Cho nên, Huy Từ rất sợ tiết thể dục, lúc mà tất cả các bạn nhỏ đều vui vẻ cởi bộ quần áo đồng phục vừa bó sát người vừa không thoải mái. Mỗi lần thay quần áo, Huy Từ đều len lén nấp vào một góc, ghé sát lưng vào tường, vội vã thay quần áo, vì sợ người khác phát hiện ra. Song lâu dần, cậu vẫn bị các bạn nhỏ khác phát hiện ra vết sẹo trên lưng.

“Sợ quá!”

“Quái vật!”

Câu nói thơ ngây và vô tâm thường làm đau lòng người. Sau khi chuyện này xảy ra, mẹ Huy Từ dắt cậu đến gặp cô giáo.

- Khi mới chào đời Huy Từ đã bị bệnh nặng!
- Mẹ Huy Từ nói, mắt đỏ hoe. - May mà khi ấy có vị thầy thuốc giỏi đã phẫu thuật cứu sống sinh

Truyện cực ngắn Trung Quốc

mạng nhỏ này, song trên lưng cháu vẫn còn hai vết sẹo dài.

Mẹ quay lại báo Huy Từ:

- Đến đây con! Vạch lưng ra cho cô giáo xem!

Chần chừ một lát, Huy Từ mới cời áo ra, để cô giáo nhìn rõ hai vết sẹo đáng sợ này, đó cũng là minh chứng cho cuộc chiến đấu sống còn từng diễn ra trong đời cậu. Cô giáo ngạc nhiên nhìn hai vết sẹo, xót xa hỏi:

- Còn đau không em?

Huy Từ lắc đầu:

- Thừa cô, không ạ!

Cô giáo xoa đầu Huy Từ, nói:

- Tiệt thể dục ngày mai, dứt khoát em phải cùng các bạn thay quần áo nhé!

Những giọt nước mắt long lanh trào ra từ hai mắt của Huy Từ:

- Nhưng, các bạn sẽ cười em, nói em là quái vật!

- Yên trí, cô đã có cách, không có người nào cười em đâu. Thật đấy!

* * *

Nhiều tác giả

Ngày hôm sau, tiết thể dục, Huy Từ rút rề nấp vào một góc, cởi áo ra, quả nhiên không ngoài dự đoán, cả đám bạn lại lộ vẻ kinh hoàng và nói những lời khó nghe: “Ôi! Buồn nôn quá!”

Hai mắt Huy Từ mở to, nước mắt chực ứa ra. Lúc ấy, cửa phòng học đột nhiên mở, cô giáo xuất hiện. Mấy bạn học chạy ngay đến gần cô giáo, nói:

- Thưa cô! Cô nhìn này, lưng bạn ấy đáng sợ quá, trông cứ như con sâu róm!

Cô giáo không nói gì, chỉ từ từ đến bên Huy Từ, sau đó tỏ vẻ kinh ngạc.

- Không phải là sâu đâu! - Cô lim dim mắt, chăm chú nhìn lưng của Huy Từ nói. - Ngày trước cô được nghe một câu chuyện, các em có muốn nghe không?

Các bạn nhỏ thích nhất là nghe kể chuyện, bèn ùa lại vây quanh cô giáo.

Cô kể:

- Truyền thuyết kể rằng, mỗi bạn nhỏ đều do một thiên sứ ở trên trời biến thành; hầu hết các thiên sứ khi biến thành trẻ con đã nhanh chóng cởi bỏ đôi cánh; nhưng cũng có thiên sứ bé bỏng, động tác chậm hơn thì không kịp cởi bỏ đôi cánh của mình. Khi ấy, trên lưng những em do các

thiên sứ bé bỏng, chậm chạp biến thành đều có hai vết sẹo như thế!

- Ôi! - Các bạn nhỏ đều kinh ngạc kêu lên -
Chỗ ấy là dấu vết của đôi cánh thiên sứ ư?

- Đúng thế! - Cô giáo nở nụ cười thần bí nói -
Các em có muốn kiểm tra xem có bạn nào còn đôi cánh chưa rụng hết như bạn Huy Từ không nào?

Nghe cô giáo nói vậy, tất cả các bạn nhỏ đều vội vàng vàng kiểm tra lưng của nhau, nhưng không ai có vết sẹo rõ như của bạn Huy Từ cả.

- Thưa cô! Chỗ này của em có vết sẹo nhỏ nhỏ phải không ạ? - Một bé đeo kính vui vẻ giơ tay nói.

- Không phải đâu! Chỗ này của em cũng đo đỏ, mới dính thị là thiên sứ!

* * *

Các bạn nhỏ tranh nhau thừa nhận trên lưng mình có sẹo, quên hẳn chuyện chê cười Huy Từ. Hai mắt Huy Từ lúc trước đỏ hoe, giờ không còn chảy nước mắt nữa.

Đột nhiên, một bé gái nhỏ nhẹ nói:

- Thưa cô! Em có thể sờ đôi cánh của tiểu thiên sứ không ạ?

- Điều này phải hỏi tiểu thiên sứ có đồng ý

không chú! - Cô giáo tùm tùm cười nháy mắt với Huy Từ.

Huy Từ mạnh dạn hẳn lên, ngượng nghịu nói: "Được!"

Bé gái nhẹ nhàng sờ tay vào vết thương ở trên lưng Huy Từ, mừng rỡ nói to:

- Ô! Mềm lắm! Mình đã sờ thấy đôi cánh của thiên sứ rồi!

Bé gái thét to làm cho tất cả các bạn cuống cả lên, ai cũng hét lớn:

- Mình cũng muốn sờ!

Trong phòng học thể dục bỗng diễn ra một cảnh tượng đặc biệt, mấy chục em học sinh xếp thành một đội hình dài, chờ đến lượt sờ vào lưng của Huy Từ!

Sau đây, Huy Từ lớn dần lên. Đến khi học trung học phổ thông, Huy Từ còn tham gia thi bơi toàn thành phố, được giải Á quân. Huy Từ đã dũng cảm chọn thi môn bơi bướm, vì em tin tưởng rằng hai vết sẹo trên lưng mình là *Đôi cánh của thiên sứ* mà cô giáo có tấm lòng nhân ái đã chúc mừng hạnh phúc cho em.

Vũ Phong Tạo dịch

Cuộc điện thoại lúc nửa đêm

Trung Học

Bố ơi! Con là Linh Từ đây!

- Con của bố, con đang ở đâu thế?

- Đừng hỏi bố ơi! Tha thứ cho con bố nhé!

- Linh Từ, về nhà đi! Được không?

- Không được, bố ạ! Con đã quyết định rồi!

- Linh Từ, nghe bố một câu. Về nhà đi!

- Không, bố ơi, tha thứ cho con...

- Đừng khóc! Đừng khóc... Nói đi! Linh Từ con có nghe không?

- Dạ!

- Con đang ở đâu? Tại sao bố lại nghe thấy tiếng sóng biển?

- Bố ơi! Con đã nghĩ kỹ từ lâu rồi! Chỉ có biển cả mới có thể đón nhận con thôi!

- Linh Từ, bố luôn luôn chờ đợi con mà!

- Bố ơi! Con chẳng còn gì cả!

- Có chứ con ơi! Con còn trẻ mà!

Nhiều tác giả

- Đừng nói nữa bố ơi! Con thật vô dụng, thi đại học ba năm trượt cả ba.

- Không thi nữa, không thi nữa, ta không thi nữa! Bố không bắt con đi học nữa, có được không?

- Muộn rồi! Tất cả đều muộn rồi!

- Con ơi! Không học đại học còn có thể làm việc khác! Con thông minh mà!

- Con chẳng làm nổi gì đâu!

- Con làm được! Bố tin con mà!

- Bố ơi! Bố không cho con có bạn trai, nhưng con đã không nghe lời bố!

- Bố biết, bố ủng hộ con.

- Không phải tại bố, mà là anh ấy, anh ấy không muốn con!

- Thế thì có sao đâu? Con mới hai mươi hai tuổi, sẽ có người thích con mà!

- Nhưng, con với anh ấy, anh ấy với con, con đã...

- Con ngốc ơi! Lầm đường lạc lối có thể trở về mà!

- Không trở về được đâu bố ơi! Con đã trao cho anh ấy tất cả, nhưng anh ấy... anh ấy thi đỗ, anh ấy coi thường con, anh ấy đòi chia

tay với con!

- Con ơi! Lúc đầu bố không cho con theo bạn trai chính là sợ con đi đến bước đường này! Đi sai đường thì trở về; con đã biết sai chúng tỏ con đã chín chắn mà!

- Bố ơi! Tại sao bố lại ho thê?

- Không sao! Con bỏ nhà đi, bố cứ đêm ngày chờ điện thoại của con, con bảo bố đến đâu tìm con đây?

- Đừng tìm bố ơi! Con đã quyết định rồi.

- Quyết định cũng có thể thay đổi mà con.

- Không! Con đã nghĩ kỹ rồi, bố đừng tìm con nữa, con không để lại di chúc, trước lúc ra đi, con đã đốt hết nhật ký rồi. Bố sẽ không phải nuôi dưỡng đứa con gái này nữa!

- Con ngốc ơi! Bố chỉ có một mình con. Sắp một giờ sáng rồi. Lát nữa thôi trời sẽ sáng. Trời sáng, mọi thứ sẽ qua đi, bố tin con gái của bố là một người kiên cường!

- Bố ơi, đừng khuyên con nữa, vô ích!

- Thế thì con nói cho bố biết, con định lúc nào thì đi? Cũng để bố biết ra mộ nói với mẹ con một tiếng! Bố phải biết Linh Tứ của bố khi nào ra đi chứ!

Nhiều tác giả

- Bố ơi! Tha thứ cho con!

- Con ơi! Con nghe đây: Trước khi chết mẹ con đã nói rằng bố nhất định phải nuôi dạy con khôn lớn, phải tạo dựng tiền đồ cho con, thế nên bố vẫn chưa đi bước nữa, bố sợ con bị thiệt thòi...

- Vâng! Con biết.

- Bố buộc con thi đại học, chẳng phải muốn con có tương lai tốt đẹp hay sao? Con bỏ đi thế này, con làm cho bố...

- Bố ơi! Đừng hút thuốc lá nữa nhé! Bố lại ho rồi, bố nhớ phải uống thuốc đúng giờ nhé!

- Linh Từ!

- Bố ơi! Đau do con gái hư, khiến bố phải đau lòng, bố nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!

- Bố biết! Nói cho bố biết con ở đâu được không? Bố đi thăm con!

- Không kịp nữa rồi bố ơi, con đi ngay đây.

- Con ơi! Xem truyền hình con đã nhìn thấy người chết vì tai nạn trên biển chưa?

- Truyền hình ư? Hơn ba năm rồi con chưa xem truyền hình mà!

- Thế thì bố nói cho con biết nhé! Sau khi rơi xuống biển, quần áo đều bị cuốn sạch, toàn thân

Truyện cực ngắn Trung Quốc

nhảy nhua như hà mã, hai mắt bị cá ăn mất.

- Đừng nói bố ơi! Con không sợ.

- Con ơi! Đến cái chết cũng không sợ, thế thì con còn sợ cái gì nào? Nghe bố nói một câu: Về đi! Được không?

- Bố đừng khuyên con nữa, chỉ cần bố giữ gìn sức khỏe là con khỏi lo lắng!

- Yên tâm con nhé! Nếu bố cũng giống con như lúc này thì bố đã chết trăm lần từ lâu rồi, làm sao mà có con được chứ? Sau khi mẹ con chết, bố vừa làm cha vừa làm mẹ, chăm chút con từng li từng tí một, bao nhiêu cửa ải khó khăn bố đều vượt qua được, bởi vì bố biết: Sự sống có thể đem lại mọi thứ mà con muốn, chỉ cần con còn sống!

- Bố ơi!

- Con ơi! Chắc là con đã nghe nói đến câu này nhỉ: "Trên bàn không có tên, dưới chân vẫn có đường." Con khỏe mạnh, thông minh, làm gì mà chẳng được phải không? Một số nữ công nhân viên chức nghỉ việc, nhiều người không có văn hóa, tuổi tác lại cao, nhưng chẳng phải người ta vẫn sống đàng hoàng đó sao? Sinh mệnh chỉ có một thôi con ơi! Người ta chết rồi thì không thể sống lại được nữa!

- Bố ơi!

Nhiều tác giả

- Khi ốm nặng, mẹ con cứ căn răng chịu đựng. Mẹ con bảo bố rằng: “Em không thể chết, em chết đi thì Linh Từ của chúng mình sẽ ra sao? Ai sẽ chăm sóc nó?” Mỗi lần nhìn thấy bố bế con đặt lên giường bệnh, mẹ con lại nở một nụ cười. Bà ấy căn dặn bố rằng: “Nhất định phải nuôi dưỡng Linh Từ lớn thành người.”

- Bố ơi!

- Con ơi! Có một số câu bố không nói con cũng hiểu, trong tập làm văn con chẳng đã viết: có trắc trở và thương tổn cuộc sống mới càng có ý nghĩa mà!

- Bố ơi! Điện thoại di động của con hết pin rồi! Bố đợi đây, con đi tìm điện thoại, chờ con nhé!

Vũ Phong Tạo dịch

Bệnh lạ của Phó Cục trưởng

Triệu Thủ Ngọc

Có thể nói, Phó Cục trưởng Hoàng là một đồng chí tốt, một là không ăn cắp của công, hai là không tranh công đổ lỗi cho ai, ba là không phản đối Đảng cộng sản. Trên gọi là anh, dưới gọi là em, nói chuyện với ai cũng hòa nhã nhũn nhặn, ở cơ quan và ngoài xã hội ai cũng khen hết lời. Nhưng, ông trời thường không có mắt, một người tốt như vậy mà lại mắc bệnh, mà lại là một bệnh lạ không lẫn được gốc ngọn ra sao.

Người đầu tiên phát hiện Phó Cục trưởng Hoàng mắc bệnh là đồng chí Vu, Trưởng ban Tổ chức Huyện ủy. Hôm ấy, cấp trên triệu tập một hội nghị lớn, Phó Cục trưởng Hoàng đến hội trường từ rất sớm. Nhưng suốt từ đầu đến cuối, Phó Cục trưởng Hoàng thấy Trưởng ban Vu ngồi trên Đoàn Chủ tịch cứ nhìn mình. Phó Cục trưởng Hoàng nghĩ bụng: Chắc là Trưởng ban Vu có chuyện gì cần trao đổi với mình. Quà không ngoài dự đoán, vừa tan họp, Trưởng ban Vu bèn

gọi anh vào phòng làm việc.

Vừa đóng cửa xong, Trường ban Vu bèn đi vòng quanh Phó Cục trưởng Hoàng đủ ba vòng, nhú mào hỏi:

- Đồng chí có bệnh phải không?

Phó Cục trưởng Hoàng hết sức ngạc nhiên, sức khỏe của mình tốt, không có triệu chứng nào của bệnh tật cả, bèn lắc đầu, đáp:

- Tôi không có bệnh gì cả!

Trường ban Vu lại thận trọng đi quanh anh ba vòng nữa:

- Chỗ quen biết mà đồng chí còn giấu tôi ư? Ai nhìn mà chẳng nhận ra, lưng đồng chí nghiêng về bên phải, cổ cũng ngoẹo sang phải, rõ ra vẻ có bệnh nặng trong người, không thể mang vác nặng được, đồng chí tự soi gương mà xem.

Phó Cục trưởng Hoàng vội chạy đến trước gương. Quả nhiên, người đứng trong gương giống hệt như Trường ban Vu nói, hoàn toàn không còn phong độ hiên ngang đĩnh đạc như trước kia, mà giống như một ông già bị gánh nặng đè xuống không thể đứng thẳng lưng được. Phó Cục trưởng Hoàng cứ đứng ngẩn người ra.

Trường ban Vu vỗ vai anh, nói:

Truyện cực ngắn Trung Quốc

- Người anh em! Sắp tới huyện cần để bắt một số cán bộ, tôi đã giới thiệu anh. Nhưng tình hình anh thế này, liệu thông qua được không? Cho nên, dù có tốn kém đến đâu anh cũng phải khám sức khỏe thật kỹ để chữa khỏi bệnh này.

Bước ra khỏi phòng làm việc của Trưởng ban Vu, Phó Cục trưởng Hoàng suy nghĩ rất lâu, mượn có phải dự hội nghị thành lập trường, ông xin phép vào chào Cục trưởng rồi lên tỉnh. Sau khi bảo lái xe về, ông lặng lẽ cùng một người bạn thân ở thị xã đến bệnh viện nổi tiếng nhất tỉnh khám.

Nhờ mối quan hệ quen biết của người bạn, Phó Cục trưởng Hoàng được một chuyên gia uy tín nhất bệnh viện trực tiếp khám bệnh. Nhưng, mặc dù tất cả các máy móc tiên tiến đã được huy động và vị chuyên gia cũng đã dốc hết sở học của mình ra, kết luận cuối cùng vẫn chỉ là: Phó Cục trưởng Hoàng sức khỏe bình thường, nguyên nhân của bệnh lưng nghiêng, cổ ngoẹo vẫn chưa tìm được.

Với đề nghị thiết tha của Phó Cục trưởng Hoàng và bạn, vị chuyên gia lại liên lạc với ba chuyên gia danh tiếng khác trong nước; sau khi trao đổi và hội chẩn qua điện thoại, cuối cùng vị chuyên gia thờ dài, nói:

- Nói thật nhé! Với trình độ y học của bốn người chúng tôi cộng lại mà vẫn không tìm ra nguyên nhân căn bệnh của ông thì thực lòng là không thể kê đơn bốc thuốc được. Tôi chỉ đề nghị một điều, thân của ông không tốt, từ nay về sau cần chú ý tiết chế "chuyện ấy", cái đó có thể là nguyên nhân lớn khiến ông mắc bệnh trên.

Sau khi rồi rít cảm ơn, Phó Cục trưởng Hoàng rời bệnh viện. Lúc này ông mới chợt hiểu ra rằng, mình tuy đã lâu không còn hứng thú với vợ, nhưng vẫn say như điều đồ cái cô Lệ Lệ giấu giếm ở thị xã, mỗi tuần chỉ ít cũng gặp nhau ba, bốn lần, lần nào cũng vui thú như điên như cuồng, bây giờ mới rõ tại sao cổ nhân lại nói: "Hiếu sắc là con dao róc xương". Vì hoạn lộ của mình, Phó Cục trưởng Hoàng quyết định: Phăng teo ngay Lệ Lệ! Thật là đứt từng khúc ruột!

Đến khi Phó Cục trưởng Hoàng nói ra quyết định này, Lệ Lệ khóc như mưa như gió, sống chết không chịu rời xa chàng. Cuối cùng, Phó Cục trưởng Hoàng đành phải trả một cái giá khá đắt để bồi thường cho những tổn thất tuổi trẻ của nàng - năm mươi vạn nhân dân tệ cộng với ngôi nhà nhỏ đủ tiện nghi cho Lệ Lệ ở - thế mới được Lệ Lệ đồng ý cắt đứt quan hệ và hứa không bao giờ quấy phá chàng.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Cắt đứt quan hệ với Lê Lê, Phó Cục trưởng Hoàng thấy nhẹ nhõm cả người, nghĩ bụng: mau chóng phục hồi phong độ hào hoa đỉnh đặc, nhất định mình sẽ nắm phần thắng trong việc đề bạt cán bộ.

Nhưng đã hai tuần lễ trôi qua, bệnh của Phó Cục trưởng Hoàng chẳng những không chuyển biến tốt, mà cố lại còn nặng hơn. Càng nghĩ càng sợ, cuối cùng theo ý kiến của vợ, ông đành bó ra bệnh viện để mời một ông thầy thông hiểu lý số đến nhà.

Thầy tướng hỏi han, xem xét kỹ càng hơn một tiếng đồng hồ, thở dài, nói:

- Cho phép tôi nói thật, ông đã chiếm đoạt những cái lẽ ra không nên chiếm đoạt, đã cầm những thứ lẽ ra không nên cầm, nay đem trả lại tất cả thì sẽ khỏi.

Tiền thầy tướng ra về, Phó Cục trưởng Hoàng suy nghĩ suốt một ngày một đêm, cuối cùng bảo vợ xuất đầu lộ diện, mời Giám đốc Lưu, Tổng Giám đốc Phùng, đại gia xã hội đen Hà, v.v... đến, trả lại họ những phong bì này nọ.

Nước bản đã khắc nhớ ra, nhưng bệnh của Phó Cục trưởng Hoàng vẫn chưa biến chuyển, lại phải mời thầy tướng đến.

Thấy tướng lắc đầu:

- Tội nghiệt quá nặng, nếu ông không nhà hết ra, e rằng ngay cả tính mạng cũng không giữ được!

Sau khi thấy tướng ra về, hai vợ chồng Phó Cục trưởng Hoàng trầm tư suy nghĩ. Sau ba ngày ba đêm, Phó Cục trưởng Hoàng đến Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Đảng.

Ba tháng sau, cựu Phó Cục trưởng Hoàng bị xử tù mười năm. Điều đáng nói là bệnh của ông ta tuy không tiến triển nữa, song cũng không có dấu hiệu chuyển biến tốt. Giữa lúc mặt buồn rười rượi bước vào nhà giam thì một người đeo kính đứng phắt dậy, hỏi: "Ông làm chức phó à?"

Cựu Phó Cục trưởng Hoàng ngó người ra, hỏi:

- Sao ông biết?

- Trông bệnh của ông là biết ngay!

- Bệnh của tôi? Ông biết bệnh của tôi ư?

Người đeo kính gật gật đầu:

- Quá đơn giản. Ông là cấp phó, hằng ngày đều phải đi họp thay sếp, đúng không?

Cựu Phó Cục trưởng Hoàng gật gật đầu:

- Dương nhiên rồi! Mỗi ngày ít nhất cũng

phải đi dự hai, ba cuộc họp.

Người đeo kính cười cười:

- Khi họp, ông thường ngồi ở góc khuất, hơn nữa lại không bao giờ tắt di động. Khi có điện thoại gọi đến, ông thường nghiêng lưng, ngoẹo cổ, cúi xuống sát ghế, nghe và trả lời lí nhí, lâu dần, ông bị lệch xương sống, ngoẹo cổ và mắc bệnh lạ này. Thật ra, chỉ cần ông không đi dự họp nữa thì căn bệnh lạ này sẽ khỏi dần thôi!

Vừa nghe nói vậy, cựu Phó Cục trưởng Hoàng miệng há hốc, mãi không ngậm lại được.

Vũ Phong Tạo dịch

Ký tên

Nghiệp Xuân Mậu

Ông Vương nhậm chức Cục trưởng chưa đến mười năm, bổng lộc ngoài lương dự trữ được trên trăm vạn tệ. Sau khi Cục Chống tham nhũng điều tra đã chứng minh ông Vương thực sự phạm tội. Viện Kiểm sát lập tức ký lệnh bắt giam. Nhưng khi hai viên cảnh sát đến nhà, ông Vương nhất quyết không chịu ký vào lệnh bắt giam.

Khi hai cảnh sát đang chuẩn bị thi hành theo điều khoản đã quy định của pháp lệnh đối với đương sự từ chối ký tên thì bà vợ Cục trưởng đứng bật dậy, hoảng hốt. Bà biết từ chối ký tên là thái độ không thành khẩn nhận tội, không có lợi cho việc giảm án về sau. Vì vậy bà Cục trưởng đề nghị khoan hãy lập biên bản về tội đương sự không chịu ký tên, rồi vội vàng chạy vào nhà rút trong túi áo ra một phong bì dày cộp, chạy đến dúi vào tay chồng, cầu khẩn:

- Cục trưởng Vương, đây là chút quà mọn, chỉ có trời biết, đất biết, em biết, Cục trưởng biết mà thôi... Cục trưởng ký mau cho ạ...

Truyện cục ngắn Trung Quốc

Lời nói như thánh như thần, Cục trưởng nắn nắn thấy phong bì cũng khá dày, liền cầm bút ký đánh xoẹt, khác hẳn lúc nãy cứ khăng khăng không chịu ký tên.

Đối mặt với hai cảnh sát đang sững sờ kinh ngạc, vợ Cục trưởng cười một cách đau khổ, giải thích:

- Lão Vương nhà tôi làm Cục trưởng cũng đã lâu rồi, không có gì nổi bật, chỉ có tật không nhìn thấy cái lợi thì không bao giờ ký tên... Tật này thật hại... hại cho người lắm lắm!

Trần Trọng Sâm dịch

Lời hứa

Âu Tương Lâm

Năm năm mươi tuổi, bác Dương xin nghỉ hưu non. Nghỉ hưu rồi, ở nhà một mình buồn không có việc gì làm, bác liền bàn với bác gái kiếm một việc gì đó cho vui cửa vui nhà, lại có thêm thu nhập. Bác gái hỏi bác định làm gì. Bác trả lời là sẽ đi nhật phế thải. Bác gái giật nảy mình, nói sao lại phải như thế. Ở nhà buồn thì ra quán trà ngồi uống nước, đánh tú lơ khơ có hơn không, vừa tiêu khiển thời gian vừa vui vẻ, sạch sẽ. Bác Dương nói chắc bà lo các con không đồng ý, sợ đi nhật phế thải làm chúng nó mất mặt phải không. Dễ thôi, tôi nói là chúng nó nghe ra ngay ấy mà.

Quả nhiên, khi bác Dương đem ý định này ra nói cho các con trai và con dâu nghe, bọn chúng nhất quyết không đồng ý. Bác giải thích, lương hưu của bác chỉ đủ ăn cho hai ông bà già thôi, còn tiêu pha vật vãnh thì chưa có. Ngồi quán trà, đánh tú lơ khơ phải có tiền. Các con nếu không đồng ý thì mỗi ngày phải cấp cho hai ông bà năm tệ.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Con trai, con dâu nghe nói mỗi ngày năm tệ, vậy là vị chi mỗi tháng mất một trăm năm mươi tệ, mỗi năm một nghìn tám trăm tệ. Nghĩ một lúc, con dâu trưởng nói, thế thì bố đi nhật phế thái vậy. Muốn sống khỏe mạnh thì phải vận động, chắc chắn là hơn ngồi ở quán trà. Con trai trưởng cũng a dua nói phải, phải.

Thế là bác Dương chuẩn bị đôi quang gánh, hai cái sọt, hai cái đinh dài, bắt đầu việc nhật phế thái.

Bác Dương là một người rất chịu khó, cũng biết nhìn xa trông rộng. Phế thái nhật ngày nào đều phân loại xong ngày ấy rồi mang đến chỗ thu mua bán luôn, không bao giờ đem về nhà, sợ con trai và con dâu kêu bản không thích.

Mỗi ngày bác Dương cũng kiếm được khá. Ngày ít thì hai tệ, có ngày ba, bốn tệ, có ngày bảy, tám, chín, mười tệ. Số tiền của bác kiếm được, so với bác là to, nhưng chưa đủ cho chúng nó - con cái bác - chơi mạt chược một ván. Cho nên từ đó cả nhà được bình yên vô sự, con trai, con dâu cũng mặc kệ bác.

Như hoa mùa xuân, như trăng mùa thu, thời gian trôi nhanh như nước chảy. Ngày bác Dương vừa đúng sáu mươi chín tuổi, bác lâm bệnh nặng.

Bình thường không đau ồm gì, nhưng đã ồm rồi là không dậy nổi. Bác biết chẳng sống được bao lâu nữa. Một hôm, bác kéo tay bác gái, âu yếm gọi tên cũ của bác gái - Tú Phần ơi! Cái tên này, hầu như không được gọi tới đã mấy chục năm nay rồi. Tiếng gọi thân thương đến nỗi bác gái không ngăn nổi nước mắt cứ trào ra.

Bác Dương ngậm ngùi nói:

- Tú Phần! Trước khi lấy tôi, mình đã từ chối mấy đám có tiền, có thế lực. Mình yêu tôi vì lòng thành của tôi, nhưng phải chịu một đời nghèo khổ. Tôi nợ mình ân tình đó. Mình còn nhớ không? Đêm tân hôn, tôi có hứa với mình là nếu tôi đi trước, thì trước khi đi tôi nhất định sẽ để lại cho mình một ít tiền tiêu dùng. Cũng chỉ vì sợ con cái không làm tròn nghĩa vụ hiếu thuận với mình...

Nói đến đây, bác Dương rút cái bọc trong túi áo lấy ra một phiếu gửi tiền tiết kiệm và nói:

- Mười chín năm nay, tôi nhặt phế thải, tích góp được số tiền này. Trừ khoản mừng tuổi, mừng sinh nhật các cháu ra, còn bao nhiêu là ở đây, tất cả được bốn vạn tệ. Việc này, lâu nay tôi vẫn giấu mình, mục đích là muốn làm mình ngạc nhiên. Số tiền này đủ cho mình sống những ngày cuối đời.

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Không phải chịu cảnh nhọc nhã vì cơm áo... Tôi sẽ đợi mình ở bên kia... Mình nhớ bảo trọng...

Bác gái nước mắt đầm đìa, suốt đêm thôn thức bên cạnh bác Dương.

Mấy ngày sau, bác Dương qua đời. Không lâu sau, vẫn để ai nuôi bác gái đã được đặt ra trước mắt anh em nhà họ Dương.

Con trưởng nói với con thứ:

- Mẹ ở với anh bao nhiêu năm rồi, em được thay cha làm ở xí nghiệp, bây giờ em nên nuôi mẹ thay anh.

Con thứ nói:

- Đúng là em được thay cha làm việc ở xí nghiệp, nhưng anh nuôi mẹ là ở thời kỳ cha còn có lương hưu. Thực ra là cha nuôi mẹ, chứ không phải anh. Mẹ từ lâu đã giúp gia đình anh làm biết bao công việc như là một bảo mẫu không công. Cho nên anh nuôi mẹ là hợp lý nhất...

- Đừng tranh cãi nữa! - Từ trong nhà, bà mẹ đã nghe thấy hết. Bà bước tới, rút tờ ngân phiếu trong túi áo ra, mắt tràn lệ, ngậm ngùi nói:

- Cha các con trước khi lâm chung đã để lại cho mẹ bốn vạn tệ nhờ nhặt phế thải mà có. Cha sợ các con sẽ không hiểu thuận với mẹ. Không

Nhiều tác giả

ngờ cha con nói đúng. Thôi mẹ đi đây! Mẹ đi ở bên Viện Phúc Lợi.

- Mẹ đừng đi, mẹ ơi!... - Nghe mẹ nói sang ở bên Viện Phúc Lợi, tất cả các con trai, con dâu đều chạy ra níu áo mẹ lại, nhưng mắt thù nhìn chăm chăm vào cái túi bọc tờ ngân phiếu bốn vạn tệ.

Trần Trọng Sâm dịch

Lời khuyên chân thành

Lý Trung Tường

Cơ quan của Cường vừa mới nhận một nữ sinh tốt nghiệp đại học, tên gọi là Bình. Bình không những đẹp người mà còn rất duyên dáng, lại khéo mồm khéo miệng, có giọng nói ngọt hơn mía lùi.

Sự có mặt của Bình làm cho cơ quan Cường sôi động hẳn lên, như được thêm sức sống vậy. Nhưng một thời gian sau, Cường cảm thấy sự ngọt ngào của Bình hơi quá. Gần đây, số lần đến phòng Giám đốc của Bình mỗi ngày một nhiều, thời gian ở lại phòng cũng lâu hơn. Nhiều người đã bàn luận sau lưng. Dẫu cho Cường là Cục phó phụ trách nhân sự cũng chưa dám nói ra điều gì nghi vấn.

Một hôm, Quân, bạn thân của Cường đến tìm Cường bàn công chuyện, đúng lúc Bình đang lên lầu. Vừa nhìn thấy Bình, Quân đã xao xuyến trong lòng, liền nhờ Cường giới thiệu cho hai người gặp nhau. Cường nhất định từ chối, nói:

- Tuy đẹp thế, nhưng phẩm hạnh không tốt, chúng ta là những người đứng đắn, không hợp đâu. Bạn hãy nghe lời khuyên chân thành của mình.

Quân cười ha hả, nói:

- Tại sao bạn không giúp đỡ? Bạn không giúp thì mình nhờ người khác vậy.

Hai tháng sau, không hiểu sao Quân đã vó được Bình cầm chắc trong tay. Cường im lặng, lo Quân sau này sẽ khổ. Không biết về sau hai người lấy nhau có hạnh phúc mỹ mãn không? Cường tâm sự với Quân như vậy. Nhưng Quân vẫn đặc ý nói với Cường:

- Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá chân lý. Sự thực đã chứng minh, Bình là một người rất trong trắng...

Cường buộc phải xin lỗi Quân về những ý nghĩ không đúng lúc đầu.

Một buổi trưa mùa hạ, Cường có việc phải đến cơ quan sớm hơn thường lệ. Đi qua phòng Cục trưởng, bỗng Cường nghe có tiếng động lạ. Từ khe cửa kính nhìn vào, Cường thấy một màn diễn đang ra không nên xem. Cường chạy một mạch đến nhà Quân, nói qua loa mấy câu rồi kéo Quân cùng đến cơ quan. Vừa đến nơi thì đã thấy

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Cục trưởng đang ngắm hoa bên bồn. Đúng lúc đó lại nghe tiếng xe máy vọng lại, Bình từ ngoài cổng lái xe vào cơ quan, nói vọng mấy câu: “Trưa nay tụ tập với mấy đứa bạn học cũ, thế mà em vẫn không đến chậm giờ...”

Nhìn thấy tình cảnh đó, Quân cắn răng chỉ chiết Cường: “Nói láo, toàn là chuyện bịa đặt, từ nay tao cấm...”

Từ đó hai người xa lánh nhau, hầu như không gặp lại.

Chưa đến nửa năm sau, Cục trưởng chết đột ngột vì bệnh tim, Cường được đề bạt lên làm Cục trưởng, Bình đã là Chánh văn phòng cục từ lâu rồi. Cường hiểu rõ tính Bình, hết sức tránh nói chuyện phiếm với Bình. Nhưng Bình vẫn không ngừng đồ thêm dầu, còn tặng gas là đẳng khác - để mong được chức Cục phó, Bình ra sức tấn công Cường. Dù cố gìn giữ đến mấy, Cường vẫn chỉ là một kẻ phạm phu tục tử như ai; vì vậy, một đêm cuối tuần, Cường đã phải giong cò trắng đầu hàng trước Bình.

Một buổi chiều mùa đông, Cường lại gặp Quân trên đường phố, gầy xạm, khổ não, mất hẳn vẻ tự tin như trước đây. Quân tiến sát Cường, vừa nói vừa khóc:

- Cường ơi! Trách mình không nghe lời

Nhiều tác giả

khuyên của cậu. Nó là đồ yêu tinh, không phải người nữa Cường ạ. Bây giờ nó công tác ở chỗ Cường, nhờ Cường quản nó thay mình nhé.

Cường lắc đầu lia lịa, nói:

- Ai dám! Làm gì có chuyện đó, ai lạ gì nhân phẩm của Bình! Hãy nghe lời khuyên cuối cùng của mình: Bạn nên đi đường của bạn, mặc kệ người ta nói...

Trần Trọng Sâm dịch

Vinh dự

Lương Hải Triều

Mùa gặt lúa mì rất bận, mệt, nóng, gây phiền toái cho con người nên rất nhiều người không thích mùa gặt lúa mì; tuy vậy có ông Ngô Lùn ở thôn Hàm Cốc là ngoại lệ. Nhưng tháng ngày ông Ngô Lùn mong chờ nhất là mùa gặt lúa mì; tháng ngày mà ông Ngô Lùn thích nhất cũng là mùa gặt lúa mì. Bởi vì mùa gặt lúa mì đem lại cho ông Ngô Lùn niềm tự hào và vinh dự mà cả thôn không có.

Ông Ngô Lùn là hộ khó khăn đặc biệt duy nhất ở thôn Hàm Cốc. Bà vợ ông Ngô Lùn mất sớm, con trai, con dâu cũng ốm nặng mà chết, trong nhà chỉ còn lại hai ông cháu, một già một trẻ. Là người thật thà như đếm, ngoài làm ruộng ra, ông Ngô Lùn chẳng còn làm gì, cuộc sống rất túng bấn, nên được coi là hộ khó khăn đặc biệt, trở thành đối tượng giúp đỡ xóa nghèo của Bí thư huyện ủy trong hoạt động “mỗi người ra tay giúp đỡ một hộ nghèo”. Hằng năm cứ đến vụ thu hoạch lúa mì, Bí thư huyện ủy lại rồng rắn

xe ngựa đến giúp đỡ ông Ngô Lùn thu hoạch lúa mì. Công việc đông áng đã được người ta giúp đỡ, ông Ngô Lùn còn vinh dự được lên báo, lên truyền hình, được chụp ảnh lưu niệm với Bí thư huyện ủy, thiêng liêng, thần thánh vô cùng. Lẽ nào ông Ngô Lùn chẳng trông ngóng, mong đợi mùa gặt lúa mì như trẻ con mong chờ ngày Tết.

Bấm đốt ngón tay, trong vòng năm năm đã có Bí thư huyện ủy ba khóa đến giúp đỡ ông Ngô Lùn. Năm nào ông Ngô Lùn cũng được lên báo. Năm nào ông Ngô Lùn cũng xin một tờ báo có in tên ông để lưu giữ làm kỷ niệm. Cháu nội Điền Điền đã học lớp Năm, mỗi khi ông Ngô Lùn rỗi rãi lại bảo Điền Điền đọc những bài báo ấy cho ông nghe. Tuy cuộc sống chưa có gì khởi sắc, song cứ nghĩ cả thôn có trên một nghìn con người, mà chỉ một mình ông Ngô Lùn được lên báo, nên cái bụng sướng lắm rồi.

Năm nay đến giúp đỡ ông Ngô Lùn thu hoạch lúa mì là Bí thư huyện ủy kỳ mới, Thạch Lỗi. Ông Ngô Lùn háo hức đón đợi ở đầu làng. Cháu nhỏ Điền Điền mặc áo lót rách và quần cộc tả tơi, lem luốc chân trần cũng được ông kéo đến bên cạnh. Hai mẫu lúa mạch trên sườn núi của Ngô Lùn, chưa đến trưa đã được đoàn người theo Bí thư Thạch gặt xong. Nhà báo muốn chụp ảnh Bí thư

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Thạch cùng ông Ngô Lùn. Bí thư Thạch ngó đông nhìn tây, không thấy có cảnh nào đẹp, bỗng nhìn thấy cạnh ruộng có một cây hòe thân cong queo, bèn kéo tay ông Ngô Lùn đến cùng chụp ảnh lưu niệm. Ông Ngô Lùn cười toét miệng, nói:

- Bí thư Thạch thật là tinh mắt!

Trước khi đoàn lên đường, ông Ngô Lùn năn nỉ Bí thư Thạch:

- Tờ báo, tấm ảnh, nhất định phải cho tôi mỗi thứ một cái, tôi phải giữ gìn cẩn thận để làm kỷ niệm đây!

Bí thư Thạch xoa đầu bé Diên Diên:

- Nhất định chứ! Nhất định chứ!

Ông Ngô Lùn bảo Diên Diên:

- Cháu mau cảm ơn bác Bí thư đi!

Diên Diên:

- Cháu cảm ơn bác Bí thư!

Vừa nói Diên Diên vừa vỗ tay, cúi đầu chào Bí thư Thạch. Bí thư Thạch cười nói:

- Cậu bé này ngoan thật!

Năm, sáu ngày sau, Bí thư Thạch lại đến thôn Hàm Cốc kiểm tra công tác thu hoạch lúa mì, nhân tiện đến thăm nhà ông Ngô Lùn. Biết Bí thư Thạch đem tặng mình tờ báo và tấm ảnh, ông

Nhiều tác giả

Ngô Lùn cười rung cả khuôn mặt nhăn nheo, dứt khoát bắt Diên Diên đọc báo cho bác Bí thư nghe, nhân thế ông già này cũng được nghe luôn. Diên Diên cầm lấy tờ báo, lướt nhìn một lượt, hai tay đưa ra sau lưng, đọc thuộc lòng bài báo từ đầu đến cuối như đọc sách.

Tin bản báo: Sáng sớm ngày mồng bốn tháng Sáu, Bí thư huyện ủy Thạch Lỗi dẫn đầu đoàn cán bộ hơn hai mươi người đến thôn Hàm Cốc, giúp đỡ ông Ngô Lùn, một hộ đặc biệt khó khăn, thu hoạch lúa mì. Bí thư Thạch vừa vung liềm cắt lúa, vừa hỏi han tường tận tình hình sản xuất, đời sống của hộ khó khăn đặc biệt này, đồng thời yêu cầu các ngành, các cấp trong toàn huyện tích cực tổ chức cho đông đảo cán bộ công nhân viên, tranh thủ lúc thời tiết thuận lợi, có nắng không mưa, giúp đỡ quần chúng nông dân, đặc biệt là gia đình liệt sĩ, gia đình quân nhân và các hộ nghèo khó thu hoạch nhanh gọn lúa mì, phơi khô quạt sạch, tận thu từng hạt lúa đưa vào kho, thực hiện tăng sản bội thu. Đồng thời phải thận trọng giải quyết những vấn đề thực tế mà quần chúng gặp phải trong “Tam Hạ” (thu hoạch mùa hạ, trồng trọt mùa hạ và quản lý, chăm sóc vụ mùa hạ), làm tốt công tác tuyên truyền phòng hỏa khi phơi phóng lúa mì và các dịch vụ khác, bảo đảm vững chắc cho công tác “Tam Hạ” tiến hành một cách thuận lợi.

...

Truyện cực ngắn Trung Quốc

Bí thư Thạch kinh ngạc nhìn Diên Diên, vỗ tay khen hết lời:

- Có trí nhớ tốt! Có trí nhớ tốt! Đúng là thần đồng! Chỉ xem qua một lát mà có thể đọc không sai một chữ bài báo mấy trăm chữ, đâu có giản đơn, đâu có giản đơn!

Bí thư Thạch lại quay sang Ngô Lùn, nói:

- Ông phải tạo điều kiện cho cháu đi học, sau này chắc chắn sẽ là một nhân tài, có khả năng vào được trường Đại học Thanh Hoa.

Diên Diên được khen mà ngại ngùng, nói:

- Cháu đã học thuộc từ lâu rồi! Năm nào ông cháu cũng bảo cháu đọc đi đọc lại mấy chục lần.

Bí thư Thạch “ờ” một tiếng, nghi ngờ hỏi:

- Tờ báo này mới in, làm sao mà năm nào cháu cũng đọc mấy chục lần được chứ?

Ông Ngô Lùn vội chạy vào trong nhà, lôi từ đáy hòm ra mấy tờ báo và một tập ảnh khác. Giấy báo đã ngả màu úa vàng. Bí thư Thạch giở từng tờ báo ra, xem kỹ, suýt nữa nổi khùng lên.

Thì ra Diên Diên vừa đọc lại một bài báo đã in từ năm năm trước! Các bài in hằng năm, trừ ngày tháng, tên lãnh đạo không giống nhau và tiêu đề xếp ngang dọc khác nhau, còn nội dung thì không sai một chữ, kể cả dấu đề. Nếu như

Nhiều tác giả

không do Ngô Lùn đem những tờ báo viết trong mấy năm qua ra khoe khoang thì đừng nói Thạch Lỗi, mà e rằng bất cứ ai cũng khó có thể phát hiện ra. Lại nhìn kỹ những tấm ảnh, ba vị Bí thư huyện ủy tiền nhiệm đều giống mình, đứng bên cạnh cây hòe cong queo chụp ảnh cùng ông Ngô Lùn, với những nụ cười hạnh phúc sau giờ lao động.

Bí thư Thạch đưa mắt lên, nhìn một lượt nhà cửa tiểu tụy cũ nát của ông Ngô Lùn, lòng nặng trĩu như đeo đá. Ông nhìn lại mấy tấm ảnh nọ, phát hiện ra ở tấm ảnh nào ông Ngô Lùn cũng vẫn mặc chiếc áo cánh màu xanh đen. Bí thư Thạch lúng túng lắc đầu, cười nhả nhỏ, nói:

- Đây đúng là một cảnh đẹp ư?

Ông Ngô Lùn gật đầu, nói theo:

- Đúng! Rừng núi luôn có cảnh sắc như vậy!

Diễn Diễn đã xem nhiều lần những tấm ảnh và những tờ báo này nên chẳng có chút hứng thú nào; nó ôm ông Ngô Lùn, nói:

- Ông ơi! Đến bao giờ ông mới mua quần áo mới cho cháu?

Ông Ngô Lùn nói:

- Đi đi! Cháu đi chơi đi!

Vũ Phong Tạo dịch

Tiến hóa

Kỷ Quãng Dương

Hồng Mã A Na là một phú hào giàu có nhất vùng. Bản thân nàng lại được công nhận là người phụ nữ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng ngay từ bé nàng đã quen lười biếng, riêng chọn người giúp việc thế nào cũng là một chuyện đầu đầu nhức óc. Chọn một cô gái trẻ ư, nàng không yên tâm về đức ông chồng. Chọn một chàng trai trẻ ư, chồng nàng không yên tâm về nàng. Chọn một phụ nữ trung niên, một bà già ư, nàng không vui, trông ngứa mắt lắm...

Thế là, qua giới thiệu của một người bạn Hồng Kông, nàng bỏ mười ngàn đôla Mỹ mua từ Hồng Kông về một con khi cái vừa hiếu tính người lại vừa lanh lợi, chịu khó. Một điều thật khéo trùng hợp, chủ cũ của con khi cái đặt tên nó là Na A.

Mã A Na và Na A bắt đầu cuộc sống chủ tớ lâu dài và thật sự lãng mạn như thế đó! Ngay từ đầu, Mã A Na đã tỏ ra rất thích và coi trọng sự siêng năng, thông minh của Na A. Nó chẳng những biết nấu ăn, rửa bát đĩa xoong chảo, giặt

giữ quần áo, lau sàn nhà, mà cả những việc khó hơn như mở tivi, mở băng hình, Na A cũng rất thành thạo.

Sau đây, tất cả những việc như đi mua hàng, mua thực phẩm, trả tiền điện thoại, đều do Na A lo liệu hết. Điều làm cho Mã A Na phấn khởi là trình độ văn minh của Na A không kém mấy so với người bình thường, ngay đến chuyện đi tiểu tiện, đại tiện cũng biết vào nhà vệ sinh, mà còn biết rửa sạch sẽ và dùng xà phòng thơm rửa tay nữa...

Cuối cùng, Mã A Na đã được sống nhàn nhã, không phải nhúng tay vào chuyện cơm nước, lại không cần phải mở miệng sai khiến, thật chẳng khác gì một quý phu nhân.

Nhưng sau đó, có mấy việc làm cho Mã A Na không yên tâm và bắt đầu lo lắng.

Một ngày đầu đông, Mã A Na đi chơi đột suất trở về, vừa mở cửa phòng, nàng bất giác kinh ngạc - Na A oai vệ ngồi trên ghế salon bọc da gấu sang trọng, đất tiền xem tivi. Điều đáng giận nữa là, Na A dám ngang nhiên mặc quần lông, váy lông chính hiệu Hàn Quốc của nữ chủ nhân, cầm ly thủy tinh uống trà của nam chủ nhân...

Nhiều việc tiếp đó làm cho Mã A Na không tài nào nén được cơn giận: khi nàng ngủ trưa dậy, đi rửa mặt thì nhìn thấy Na A đang dùng cốc và

bàn chải của nàng để đánh răng. Nàng vừa vung tay đánh Na A vừa chửi toáng lên:

- Mi là đồ khốn nạn! Con khi cái khốn nạn kia! Mi dám dùng đồ vật của ta à? Mi là đồ súc sinh! Mi có biết không? Mi là con khi nô bộc! Ta mua mi về để mi hầu hạ, mi còn muốn gì nữa? Nếu còn làm bậy làm bạ thì ta sẽ đánh chết mi!

Khi nàng cầm một cái que định dạy cho nó một bài học thì cánh tay đang giơ cao của nàng bỗng từ từ hạ xuống. Nàng nhìn thấy trong ánh mắt đầy kinh sợ của con khi cái có một vẻ gì đó khiến người vừa thương lại vừa giận.

Ánh mắt lạ lùng ấy làm cho nàng không rét mà vẫn run lên bắn bật. Nàng phát hiện ra rằng mỗi khi chồng nàng ở nhà, ánh mắt của con khi hiền hòa, ngoan ngoãn, có lúc còn lúng liếng đùa tình với chồng nàng. Thậm chí mỗi khi trở về nhà, chồng nàng đều tìm Na A, gọi Na A, cười cợt đùa nghịch với Na A, không ngó ngang đến nàng. Có một lần từ nhà mẹ đẻ trở về, nàng thấy con khi cái ấy cuộn tròn trong lòng chồng mình như một con chim nhỏ...

Nhằm giải tỏa nỗi uất hận, Mã A Na tìm cách dày ải, không cho Na A nhàn nhã một phút, một giây. Quần áo và chăn màn chưa đáng giặt, nàng cũng bắt nó giặt; sàn nhà vừa lau xong cũng bắt nó lau lại... Một chiêu vô cùng lợi hại là trong

hai năm chống nạng sang Mỹ làm ăn, nạng bắt nó chuyển một đồng gạch lớn từ công trình xây dựng gần đó về để xây một cái nhà nhỏ dưới hiên tòa biệt thự, rồi bắt nó ngủ đêm tại đấy. Đó là chưa kể nạng còn bắt nó mỗi ngày di chuyển cái ổ sơ sài ấy một lần. Mục đích là không cho nó được nghỉ tay, bắt nó làm khổ sai.

Tuy thế nạng vẫn nhận thấy tinh thần, thân thể của mình mỗi ngày một kém, còn thân thể và tinh thần của Na A lại ngày càng xinh đẹp lên.

Thế rồi một ngày kia, nạng ốm nặng.

Trong những ngày nữ chủ nhân ốm nặng phải nằm viện, Na A chạy đi chạy về, không kể ngày đêm hầu hạ nạng. Kết quả, bệnh của Mã A Na đỡ dần, nhưng toàn thân mọc đầy lông tơ màu trắng và vàng nhạt, cuối cùng biến thành một con khỉ buồn bã muốn chết. Mà lông khỉ trên toàn thân Na A lại dần dần rụng hết, và trên đầu cũng mọc những sợi tóc đen óng mượt như nước hồ vào ban đêm...

Đêm trước khi chống Mã A Na trở về, Mã A Na nhảy nhót ra viện như một con khỉ thật sự. Còn con khỉ cái Na A trước kia lại biến thành một người phụ nữ xinh đẹp, mặt hoa da phấn.

Vũ Phong Tạo dịch

Chúng mình đã từng uống rượu

Hạ Thanh Hoa

Tiểu Dương là nhân viên văn thư của nhà máy phân đạm, gần đây, nhà máy được trên điều về một Bí thư Đảng ủy mới họ Hầu. Tiểu Dương nghĩ, nhân dịp Bí thư mới đến, nhất định phải để lại cho ông ta một ấn tượng tốt đẹp thì sau này công việc mới thuận lợi. Nhưng làm thế nào để gây được ấn tượng tốt đẹp với ông ấy đây?

Nghĩ mãi, Tiểu Dương mới nghĩ ra bố mình. Bố của Tiểu Dương là Giám đốc Sở Tư pháp, lãnh đạo một ngành tương chừng không ghê gớm lắm. Tiểu Dương nghĩ: Đều là những người hoạt động trong chốn quan trường, thế nào mà Bí thư Hầu chẳng có dịp gặp mặt bố mình rồi, kể cả chưa từng gặp mặt thì cũng phải nghe nói đến tên nhau chứ! Đúng rồi, phải chấp mối quan hệ từ đây.

Chiều, Tiểu Dương mang tài liệu đến phòng làm việc của Bí thư Hầu. May mắn đúng lúc Bí thư Hầu cũng không bận việc gì nên bảo Tiểu

Dương ngồi xuống nói chuyện. Tiểu Dương nghĩ bụng: “Thời cơ đã đến.”

Chuyện nọ xọ chuyện kia một lát, Tiểu Dương bèn lái sang chuyện liên quan đến bố mình.

Tiểu Dương nói:

- Bí thư Hầu, bố cháu thường nhắc đến chủ đây. Bố cháu nói ông đã từng cùng chủ uống rượu, rằng từ lượng của chủ rất khá, uống nửa lít mà vẫn chưa say...

Bí thư Hầu hỏi:

- Đồng chí ư? Bố đồng chí là...

Tiểu Dương vội giới thiệu:

- Bố cháu là Giám đốc Sở Tư pháp, đã từng uống rượu với chủ.

Bí thư Hầu nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói:

- O! Là nhỉ! Mình không nhớ ra thật! Giám đốc Sở họ Dương tên là gì nhỉ?

Nghe vậy, Tiểu Dương ngó người ra. Tiểu Dương nghĩ bụng: Bố mình cũng là người có máu mặt hẳn hoi, tại sao Bí thư Hầu lại không ghi nhớ một đặc điểm nào nhỉ? Bất đắc dĩ lắm, Tiểu Dương đành phải nói tên của bố mình ra.

Bí thư Hầu lại hỏi:

- Đồng chí ấy cùng mình uống rượu lúc nào,

ở đâu nhỉ?

Tiểu Dương hơi chột dạ, nghĩ bụng một cán bộ bự như Bí thư Hầu, một năm ít ra cũng phải dự mấy chục bữa tiệc, chắc chắn là phải được “rèn luyện qua rượu mạnh”. Dự nhiều tiệc rượu như vậy, cùng uống với ai, làm sao mà một lúc nhớ rõ ngay được chứ? Như người sắp chết đuối vớ được cọc, Tiểu Dương bèn nói:

- Uống rượu ở đâu, cháu cũng không rõ. Bố cháu nói thế...; hình như... là chuyện xảy ra năm ngoái ạ!

- Ô!... - Bí thư Hầu khẽ gật đầu, cuối cùng nói chắc như đinh đóng cột - Bố đồng chí, tôi thực sự chưa quen, mà tôi có uống được rượu đâu, tửu lượng xoàng một cách đáng thương, mọi người quen tôi đều biết cả...

Bí thư Hầu còn nói những gì gì nữa nhưng Tiểu Dương chẳng còn lòng dạ nào mà nghe tiếp, khi ra khỏi phòng mặt mày đỏ như.

Sau đó không lâu, trong một cuộc họp công nhân viên chức, Bí thư Hầu khẳng khái, vô tư nói:

- Tôi về cơ quan chưa lâu mà đã có một số đồng chí đến chỗ tôi móc nối quan hệ, đi cửa sau, gây thiện cảm cá nhân. Thật nực cười, có đồng chí còn ngang nhiên bịa chuyện bố đồng chí ấy

đã từng uống rượu với tôi, còn nói từ lượng của tôi thế này thế nọ. Nhân đây, tôi không ngại nói thẳng với các đồng chí rằng, tôi chưa từng nhấp một ngụm rượu nào. Vì vậy, tôi khuyên những đồng chí ấy nên chỉnh đốn tư tưởng, không nghĩ đến những chuyện không hay ho ấy. Bí thư Hậu này không dọa đâu!

Ngồi trong hội trường mà Tiểu Dương cảm thấy như ngồi trên đệm găm đầy kim, cậu hiểu Bí thư Hậu nói những câu ấy đều ám chỉ, hoặc nói thẳng ra là chia mũi tên vào cậu.

Nửa năm sau, bố Tiểu Dương được điều sang làm Phó Trường ban Tổ chức Thành ủy, Thành ủy tiến hành khảo sát mấy người, trong đó có Bí thư Hậu, chuẩn bị bồi dưỡng một người lên Thành ủy làm Chánh văn phòng. Đây là một chuyển công tác quan trọng; tổ chức phân công bố của Tiểu Dương dẫn đầu đoàn cán bộ đi khảo sát.

Sáng hôm ấy, bố Tiểu Dương cùng đoàn đến nhà máy phân đạm. Khảo sát xong xuôi, đương nhiên có một bữa tiệc mời đoàn cán bộ Thành ủy. Lẽ ra việc tốt đẹp được tháp tùng lãnh đạo dự tiệc không đến phần Tiểu Dương, nhưng lần này Bí thư Hậu lại cứ bắt Tiểu Dương phải tham gia. Người tinh ý chỉ cần liếc qua là biết chuyện gì...

Trong bữa tiệc tung bừng, tiếng chạm cốc, cụng ly chan hòa tình cảm, đương nhiên không thể thiếu những lời Bí thư Hầu khen ngợi năng lực của Tiểu Dương, những câu khách sáo của bố Tiểu Dương. Ngồi dự tiệc mà Tiểu Dương cảm thấy mất tự nhiên vô cùng.

Rượu ngà ngà say, Bí thư Hầu bỗng ngẩng mặt lên nói với bố Tiểu Dương:

- Trường ban Dương, thật ra chúng ta đã quen biết nhau từ lâu rồi. Năm ngoái chúng ta đã cùng nhau uống rượu, đồng chí còn khen tôi từ lượng khá đấy!...

Bố Tiểu Dương cười khà mấy tiếng, tỏ ra không hiểu, hỏi lại:

- Chúng ta đã từng cùng nhau uống rượu, có chuyện ấy sao? Tại sao tôi không nhớ nhỉ?

Bí thư Hầu thận trọng nói:

- Thật mà! Nhưng tôi không nhớ là uống ở đâu nữa. Không tin đồng chí thử hỏi Tiểu Dương mà xem.

Ngồi bên cạnh, Tiểu Dương ngạc nhiên, há hốc miệng, chẳng nói được câu nào...

Vũ Phong Tạo dịch

Thói quen nghề nghiệp

Trần Trần Lâm

Trong làng, bà lão Hùng số đồ thật, dễ liên tiếp ba cậu con trai. Cả ba đứa đều chịu khó phấn đấu, làm ăn nên trò nên trồng. Cả Hùng nay làm Chủ tịch xã Bạch Cầu, lời nói như thánh chỉ, nhất hô bách ứng, uy phong lẫm liệt. Hai Hùng là cán bộ phụ trách Trung tâm giới thiệu việc làm thị trấn Dã Cầu, tất bật giới thiệu việc làm cho nhiều người, hương hoa hồng được bọn tiền. Cậu út Ba Hùng hồi học tiểu học lưu ban đến ba, bốn lần, chưa tốt nghiệp tiểu học đã phải dấn thân vào đời, hiện nay làm việc tự do - khóc đám ma chuyên nghiệp, mỗi giờ kiếm được năm chục tệ, lại có cả điện thoại di động để liên hệ công việc, tự do quá đi chứ!

Nhưng bà cụ Hùng tốt số sống chưa qua mùa đông thứ bảy mươi thì đã vội vàng đi gặp ông bà ông vải. Người làng rất ngưỡng mộ, có ba đứa con trai, đứa có quyền, đứa có tiền, cộng với đứa biết khóc, đám tang của bà cụ Hùng chắc chắn là sẽ nổi đình nổi đám lắm đấy. Thế nhưng linh cữu

cụ Hùng đã nằm trong quan tài hai ngày mà vẫn chưa thấy Cả Hùng về. Hai Hùng và Ba Hùng đã có mặt ở nhà, nhưng cũng không nghe thấy tiếng khóc. Mọi người đều thấy buồn rầu.

Thư đã gửi đến chỗ Cả Hùng ngay rồi, mọi người nói có lẽ anh ta bận công vụ quá. Thế là lại bảo ông cậu đến Ủy ban xã tìm. Lúc đó Cả Hùng đang cầm cốc trà ngồi vắt chân xem báo, thấy ông cậu đến, mới sực nhớ ra, nói: "Cháu cứ bắn khoản tại sao không có người đến đón, thì ra là mẹ cháu qua đời ư?" Hẳn là anh ta đang chờ "xe đưa xe đón về nhà" đây!

Ở nhà, Hai Hùng và Ba Hùng đang bàn với nhau. Hai Hùng nói: "Khi còn sống mẹ yêu em nhất, em lại khóc khéo nhất, vậy em khóc trước đi!"

Ba Hùng muốn khóc, song không tài nào khóc ra tiếng, càng cố gắng lên càng không khóc được. Mọi người không rõ nguyên nhân, mãi sau Hai Hùng mới sực nhớ ra, đưa cho Ba Hùng tờ một trăm tệ. Vừa nhận tiền, "Ô hô!... Số mẹ khổ quá, mẹ ơi!..." Nước mắt Ba Hùng trào ra như vòi phun.

Hai giờ sau, tiếng khóc của Ba Hùng bỗng dừng ngừng bặt, Hai Hùng lại đưa cho Ba Hùng tám mươi tệ, bảo em khóc hai tiếng đồng hồ nữa. Ba Hùng hỏi:

Nhiều tác giả

- Tại sao chỉ có tám mươi tẻ?

- Em khóc bốn tiếng, tổng cộng là hai trăm tẻ chẵn, anh khấu trừ mười phần trăm mà! - Hai Hùng nói khẽ.

Thời gian tổ chức lễ tang cho bà cụ do Hai Hùng ấn định bắt đầu vào hồi 8 giờ 8 phút ngày mồng 8. Anh Cả Hùng là Chủ tịch xã phát biểu trong lễ truy điệu: "Thưa các vị lãnh đạo, thưa các vị khách quý, thưa các đồng chí! Đầu tiên xin được thay mặt ê kíp của chúng tôi nhiệt liệt hoan nghênh và chân thành cảm ơn các vị đã tới..."

Vũ Phong Tạo dịch

Tay

Vương Mông

Bạn rộn quá, tình bạn cũng trở thành một loại xa xỉ, mất thời gian. Một bạn thời tiểu học chưa quên hết tên họ muốn gặp ông cùng nói chuyện về cái ngõ hẻm thường ăn khoai lang nướng mỗi khi đi qua, về biệt hiệu của giáo viên, về một nữ sinh ngồi cùng bàn hay đấu môi... Ôn lại chuyện cũ như nồi lẩu thập cẩm, ăn ngon, muốn ăn lắm chứ! Nhưng ông vẫn chối từ không tiếp.

Chờ sau này nghỉ hưu, nhất định ngày nào ông cũng ăn lẩu thập cẩm, uống rượu Ông Thọ, ôn lại chuyện năm xưa. Muốn được vậy, tất nhiên cần phải bãi bỏ chế độ làm việc quan suốt đời.

Nhưng, thư ký của ông vẫn tiếp bà ấy. Chống của bà ấy chết mười ngày trước. Người chết là một nhân vật không làm quan, không tên tuổi, không giữ vai trò quan trọng, là cấp dưới của cấp dưới của cấp dưới của ông. Nhưng đã chết rồi, quan trọng là chuyện cuối cùng này. Mà người nữ đồng chí nói rằng: có việc quan trọng, cần trực tiếp gặp mặt nói chuyện.

Người nữ đồng chí rom rớm nước mắt, cúi gập lưng chào ông. Người đàn bà khoảng ngoài năm mươi tuổi, tóc hầu như đã bạc trắng, hơi thờ nạng nhọc. Ông rất đỗi ngạc nhiên. Thời trẻ, lớp người như ông và bà này, tự đáy lòng đều rất tôn trọng, kính yêu lãnh đạo. Đến lượt ông làm lãnh đạo, ông phải làm quen với việc luôn bị oán trách, nếu không bị cười cợt và thắc mắc hoài.

- Cảm ơn đồng chí! Cảm ơn đồng chí! - Với giọng nói khàn đặc, nữ đồng chí nói. Đúng là khóc đến khàn giọng! - Vào giây phút cuối cùng, chồng tôi còn nhắc đến đồng chí!

Sao? Nhắc đến mình ư? Thật dễ sợ. Việc của người chết là rất nhiều phiền toái. Không tổ chức lễ truy điệu càng phiền toái. Phải đàm phán về nơi khâm liệm. Trong lời văn tế phải thêm nhiều từ mỹ miều hơn. Tuổi Đảng phải tính sớm hơn. Tất cả những gì không về vang phải "sửa sai". Còn phải giải quyết hộ khẩu thành phố cho thân nhân. Con đường đến nơi hóa thân hoàn vũ cam go gập ghềnh lắm!

Mất ngăn lệ, giọng buồn buồn, nữ đồng chí nói tiếp:

- Chồng tôi nói: Ông ấy không có thành tích, cũng không có gì đặc biệt nhưng đồng chí đã quan tâm đến ông ấy. Đồng chí là người lãnh đạo

duy nhất đã quan tâm tới ông ấy. Đồng chí làm cho một con người bé nhỏ đến trước khi chết vẫn thấy ấm áp. Cảm ơn đồng chí! Người chết cảm ơn đồng chí, ông ấy ngậm cười nơi chín suối. Người chết sau cũng cảm ơn đồng chí... Xin lỗi! Tôi đã làm mất thời gian của đồng chí, xin chào!...

- Xin dừng chân đã! - Chuyện gì thế này? Suốt đời không quen biết, chẳng để lại ấn tượng gì, thế mà để lại tình cảm xúc động lòng người vượt khỏi đôi bờ âm dương cách trở... Không công được tạ ơn... Nhưng, làm sao đây? Với người chưa chết đang để tang nói hay không, tôi căn bản không biết bà, cũng không biết chồng bà... - Ông nói - Xin bớt buồn! Có khó khăn gì, có việc gì cần làm... Xin để lại địa chỉ và họ tên. Xin bảo trọng!

Ông ta nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trong khóe mắt của nữ đồng chí, và mắt ông ta cũng ướt đầm.

Mấy ngày sau, nhân một cú va đập mạnh khi ô tô lao qua một cái ổ gà, ông bỗng nhớ ra. Hai năm trước, ông đi họp trên tỉnh. Sau một cú sóc mạnh, ô tô bị mất ốc ở tay lái. Lái xe nói phải mất nửa giờ mới gọi được xe khác đến. Hết cách, ông đi vào một nhà dân gần đó. May sao, một cặp dưới của cặp dưới của ông mắc một căn bệnh vô

phương cứu chữa đang ở trong ngôi nhà ấy. Ông đến thăm hỏi anh ta. Ông nhìn thấy một người bệnh đầu bù tóc rối, mặt mày cáu bẩn nhợt nhạt, thấy ông đến thăm mà cười rạo rờ. Ông mãi mãi không thể nào quên người bệnh nằm trong chăn thò ra bàn tay gầy khô, vàng vọt, nhóp nhép mỗ hôi. Khi bắt tay ông, bàn tay ấy còn mạnh hơn bàn tay mạnh khỏe, cao quý của ông. Sau khi về nhà, ông đã phải xát xà phòng thơm ba lần để rửa tay. Ông không nói về chuyện vòng tay lái của ô tô bị trục trặc kỹ thuật. Ông không ngờ người bệnh ấy lại sống thêm một quãng thời gian dài đến thế.

Ông không biết nên tự trách hay tự an ủi mình đây. Cần có một lòng thành thực cứng cỏi, dám vượt qua nguy hiểm làm đau lòng người lương thiện, trả lại niềm cảm kích mà ông không đáng được hưởng? Hay là cứ tiếp nhận tình cảm khắc cốt ghi tâm của một người chết như thế? Ông nhìn vào cánh tay mình, cảm thấy lòng bàn tay nóng ran, rõ ràng có rất nhiều bàn tay cần giúp đỡ chia về phía ông.

Vũ Phong Tạo dịch

Ông chủ

Từ Xã Văn

Ông chủ họ kép gồm hai chữ Âu Dương. Do quan hệ công tác, tôi đã được gặp gỡ, trò chuyện với ông hai lần. Tình hình hai lần gặp khác hẳn nhau.

Lần thứ nhất, nói một cách nghiêm túc, nên gọi ông là giám đốc, bởi vì ông là Giám đốc của một xí nghiệp tập thể trực thuộc Cục Hóa chất. Nhưng từ khi cải cách mở cửa đến nay, lãnh đạo xí nghiệp thường được gọi là ông chủ. Cho nên, lần đầu tiên gặp ông, tôi cứ hồn nhiên gọi ông là ông chủ Âu Dương.

- Mau bỏ ngay cách gọi "ông chủ" đi, kéo người ta cười cho sái quai hàm đấy, gọi là thẳng ăn mày cho chuẩn xác!

Âu Dương xua mạnh tay. Đúng vậy, phòng làm việc thực sự không tương xứng với hai chữ "ông chủ" chút nào. Bàn xiêu xiêu vẹo vẹo, ghế salon lồm khồm, tường vách loang loang lỗ lỗ, trong nhà xường thì âm thấp, tối tăm.

- Nhà báo ạ! Cái gì cũng khó quá! Cần kỹ thuật không có kỹ thuật, cần tiền vốn không có tiền vốn, sản phẩm ứ đọng nghiêm trọng, xí nghiệp đã lỗ vốn mấy triệu tệ rồi, công nhân viên chức hằng ngày đòi tiền lương, đòi phúc lợi, làm cho mình đến nhức đầu vỡ óc mất, tôi thật sự hết cách rồi. Mọi người đang chờ chết đây!

Mở toang bầu tâm sự, ngỗ tướng đầy bụng ông chủ Âu Dương là nước đắng, nước tù đọng lâu ngày không được xả ra. Trong lúc chúng tôi trao đổi, từng tốp công nhân viên chức lũ lượt lên tìm ông, song ông ta vẫn ôn tồn hòa nhã, trả lời đi trả lời lại một câu: “Tôi sẽ thỉnh thị lên trên Cục ngay, xem lãnh đạo có biện pháp gì không.”

Sắp đến trưa, tôi bèn đứng dậy xin phép ra về. Âu Dương kiên quyết giữ tôi lại ăn cơm, nói:

- Nhà máy tuy nghèo nhưng vẫn chiêu đãi được nhà báo một bữa cơm bụi chứ! Nhà báo không đi là coi thường tôi đấy!

Thấy thái độ của ông ta kiên quyết và nhiệt tình, tôi tuy nói không nổi, song cung kính không bằng tuân lệnh, nghĩ thầm nhà máy như thế chắc ông chủ Âu Dương cũng không thể phô trương tiếp đãi. Nhưng đến lúc thấy ông dẫn tôi vào một khách sạn sang trọng, ngồi vào bàn ăn sang trọng, tôi bất giác nhìn kỹ ông chủ Âu Dương, đứng

là có phong thái của một ông chủ lớn. Hôm ấy, ông chủ Âu Dương và cánh người ăn theo mà tôi không quen biết ăn nhậu xả láng, lúc đầu họ thay phiên nhau chúc rượu tôi, nhưng từ lượng của tôi rất kém, nên đầu óc tôi cứ nóng bừng bừng. Mỗi lần uống một cốc rượu, ông chủ Âu Dương lại ghé sát tai tôi, thận trọng nói: "Nhà máy vô phương cứu chữa rồi!"

Mấy tháng sau, nghe nói ông chủ Âu Dương đã mua hẳn nhà máy hóa chất, làm ăn phát lắm. Lần thứ hai tôi đến thăm ông, lấy tài liệu viết bài.

Lần này đúng là ông chủ thật sự, cho nên tôi gọi ông chủ Âu Dương thì ông rất phấn khởi. Phòng làm việc cũng ra dáng lắm, bàn gỗ đồ, ghế salon da thật (không phải da giả đâu), tường dán giấy trang trí, trong nhà xướng, không khí làm việc rộn ràng, tấp nập.

- Bạn bực lắm! - Ông chủ Âu Dương vẻ mặt mãn nguyện nói. Tôi không hỏi xen được câu nào. Ông nhận điện thoại suốt, đa số là đặt hàng; nghe cách nói chuyện, có thể thấy đây đều là những đối tác có quan hệ lâu năm. Liên tục có người đến xin ý kiến về nhập hàng, xuất hàng, nộp tiền, chi tiền. Chỉ có một người công nhân vào hỏi ông ta đã ba tháng rồi vẫn chưa phát

lượng, không rõ khi nào mới có, ông chủ Âu Dương chỉ nói một câu:

- Hiện nay, rất nhiều người muốn xin vào nhà máy đây!

Nghe nói vậy, anh công nhân nọ bèn lặng lẽ, lùi thui đi ra luôn.

Lúc rồi rãi một chút, ông ta oang oang khoe khoang tình hình tốt đẹp, sản phẩm cung không đủ cầu ra sao. Tôi rất lấy làm lạ, chẳng hiểu sao trong một thời gian ngắn ngủi, cùng một ông chủ, cùng một nhà máy mà lại khác nhau thế. Tôi hỏi:

- Tại sao trước kia lại như vậy?

Ông chủ Âu Dương vung tay nói, về rất khi thế:

- Nhắc lại quá khứ làm gì, tất cả phải hướng đến tương lai.

Trong bữa cơm trưa, nhân viên văn phòng mang vào hai suất cơm hộp; ông chủ Âu Dương nói với tôi:

- Trễ quá, hôm sau nhất định mời ăn bù! Bạn quá thế, không còn cách nào khác!

Tôi cười với ông, coi như tán thành.

Vũ Phong Tạo dịch

Tặng em một nửa phần quà

Vương Đạo Trang

Gần đến mười hai giờ trưa mà một hội nghị đặc biệt của thành phố Đông Hải vẫn chưa kết thúc. Người đàn ông trên diễn đàn đã nói gần hai tiếng đồng hồ rồi. Phía dưới hội trường toàn những phụ nữ trẻ đẹp - vợ của các cán bộ lãnh đạo - họ im lặng nghe, thỉnh thoảng lại lắc đầu thờ dãi.

Người diễn giảng là Trương Đông Hải. Một năm trước Trương Đông Hải còn là Thị trưởng của thành phố Đông Hải, vì nhận hối lộ nên bị xử ba năm tù giam. Hôm nay, hội nghị đặc biệt có tên "Sự hối hận của tôi", là do Trương Đông Hải ở trong tù nhiều lần đề nghị, sau khi được Tỉnh ủy phê chuẩn đã được Cục Chống tham nhũng thành phố tổ chức.

Vợ của Trương Đông Hải là Vương Tiểu Hoa cũng tham gia, bà ngồi ở giữa hàng ghế đầu. Ngay từ lúc Trương Đông Hải lên bục bày tỏ sự ăn năn, hối hận của mình, bà vợ cũng cúi đầu và âm thầm sám hối: "Nếu như mình không tì tê thuyết phục thì liệu anh ấy có đến nông nỗi này không?" Từ

lúc bước chân vào hội trường Vương Tiểu Hoa đã không dám nhìn thẳng vào mắt chồng mà chỉ thỉnh thoảng liếc trộm. Điều khiến cho bà ta thắc mắc là hôm qua, những người tổ chức hội nghị còn thông báo riêng rằng, Trương Đông Hải yêu cầu bà nhất định phải có mặt, phải đến hội trường sớm và ngồi ngay hàng ghế đầu. Nhưng hội nghị sắp kết thúc mà tại sao chồng bà vẫn không liếc nhìn bà lấy một cái nhí? Giữa lúc thấp thòm bất an, bà bỗng nghe thấy người chủ trì hội nghị nói:

- Sau đây, Trương Đông Hải muốn tặng vợ một món quà.

Anh ấy muốn tặng mình một món quà? Quà gì đây?

Vương Tiểu Hoa ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào Trương Đông Hải. Trương Đông Hải nhìn vợ, nặng nhọc gật đầu. Thế là Vương Tiểu Hoa cúi đầu, chậm rãi bước lên sân khấu.

Quà để ở trong khay, phía trên phủ một miếng vải đen, Trương Đông Hải hai tay bung khay chìa ra. Giữa lúc Vương Tiểu Hoa định bước tới nhận, đột nhiên ông ta rút tay lại, đặt khay lên bàn.

Ông ta làm gì vậy? Trước sự nghi hoặc của mọi người, Trương Đông Hải cầm lấy micro nhìn xuống hội trường, nói từng tiếng một:

- Nhân hội nghị sáng hôm nay, tôi có một món quà muốn tặng vợ tôi!

Trương Đông Hải kéo tay Vương Tiểu Hoa lại nói:

- Bà xã, mong em nhận cho!

Vương Tiểu Hoa run run mở mảnh vải đen phủ trên khay. Mảnh vải vừa mở ra, toàn hội trường ngạc nhiên, Vương Tiểu Hoa trố mắt há miệng: trong đó là một chiếc còng tay. Trương Đông Hải cầm chiếc còng tay lên nói với Vương Tiểu Hoa:

- Anh nhận quà, nhận hồi lộ, cuối cùng nhận còng số tám. Nhưng món quà đặc biệt này, đáng lẽ cũng có một nửa của em. Bà xã, anh phải tặng em một nửa phần quà này!

Cả hội trường lặng im, không một tiếng động.

Vũ Phong Tạo dịch

Ngheo cũng phải là ngheo có tình báo chí

Lưu Xa

Một em học sinh nghèo vừa thi đỗ đại học, nhưng vì gia đình bần hàn nên không sao nộp được học phí. Bố mẹ bèn đi vay tiền khắp nơi mà không có một ai chịu cho vay cả.

Cuối cùng, hai người nông dân thật thà như đếm tìm đến tòa soạn, hy vọng báo chí có thể giúp đỡ họ.

Có một nhà báo nhiệt tình tiếp họ.

Nhà báo hỏi: "Con trai bác thi đỗ vào trường đại học nào?"

Họ nói: "Khôi thứ ba, trường Tây An..."

Nhà báo lẩm bẩm: "Nếu trúng vào Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa thì tốt."

Nhà báo hỏi: "Con trai bác có điểm gì đặc biệt không? Ví dụ như có tàn tật không? Trước đây có chuyện này chuyện nọ không?..."

Họ nói: "Con trai tôi chẳng có gì đặc biệt, rất

Truyện cực ngắn Trung Quốc

mạnh khỏe, rất ngoan ngoãn...

Nhà báo lầm bầm: "Giá con trai của bác đặc biệt hơn thì tốt!"

Nhà báo hỏi: "Thế thì hai bác vẫn mạnh khỏe chứ?"

Họ đáp: "Hai chúng tôi đều mạnh khỏe!"

Nhà báo lầm bầm: "Trong hai bác nếu có một người thân thể có gì đó đặc biệt thì tốt!"

...

Nhà báo hỏi một câu cuối cùng: "Con trai bác có phải là sinh viên đầu tiên ở làng ta không?"

Họ đáp: "Không phải! Năm ngoái đã có ba cháu thi đỗ!"

Nghe xong, nhà báo thờ dài thườn thượt, nói: "Cháu không thể giúp các bác được; cháu nghĩ các nhà báo khác cũng không có cách nào giúp các bác đâu!"

Họ hỏi: "Tại sao thế?"

Nhà báo nói: "Bởi vì chuyện của các bác không có tính chất báo chí!"

Họ vẫn không hiểu, nhà báo nói:

- Nghèo cũng phải là nghèo có tính báo chí thì mới viết được!

Vũ Phong Tào dịch

Lớp học chống tham nhũng của vợ lãnh đạo

Tứ Mao

Thị trưởng thành phố A đề nghị Tứ Mao “hiển kế chống tham nhũng”. Với đề xuất của Tứ Mao, thành phố A thành lập “Lớp học của vợ lãnh đạo”.

Định mức khóa đầu tiên là năm mươi học viên, nhưng chỉ lèo tèo có mấy người ghi tên theo học. Tứ Mao bí quá, đành đề nghị Thị trưởng chỉ định phu nhân của một số lãnh đạo bắt buộc phải tham gia, cộng với vợ của Tứ Mao nữa thì mới tạm đủ số lượng.

Buổi đầu tiên Tứ Mao giảng về sự nguy hại của tham nhũng. Tứ Mao giảng bài ở trên, các bà phu nhân lãnh đạo ở bên dưới túm lại lẩm rầm, có người còn dùng điện thoại di động tán gẫu, vợ Tứ Mao suốt đêm qua đánh mặt chườm cũng đang gục mặt trên bàn ngáy khò khò.

Tứ Mao nhăn nhó cười, lắc đầu lia lịa, tuyên

bố tan học; các vị phu nhân lãnh đạo hoan hô rào rào, quây lại tâm tình. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Thị trưởng bất giác thở dài thườn thượt, nghĩ: “Chống tham nhũng, chống hủ bại, không khéo lớp học này còn làm cho tham nhũng, hủ bại càng phát sinh mạnh thêm!”

Lớp học mở khóa thứ hai, số đăng kí lên tới mấy trăm người; nguyên do là vợ các vị lãnh đạo cho rằng nhờ đi học mà có thể mở rộng mạng lưới quan hệ. Lớp học được cán bộ địa phương sở tại nói đùa là: “Trường Đảng của các phu nhân”. Mỗi khi phu nhân vào học trường Đảng thì mạng lưới quan hệ càng thêm phong phú.

Người ghi tên đông mà chỉ tiêu học viên có hạn, Tứ Mao đành phải nâng tiêu chuẩn, nếu trước đây từ vợ cấp phó phòng trở lên được học thì bây giờ phải bắt đầu từ vợ cấp trưởng phòng, thế mà vẫn “cung” không đủ “cầu”. Tứ Mao lại nghĩ, các ngành công thương, thuế vụ là mảnh đất béo bở dễ nảy sinh tham nhũng nhất, nên đã ưu tiên nhận vợ của các vị lãnh đạo thuộc những ngành này. Phải xét đi xét lại suốt mấy ngày, khó khăn lắm mới bước đầu xác định được danh sách học viên.

Tục ngữ có câu: “Tai vách mạch rừng”, không rõ tại sao danh sách do Tứ Mao dự kiến lại

lộ ra ngoài, những người có tên trong danh sách mang quà đến “cảm ơn” Tứ Mao; người không có tên trong danh sách lại càng háng hái đem quà, phong bì đến cầu cạnh, nịnh nọt Tứ Mao.

Bỗng nhiên cổng nhà Tứ Mao náo nhiệt như họp chợ. Vợ đặc ý nhìn Tứ Mao:

- Vất vả nửa đời người, rốt cuộc cũng có được cơ hội béo bở này, may mà tôi linh hoạt, khéo léo nửa kín nửa hở tiết lộ danh sách ông dự kiến, nên mới nhận được nhiều quà biếu như vậy, thế thì chống tham nhũng làm gì nào, trong khi tham nhũng tốt như thế!

Sau khi khai giảng lớp học khóa hai, Tứ Mao chỉ toàn nói về những cái tốt của tham nhũng.

Vừa nghe thấy Tứ Mao nói tên bài giảng, các phu nhân lãnh đạo đã lập tức thay đổi thái độ: người đang rì tai nói chuyện riêng im bật, người vừa tán gẫu điện thoại di động vội tắt máy, người ngủ gà ngủ vịt cũng bị không khí khác thường làm tỉnh như sáo, ai nấy đều lắng tai nghe như nuốt từng lời giảng của Tứ Mao.

- Tham nhũng có thể làm cho chúng ta có thêm nhiều của cải vật chất, cuộc sống sung túc. Nhưng, không biết các chị đã từng nghe câu tục ngữ này chưa: “Đàn ông có tiền thì biến thành

xấu, phụ nữ biến thành xấu thì có tiền". Đức ông chồng của các bà, các chị đều là cán bộ lãnh đạo đứng ở các cương vị khác nhau, một khi lợi dụng quyền lực để tham nhũng thì sẽ trở thành người có tiền. Cổ nhân nói rằng: "No com âm cất rậm rật mọi nơi"; hơn nữa lại có biết bao phụ nữ hư hỏng, do muốn có nhiều tiền sẽ lôi kéo, mối chài chồng của các bà, các chị.

Nói đến đây, Tứ Mao thấy rất nhiều bà mặt mày biến sắc. Ông lấy ví dụ một số cán bộ lãnh đạo của thành phố mình mà mọi người đều biết rõ sau khi có tiền đã nuôi "dì hai"; lại còn vạch kể tên những cục trưởng A, vụ trưởng B hay chủ nhiệm C gì gì đó.

Các quý phu nhân đều chăm chú lắng nghe, và tỏ ra căm phẫn tột độ. Có bà đứng phắt dậy, hô lớn: "Phải kiên quyết chống tham nhũng!"

Về nhà, vợ Tứ Mao yêu cầu Tứ Mao phải trả lại hết những quà cáp, phong bì đã nhận lần trước; Tứ Mao vội vàng làm theo. Xem ra chiêu này đã thu được hiệu quả rõ rệt.

Phong trào xây dựng đời sống chính trị liêm khiết trong sạch của thành phố A đã gặt hái được thành quả đáng kể; mấy năm liền không có một vụ án nhận hối lộ nào, cá biệt có cán bộ lãnh đạo muốn nhận hối lộ thì bị vợ ông ta tố cáo nên phải

Nhiều tác giả

chủ động giao nộp của hồi lộ.

Từ đó về sau, người ghi tên theo học các “lớp học của vợ lãnh đạo” hằng năm tăng vùn vụt; ban đầu mỗi khóa chỉ mở một lớp, giờ tăng lên mỗi khóa ba lớp.

Vũ Phong Tạo *dịch*

Mảnh đất này

Doãn Toàn Sinh

Từ sau khi thực hiện “bầu cử dân chủ”, hai vị trưởng thôn do người thôn Vương tự bầu đều chẳng ra gì, bị bà con nguyên rủa, mắng nhiếc là quan tham, quan ngu. Nhưng, đã làm quan rồi thì phải “ngu” đầy túi, “tham” đầy túi, đầy túi rồi mới cúp đuôi về vườn.

Dân thôn Vương đều trách mình không có con mắt tinh tường, nhìn nhầm quạ đen thành phượng hoàng, người xấu mà cứ ngỡ là người tốt. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, muốn hiểu thấu con người đâu có dễ? Đúng là “Họa hổ họa bì nan họa cốt, Tri nhân tri diện bất tri tâm”! Tục ngữ nói quả không sai.

Có bài học của hai lần trước, lần thứ ba bầu cử trưởng thôn, dân thôn Vương đã thận trọng lại càng thận trọng hơn, người người lau mắt cho thật sáng, thể thốt nhắm trúng mới bầu, dứt khoát phải chọn ra viên quan thanh liêm thật sự!

Chọn lựa ai đây? Người trong thôn túm năm

tụm ba bên bờ ruộng, trước sau nhà, bí mật chuẩn bị hơn nửa tháng trời. Trước ngày bầu cử, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Vương Thực Tại. Anh chàng Vương Thực Tại ngay từ nhỏ đã thành thực, hiền lành, vui vẻ giúp người, chấp hành nghiêm mọi phép nước lệ làng, lễ phép lịch sự, gặp ai cũng đỏ lựng mặt mày chào cụ cạ, chào thím hai, chào bà ba trước rồi nói gì mới nói. Lớn lên, Vương Thực Tại thi đỗ vào trường phổ thông trung học trên huyện, sau khi tốt nghiệp lại trở về thôn vừa làm ruộng vừa tự học hàm thụ đại học, bây giờ đã cầm được “bằng đồ” đại học rồi! Một chàng trai tốt như thế làm trưởng thôn là thích hợp nhất.

Cuộc bầu cử dân chủ lần thứ ba tiến hành rất thuận lợi, Vương Thực Tại được bầu làm trưởng thôn của thôn Vương với một trăm phần trăm số phiếu được bầu! Bà con thôn Vương hớn hờ, gào lên, thôn Vương có quan thanh liêm rồi! Mọi người vây quanh Vương Thực Tại ở giữa hội trường, như các vì sao xúm quanh mặt trăng.

- Thực Tại ơi! Bà con tin tưởng anh! Từ nay về sau, mọi việc bà con đều nghe theo anh!

- Anh muốn gì thì làm nấy, anh bảo bà con làm gì, bà con sẽ làm theo!

- Cả thôn lớn bé mấy ngàn người đều dựa cả

vào anh đấy!

Vương Thục Tại mới nhận nhiệm vụ, hăng hái, sôi nổi, làm được nhiều việc tốt: mở rộng diện tích trồng ngô lai, phổ biến bón phân theo phương pháp khoa học, cải thiện điều kiện nước ăn cho dân làng, thay đổi tình trạng giao thông của thôn Vương... Do đó được mọi người ca ngợi hết lời.

Nhưng, tục ngữ nói rất đúng: Trong rừng sâu, tiếng hót của loài chim nào cũng có, ngày tháng lâu dần, những lời bàn tán ca thán Vương Thục Tại cứ vụng trộm lan truyền ra.

Mấy người hay mách lẻo nói Vương Thục Tại ngày càng ra vẻ quan cách, nhìn thấy mọi người không chào hỏi bác cả, cụ cả, thím hai, bà ba thân mật như trước nữa, có việc gì cần, đến nhờ vả, anh ta còn trợn ngược mắt lên! Những kẻ lẻo mép ấy bị bà con thôn Vương chỉ trích rầm rầm: “Anh ta đứng đầu một thôn, các người có hiểu không? Đã làm quan sao lại không được quan cách chứ? Xưng hô anh anh em em với các người thì còn ra thể thống gì nữa! Hai trưởng thôn trước còn lôi ông bà ông vải nhà các người ra mà chửi, sao không mách lẻo chứ? Lý trưởng ngày xưa muốn trói ai thì trói, muốn đánh ai thì đánh, Trưởng thôn Vương đã trói người, đánh người chưa?

Sống thì phải biết điều chứ!...”

Mấy kẻ thôi miệng nói: “Vương Thực Tại phản bội vợ, lăng nhăng này nọ với Hội trưởng Hội phụ nữ trẻ đẹp, tôi tận mắt nhìn thấy hai người “hô hấp nhân tạo” ở trong rừng...” Nhưng rồi bọn họ cũng bị dân làng nhao nhao phản đối, chê trách: “Nói năng như đánh rắm! Làm sao Trưởng thôn Vương lại là người như thế chứ? Nói Trưởng thôn Vương cùng Hội trưởng Hội phụ nữ làm “hô hấp nhân tạo”, chắc chắn là vu khống, mà nếu chuyện đó có thật thì đã sao nào? Hai trưởng thôn trước còn bỏ cả vợ đấy! Nhớ lại ngày xưa, ai làm quan mà chẳng năm thê bảy thiếp...”

Còn có mấy kẻ tiểu nhân đa nghi như Tào Tháo nghi ngờ Vương Thực Tại biến lận công quỹ để xây nhà riêng, ăn chơi phè phỡn. Những kẻ tiểu nhân ăn ốc nói mò ấy càng bị dân thôn Vương quở trách: “Chúng ta đã chứng kiến quá trình trưởng thành của Trưởng thôn Vương, lúc nhỏ đến một quả táo của nhà khác cũng không dám hái, bây giờ làm sao lại biến lận công quỹ chứ? Trưởng thôn ăn sung mặc sướng hơn một chút thì quan hệ chi đến các người! Hồi bầu trưởng thôn, chẳng phải chính các người là những kẻ ủng hộ nhất đó sao? Bây giờ lại trở mặt nghi ngờ người ta là vì có gì? Lấy bụng kẻ tiểu nhân đo lòng người quân tử,

chẳng ra cái thá gì! Lý trưởng ngày xưa...”

Dân thôn Vương đưa Vương Thực Tại ngồi lên ghế trưởng thôn, và sau khi nhận định anh ta là quan thanh liêm, cho rằng thế đã xong, từ đó yên trí làm người dân lành; và khi quyền lực trưởng thôn bị động chạm, dân làng bèn không làm ngo, hăng hái đóng vai người bảo vệ trung thành, như ong thợ gặp lúc tổ ong bị động chạm, nguy cấp đến ong chúa thì lao hết ra khỏi tổ, xông đến đốt những kẻ xâm phạm.

Hai năm sau xảy ra một chuyện bất ngờ: Đội thầu đã được Trưởng thôn Vương cho nhận thầu nhiều công trình xây dựng vi phạm pháp luật. Đội trưởng thầu khoán bị thẩm tra, cung khai Vương Thực Tại đã đòi và nhận hối lộ năm vạn tệ! Năm vạn tệ lấy từ tiền trả thêm cho công trình chính là những đồng tiền mồ hôi xương máu của nhân dân thôn Vương!

Xe cảnh sát rú còi chạy vào thôn Vương, cồng số tám sáng loáng khóa bập vào cổ tay Vương Thực Tại! Thôn Vương chấn động, bàng hoàng, đến mức trong một tiếng đồng hồ đầu tiên, toàn thôn yên ắng, không một tiếng động, thậm chí tiếng hót của một con chim cũng không, mọi người trở mắt há mồm. Một tiếng đồng hồ thứ hai, toàn thôn náo động, ai ai cũng chỉ nói

một câu: “Có thể nhầm lẫn, bắt sai người không? Không thể như thế, không thể như thế được!” Một tiếng đồng hồ thứ ba, cả thôn cứ sôi lên sùng sục, ai ai cũng rướn cổ gào: “Ông trời ơi! Chuyện gì xảy ra thế này?”

Xe cảnh sát giải Vương Thực Tại đi, cuốn bụi mờ mịt mây dậm đường, để lại phía sau là dân thôn Vương như đàn ong vỡ tổ, căm phẫn, tuyệt vọng bay tứ tung khắp vùng trời kéo dài mấy chục cây số này:

- Chó thật! Ai biến thành muối, ai hút máu người đây?

- Biến gì mà biến, e rằng vốn dĩ đã là muối rồi!

- Đừng có thối miệng! Vương Thực Tại vốn là người tốt, vừa thật thà vừa thực tế.

Thế thì mảnh đất này của chúng ta không thể sản sinh, nuôi dưỡng được quan thanh liêm ư?

Vũ Phong Tạo dịch

Đồng tiền biết nói

Trần Vinh Lâm

Lao công Mãn Sinh đứng trước cửa hàng bánh ga tô nhìn ngang liếc dọc, không biết nên mua cái nào. Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi của vợ Mãn Sinh; anh muốn mua một cái bánh ga tô làm quà cho vợ.

Giữa lúc ấy, một chàng trai trẻ đựng rất mạnh vào Mãn Sinh. Mãn Sinh loạng choạng, suýt nữa thì ngã. Chàng trai vội vàng nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi!

Mãn Sinh hoảng hốt vội sờ túi áo, ví tiền đâu mất tiêu rồi. Mãn Sinh vội vàng chạy lên, tóm chặt tay của chàng trai trẻ, hét lớn:

- Trả ví tiền cho tôi!

Chàng trai sùng sộ:

- Muốn ăn đòn à? Ai lấy ví tiền của anh?

Người đến xem đã quây kín một vòng.

Đúng lúc ấy có hai cảnh sát tới. Viên cảnh sát cao lớn hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Viên cảnh sát gắt gòn; anh ta vừa mới cãi nhau với vợ. Anh bỏ ra hai mươi tệ mua một bao thuốc lá thơm cao cấp, chị vợ bảo anh kiếm tiền ít mà tiêu tiền thì đúng là vung tay quá trán. Thế là hai người cãi nhau. Họ vẫn hay cãi nhau vì tiền nong!

Mãn Sinh chỉ tay vào chàng trai trẻ, nói:

- Nó là kẻ cắp. Nó lấy trộm ví tiền của tôi!

Chàng trai trẻ nói:

- Tôi không lấy trộm ví tiền của anh ta.

Viên cảnh sát cao lớn lục túi của chàng trai trẻ lấy ra một cái ví, hỏi Mãn Sinh:

- Ví tiền này có phải của anh không?

Mãn Sinh khẳng định:

- Đúng là của tôi!

Mãn Sinh nói với viên cảnh sát:

- Tiền của tôi, tôi nhận ra mà!

Chàng trai trẻ khinh khỉnh cười:

- Tiền của anh biết nói chắc?

Mãn Sinh nói:

- Cậu nói đúng, tiền của tôi biết nói thật mà. Trong ví tiền có ba tờ một trăm tệ, hai tờ năm

mười tệ, một tờ hai mươi tệ, một tờ mười tệ. Trong ví có bốn trăm ba mươi tệ chẵn, là tiền công vợ tôi làm chạy bàn ở khách sạn một tháng. Tháng này cô ấy được bốn trăm năm mươi tệ tiền lương, nhưng cô ấy bớt lại hai mươi tệ để tiêu vặt. Vợ tôi sợ tôi không nhớ tiền dùng vào việc gì, nên trên mỗi tờ đều dùng bút chì viết mờ mờ mấy chữ lên, có thể tẩy được. Trên hai tờ một trăm tệ viết chữ “Gửi nhà”, nghĩa là gửi hai trăm tệ về nhà. Bởi vì bố mẹ tôi nuôi con trai nhỏ cho chúng tôi, khoản tiền này gồm cả tiền nuôi con trai và tiền phụng dưỡng cha mẹ già. Còn một tờ năm mươi tệ viết chữ “Gửi Trương”, nghĩa là gửi cho bác Trương; bác ấy là người làng tôi, trong khi xây cầu cho làng bị ngã gãy một chân, đời sống rất khó khăn. Khi thu nhập kha khá, chúng tôi thường gửi biếu bác ấy một ít tiền.

Người cảnh sát cao lớn nhìn hai tờ một trăm tệ, một tờ năm mươi tệ, rồi cười cười, gật gật đầu. Viên cảnh sát cao lớn rút ra một tờ một trăm tệ, nói:

- Trên tờ này viết một chữ “Tiết”, chắc là gửi tiết kiệm ngân hàng. Mỗi tháng anh gửi tiết kiệm một trăm tệ ư?

- Trước đây, tất cả số tiền tôi kiếm được đều gửi vào ngân hàng, nhưng nửa năm qua tôi

ki. Ông có lương nữa. Tôi vốn làm việc ở trên công trường xây dựng, mỗi tháng được sáu trăm tệ.

- Tờ năm mươi tệ này viết chữ “Hoàn” là để trả nợ à? - Viên cảnh sát cao lớn hỏi.

- Tháng trước tôi ốm, sốt cao lại đi lỏng, tôi mượn của bạn cùng làm năm mươi tệ, mua một lọ thuốc hạ sốt, một hộp thuốc cầm tả.

- Trên tờ hai mươi tệ này viết hai chữ “Vật” và “Sinh”, nghĩa là gì?

- Chữ “Vật” này là vợ tôi viết, ý chỉ đây là tiền tiêu vật của tôi trong một tháng. Thật ra, tiền tiêu vật của tôi cũng không nhiều đến thế. Tôi không hút thuốc, không uống rượu, ngày ba bữa ăn đều do ông chủ chu cấp. Mỗi tháng tôi chỉ mua một gói bột giặt và một hộp kem đánh răng. Còn chữ “Sinh” là tôi viết; hôm nay sinh nhật vợ tôi, tôi muốn mua một chiếc bánh ga tô tặng cô ấy.

- Còn mười tệ nữa thì sao?

- Gửi hai trăm năm mươi tệ qua bưu điện phải trả hai tệ rưỡi bưu phí, còn dư bảy tệ rưỡi, vừa đủ mua một hộp kem đánh răng và một gói bột giặt!

Viên cảnh sát cao lớn đưa ví tiền cho Mẫn Sinh, nói:

- Đồng tiền của anh đúng là biết nói!

Rồi quay lại hỏi chàng trai trẻ:

- Cậu còn nói gì nữa không?

Người cảnh sát thấp đậm móc ra chiếc còng số tám sáng lạnh bập vào cổ tay chàng trai trẻ.

Vòng người đến xem vỗ tay râm râm. Người cảnh sát cao lớn nói với Mãn Sinh:

- Cảm ơn anh! Anh đã giúp tôi hiểu phải sắp xếp cuộc sống, chỉ tiêu như thế nào. Song khi về cũng ần phải nói với vợ anh rằng: Trên tờ nhân dân tệ không được viết chữ, trước khi chỉ tiêu phải tẩy sạch những nét chì ghi trên đồng nhân dân tệ!

Nói rồi anh ta rút mấy điều thuốc lá cao cấp dúm vào tay anh cảnh sát thấp đậm. Anh cảnh sát thấp đậm hỏi:

- Định cai thuốc đây à?

Anh cảnh sát cao lớn gật gật đầu:

- Cai! Nhất định phải cai!

Vũ Phong Tào dịch

Tình yêu vô tuyến

Đặng Cường

Lần đầu tiên Trần Hồng nhận được tin nhắn thần bí là vào ngày 18 tháng 7 năm 2000. Tối hôm ấy, cô đang ở cửa hàng bách hóa Thái Bình Dương mua áo len cho Trương Lâm thì điện thoại di động reo, cô mở máy, đọc tin nhắn: “*Truong Lam đang chơi cave ở phòng khách số 4, vụ truong Tam Nguyen Kieu. 1341210021*”. Thật bực mình! Trương Lâm yêu cô đến thế, tháng sau họ sẽ cưới nhau, làm sao anh ấy lại đi chơi gái được chứ? Hơn nữa, hôm qua Trương Lâm vừa đi Quảng Châu, phải đến tuần sau mới về, làm sao lại có mặt ở vũ trường Tam Nguyên Kiều? Một trò đùa rẻ tiền! Không rõ người nhắn tin này là ai; cô cũng chưa từng thấy số điện thoại này bao giờ. Cô gọi đến máy điện thoại di động ấy, nhưng đối phương tắt máy. Cô gửi liên tục mấy tin nhắn, hỏi: “*Anh là ai?*” nhưng không có hồi âm. Ra khỏi cửa hàng bách hóa, đúng lúc định lên taxi về ký túc xá, cô chợt nghĩ, tại sao người này phải làm như thế? Cô thay đổi ý định, bảo lái xe

đi đến vũ trường Tam Nguyên Kiều. Tới nơi, tìm đến phòng khách số 4, đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng của Trương Lâm, cô không dám tin vào tai mình nữa. Cô đẩy mạnh cửa, nhìn thấy Trương Lâm và một ả cave đang ôm nhau. Trương Lâm hoảng hốt. Cô tát cho anh ta một cái, vừa khóc vừa chạy ra khỏi vũ trường.

Sau khi chia tay với Trương Lâm, Trần Hồng luôn muốn biết người nhắn tin thần bí ấy là ai song cô không có cách nào cả. Trong những người cô quen biết, không ai có số điện thoại này, cũng không ai biết gì về nó. Để có thời gian là cô lại gọi đến số máy điện thoại di động này, nhưng máy luôn tắt. Cô cũng liên tục gửi tin nhắn, nhưng không có hồi âm.

Hương Mai, bạn gái của cô nói:

- Bạn không cần phải tốn sức nữa, chắc là kẻ thù của Trương Lâm, nếu không, ai rồi hơi làm thế?

Trần Hồng nói:

- May mà có tin nhắn này, nếu không mình đã lấy gã lưu manh ấy, và đòi mình coi như đi tong!

Lần thứ hai Trần Hồng nhận được tin nhắn thần bí là vào ngày 8 tháng 1 năm 2001. Sáng hôm

ấy, cô vừa ngồi vào bàn làm việc ở công ty thì nhận được một tin nhắn, vẫn số máy lần trước, nội dung là: "*Khoang 4 giờ chiều thu ba, thu nam, thu bay hang tuan, Vương Cường đều đến thăm mỹ viện Thái Muội, ở chân cầu Tam Nguyễn làm tro ma quý. 1341210021*".

Trần Hồng vô cùng ngạc nhiên. Vương Cường là người bạn trai mà cô mới gặp một lần. Cô cảm thấy anh rất tốt, người giới thiệu cũng hết lời khen Vương Cường, nói anh là một người đàn ông mà phụ nữ có thể yên tâm. Chiều hôm sau, cô bí mật mai phục ở một cửa hàng ăn đối diện với thẩm mỹ viện Thái Muội. Khoảng bốn giờ, cô nhìn thấy Vương Cường từ trên cầu đi xuống, khệnh khạng bước vào thẩm mỹ viện, một à cave ôm lưng anh ta, buông rèm cửa xuống.

Sau lần thứ ba nhận được tin nhắn thần bí, Trần Hồng hạ quyết tâm phải biết con người thần bí này là ai. Trong lòng cô rất cảm kích. Tối hôm ấy, cô vừa vừa tan lớp học tối thì chuông điện thoại di động lại reo. Tin nhắn. Cô rất căng thẳng. Từ khi yêu Triệu Nhược Phàm, mỗi lần điện thoại di động đổ chuông cô đều rất lo lắng. Trước khi nhận lời Triệu Nhược Phàm, cô đã suy nghĩ cân nhắc cẩn trọng. Triệu Nhược Phàm làm cùng cô đã bảy năm; cô rất hiểu anh, song vẫn cứ lo lo. Cô đọc tin nhắn, trống ngực đập thành thịch, quá

đúng là từ số máy đó gửi đến: "Triệu Nhuộc Phạm đang ở phòng số 3, tầng 4, họ tam Hoa Thanh làm massage kiểu Tây. 1341210021".

Cô lập tức đi taxi đến hồ tắm Hoa Thanh. Cô mặc quần áo tắm, đi lên khu massage, tầng 4, nhân viên phục vụ không cho cô vào, nói khu massage của phụ nữ ở tầng 3, cô cố sức lao vào, đẩy cửa phòng số 3, nhìn thấy Triệu Nhuộc Phạm nằm trên giường, mình trần như nhộng, một ả tiếp viên mặc hai mảnh chỉ che kín ba điểm đang cười trên người anh ta.

Buổi sáng hôm sau, Trần Hồng và Hương Mai đến Ban Doanh nghiệp, Cục Điện tín. Chị Triệu ở Ban Kiểm soát nói:

- Không được bên công an cho phép, không ai được phép kiểm tra các khách hàng.

Trần Hồng cùng Hương Mai đến Cục Công an tìm bạn học Vũ Phương, kể lại đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong, Vũ Phương cảm thấy rắc rối, bèn báo cáo chuyện này với Trưởng phòng. Trưởng phòng cũng cảm thấy rắc rối nên đã cấp giấy phép cho Trần Hồng. Hai người mang giấy phép đến Ban Doanh nghiệp, Cục Điện tín.

Sau khi kiểm tra hồi lâu trên máy vi tính, chị Triệu nói:

- Máy di động này ở Mang Châu, nhưng khách hàng chỉ mua thẻ bổ sung, không có hồ sơ khách hàng, mà khách hàng mới gửi tin nhắn đúng ba lần, không nạp vào máy điện thoại và cũng không gọi qua máy điện thoại, nên không thể biết chủ nhân của máy di động.

Suốt đêm hôm ấy, Trần Hồng và Hương Mai không tài nào ngủ được.

Hương Mai nói:

- Người này nhất định rất yêu cậu, mà yêu đến phát điên. Cậu nghĩ xem, một người đàn ông rất yêu cậu, sợ cậu bị người khác hãm hại, lại không muốn cho cậu biết mình là ai; bên cạnh cậu có một người đàn ông như vậy không?

Trần Hồng nói:

- Mình có một người láng giềng, là bạn học hồi trung học phổ thông, tên là Mạc Phi, từ nhỏ cậu ta rất mến mình, cậu ta đã từng nói không lấy ai ngoài mình, nhưng mình không có cảm tình với cậu ta, nên đã từ chối. Mình đoán là cậu ta, song không thể, cậu ta đang làm việc ở Quảng Châu, số máy di động của cậu ta cũng khác.

Hương Mai nói:

- Chắc chắn là cậu ta. Một người đàn ông yêu một người đàn bà thì việc gì cũng có thể làm

được! Lẽ nào cậu ta lại không biết thuê một người để chuyên bí mật bảo vệ cậu ư?

Song ngay ngày hôm sau, suy đoán này đã bị loại bỏ. Qua mẹ của Mạc Phi, Trần Hồng được biết đầu năm tới Mạc Phi sẽ kết hôn với một cô người mẫu thời trang.

Khi yêu Trần Vũ, Trần Hồng lúc nào cũng thấp thòm trong lòng, mỗi lần có tin nhắn cô đều chột dạ. Song, sau khi yêu Trần Vũ trên một năm, rồi ngay cả khi đã cưới nhau được hơn một năm nữa, những tin nhắn thần bí như thế không hề xuất hiện. Thỉnh thoảng cô cũng gọi đến máy điện thoại ấy, nhưng máy tắt. Cô gửi tin nhắn, không có hồi âm. Từ thăm sâu đáy lòng, cô vô cùng biết ơn con người thần bí ấy.

Lần cuối cùng Trần Hồng nhận được tin nhắn thần bí là giữa trưa ngày 13 tháng 7 năm 2003. Buổi trưa hôm đó, cô đi cắt thuốc bắc cho Trần Vũ. Từ hiệu thuốc ra, điện thoại di động reo, lại là tin nhắn, xem xong, cô tưởng như có sét đánh ngang tai: "*Tran Vu đang len lút gặp Hương Mai ở phòng 401, khách sạn Mang Châu. 1341210021*". Cô chặn một xe taxi, đi tới khách sạn Mang Châu. Cô gõ cửa phòng 401 hồi lâu thì Hương Mai ra mở cửa; Trần Vũ đang ngồi trên giường, mặt cúi gằm.

Suốt cả buổi chiều, Trần Hồng nằm trên giường, đầm đìa nước mắt gửi tin nhắn cho máy điện thoại di động thần bí ấy. Đến chập choạng tối, điện thoại di động của cô đổ chuông, là mẹ cô

gọi đến, nói:

- Hồng con, con phải thật bình tĩnh, cha con vừa mới ra đi, vì xuất huyết não!

Trần Hồng sồn gai ốc, ngã vật xuống đất. Cô đã không nhìn nhận cha mình ba năm rồi. Từ khi biết cha ngoại tình, cô không nói với ông lời nào. Thật ra, cô rất yêu cha. Khi Trần Hồng về đến nhà, mẹ cô đang chuẩn bị thay quần áo cho ông. Trần Hồng nước mắt tuôn rơi, cúi bộ âu phục cho cha. Cô lấy đồ trong túi áo vét của cha ra để vào ngăn kéo bàn viết. Khi lục túi áo trên, cô phát hiện thấy một sim điện thoại di động, hết sức ngạc nhiên, cô vội tìm điện thoại di động của cha, thay sim, sau đó gọi vào máy di động của mình: 1341210021! Trần Hồng gào lên: “Cha!” rồi ngã vật xuống đất, ngất lịm.

Vũ Phong Tạo dịch

Nữ tặc

Mạch Thượng Sơ Hàn

I

Tên thế giới này, có rất nhiều người tự tin vào con mắt của bản thân họ, tôi chỉ cảm thấy họ ngu xuẩn vô cùng, bởi trong con mắt họ tôi chỉ là một người vô công rồi nghề lang thang trên phố một trăm phần trăm, nhưng thật ra, tôi là một cảnh sát. Cho nên, tôi chỉ tin tưởng vào cảm giác của mình.

Lần đầu tiên trông thấy á trên đường phố, tôi đã biết á là một nữ tặc, mặc dầu trông á rất xinh đẹp.

Hôm ấy, á mặc chiếc áo thun cộc tay bình thường, một chiếc quần bò đã cũ, đeo một ba lô to tướng, dáng vẻ bình thường, rất dễ bị lẫn trong dòng người sôi động. Song, tôi biết á dứt khoát là kẻ trộm cắp. Bằng trực giác của cảnh sát, tôi bèn bám theo á.

Cự ly giữa chúng tôi là năm mét, cứ bám theo nhau không xa không gần như vậy. Tôi có

một lòng kiên nhẫn rất lớn đủ để chờ đợi cho đến giây phút à ra tay, tôi sẽ lấy chiếc còng số tám giấu trong áo jacket ra khóa luôn hai cổ tay thon thả trắng muốt của à, tôi sẽ có một niềm vui khó đặt tên, bởi lâu lắm rồi chưa bắt được một tên trộm cắp nào, nhất là một nữ tặc xinh đẹp như thế. Đúng vậy, à rất xinh đẹp, tôi thừa nhận. Nếu à không phải là một à trộm, thì nhất định sẽ là một mẫu người mà tôi rất thích. So với những phụ nữ diêm lệ, vẻ chất phác của à đặc biệt khiến tôi rung động. Chỉ đáng tiếc, à là một kẻ trộm cắp. Bước chân của à nhanh nhẹn, thướt tha, bím tóc dài đen bóng đung đưa trước mắt tôi, tôi hơi lóa mắt choáng đầu, song tôi vẫn nhớ rõ, à là một kẻ trộm cắp, tôi là một cảnh sát.

II

Trên thế giới này, có rất nhiều người tự tin vào con mắt của bản thân họ, tôi chỉ cảm thấy họ ngu xuẩn vô cùng, bởi trong con mắt họ tôi chỉ là một phụ nữ trông rất bắt mắt, nhưng thật ra tôi là một kẻ trộm cắp. Cho nên, tôi chỉ tin tưởng vào cảm giác của mình.

Lần đầu tiên trông thấy gã trên đường phố, tôi biết ngay gã là một cảnh sát, mặc dầu trông gã rất giống một tên côn đồ.

Hôm ấy, gã mặc một chiếc áo jacket bình

thường, một chiếc quần bò đã cũ, dáng vẻ không có gì nổi bật, rất dễ bị che lấp trong dòng người sôi động. Song, tôi biết gã dứt khoát là một cảnh sát, bên trong áo jacket giấu một chiếc còng số tám sáng lạnh. Bằng trực giác của kẻ cắp, tôi biết gã chú ý đến tôi. Đây là một gã rất thông minh, tôi không thể không thừa nhận như vậy.

Cự ly giữa chúng tôi là năm mét. Gã bám theo tôi, không nhanh không chậm, xem ra gã có lòng kiên nhẫn cực lớn, mãi vẫn chưa có hành động nào. Tôi biết rõ, lần này tôi thực sự gặp đối thủ rồi. Gã rất bảnh trai; được một chàng trai như vậy còng tay, âu cũng hạnh phúc. Tôi tưởng tượng cái giá lạnh của chiếc còng số tám như kim châm thấu xương, bỗng cười thầm trong lòng. Tôi hạ quyết tâm phải lấy cắp được một thứ trên người gã.

III

À kẻ cắp ấy bỗng dừng chân trong đám đông, sau đó quay người đi tới chỗ tôi. Lúc ấy tôi mới phát hiện ra: Tôi đã phạm một sai lầm chết người, cự ly năm mét thực chất là quá gần giữa một cảnh sát với một kẻ cắp bị theo dõi. À đi thẳng đến bên tôi, tôi không kịp tung ra một chiêu ứng cứu nào. Tôi chỉ cảm thấy mình như một kẻ cắp bị bắt quả tang. Nụ cười của ả rất quyến rũ: “Anh cảnh sát!

Em có thể mượn còng số tám của anh để dùng một lát không?" Giọng à thò thè, nhẹ nhàng làm rung động lòng người, và có sức sát thương rất lớn. À đã nhận ra tôi là một cảnh sát! Tôi cố gắng kiềm chế tình cảm của mình, nghiêm nghị hỏi: "Cô muốn làm gì?" À giờ cổ tay trắng muốt ra, nói: "Em muốn cảm nhận cảm giác lạnh ngắt một chút!" À hơi ngẩng mặt lên, rất đẹp! Tim tôi đập nhanh và mạnh đến nỗi không thể tự chủ được. "Ồ! Nhưng cô có phạm tội gì đâu!" À rất ngây thơ, nói: "Em là một kẻ cắp. Này, còng tay em đi!" Lúc này tôi lại bắt đầu hoài nghi, có lẽ cô ta không phải là kẻ cắp thật, giác quan thứ sáu cũng có lúc sai chứ! Lòng tôi bỗng thanh thản trở lại. Đây là mẫu người tôi thích, có lẽ cô ta không phải là kẻ cắp thật!

IV

Lúc tôi đi đến chỗ gã, vẻ mặt của gã hơi hoảng loạn, khiến cho tôi cảm thấy mình giống như một cảnh sát, còn gã là kẻ cắp. Khi tôi mỉm cười hỏi mượn gã còng số tám, rõ ràng gã rất kinh ngạc, song phải thừa nhận là gã có khả năng kiềm chế tình cảm. Khi tôi chìa tay ra, mặt gã tỏ vẻ vừa lo vừa mừng. Đúng thế, không có một kẻ cắp nào lại đắn đo đến mức tự dừng đầu thú, cho nên có cơ sở để tin tôi không phải là kẻ cắp thật. Tôi

Truyện cực ngắn Trung Quốc

quan sát thấy tảng băng trong khe mắt gã bắt đầu tan chảy thành nước sông mùa xuân. Cá đã cắn câu!

V

Tôi và nàng ngồi trong một quán cà phê thanh tao tĩnh mịch, nàng cười rất ngọt ngào.

Nàng chính là cô gái thuộc mẫu người mà tôi ưa thích. Hơn nữa, nàng rõ ràng không phải là kẻ cắp.

VI

Tôi và gã ngồi trong một quán cà phê thanh tao tĩnh mịch, tôi cười rất ngọt ngào.

Tôi rõ ràng là một kẻ cắp, nhưng tôi chỉ lấy cắp trái tim của đàn ông. Lần này, tôi lại thành công!

Vũ Phong Tạo dịch

Mục Lục

Làm người

Dương Hán Quang..... 5

Chúng tôi cần anh sống

Lưu Chí Học..... 8

Con vịt

Hám Lôi.....13

Chuyện kể của mẹ chồng và nàng dâu

Thường Lang..... 17

Dù nghèo đến mấy cũng không thể để...

Liền Quân..... 19

Mời tình địch ăn cơm

Hà Văn..... 23

Đóng dấu

Dương Thanh Thảo..... 27

Giá

Liễu Luyện Xuân..... 31

Doan Mẽ

Lư Lê Doanh..... 35

Thực ra tôi chỉ gọi cô ấy một tiếng

Từ Xà Văn..... 41

Buổi họp lớp của vợ

Trương Dương..... 44

Tin nhắn thần bí

Trương Hợp Nghĩa..... 48

Dạ hội hóa trang

Cát Quốc Xuân..... 51

Bất cóc tổng tiền

Hám Lôi..... 54

Bố cũng đang đợi

Diệp Tân..... 60

Đầu trục

Vương Mông..... 64

Của quý để dành

Khâu Trường Hải..... 67

Chỉ khác có một chữ

Mã Trường Sơn..... 72

Giấy chứng nhận “người”

Úc Thanh..... 78

Ngân hàng đau đớn

Tạ Phong Vinh..... 84

Niềm vui bất ngờ

Lạc Lãng Thu Phong..... 90

Về làng

Lưu Lập Cần..... 95

Đôi cánh của thiên sứ

Dật Danh..... 100

Cuộc điện thoại lúc nửa đêm

Trung Học..... 105

Bệnh lạ của Phó Cục trưởng

Triệu Thử Ngọc..... 111

Ký tên

Nghiệp Xuân Mậu..... 118

Lời hứa

Âu Tương Lâm..... 120

Lời khuyên chân thành

Lý Trung Tường..... 125

Vinh dự

Lương Hải Triều..... 129

Tiến hóa

Kỷ Quảng Dương..... 135

Chúng mình đã từng uống rượu

Hạ Thanh Hoa..... 139

Thói quen nghề nghiệp

Trần Trần Lâm..... 144

Tay

Vương Mông..... 147

Ông chủ

Từ Xã Văn..... 151

Tặng em một nửa phần quà

Vương Đạo Trang..... 155

Nghèo cũng phải là nghèo có tính báo chí

Lưu Xu..... 158

Lớp học chống tham nhũng của vợ lãnh đạo

Từ Mao..... 160

Mảnh đất này

Doãn Toàn Sinh..... 165

Dồng tiền biết nói

Trần Vĩnh Lâm..... 171

Tình yêu vô tuyến

Đặng Cương..... 176

Nữ tặc

Mạch Thượng Sơ Hàn..... 183

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

Tel: (04) 716 1518 - (04) 716 1190

Fax: (04) 829 4781

Email: nxbvanhoc@hn.vnn.vn

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Tel: (08) 846 9858 - (08) 848 3481

TRUYỆN CỤC NGẮN TRUNG QUỐC

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN CÙ

Chịu trách nhiệm nội dung

NGUYỄN THỊ HẠNH

Biên tập : Thanh Tâm

Trình bày : Đức Đồng

Bìa : Lê Huy

Sửa bản in : Thanh Thúy

Liên kết xuất bản: Công ty Sách Bách Việt

Địa chỉ: Số 13, Tổ 74, Hoàng Cầu, Đống Đa, Hà Nội

Tel: (84-4) 514 8742 - *Fax:* (84-4) 514 8685

Email: info@bachvietbooks.com.vn

Website: www.bachvietbooks.com.vn

In 1.000 cuốn, khổ 12x20 cm tại Công ty cổ phần In 15, Số 8, Nguyễn Hồng, Hà Nội. Giấy đăng ký KHXB số: 68-2008/CXB/357 - 08/VH do CXB cấp ngày 10/01/2008. Quyết định xuất bản của Giám đốc NXB Văn học số 36/QĐ - VH ngày 15/02/2008. In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2008.

Truyện cực ngắn
TRUNG QUỐC

Truyện cực ngắn
TRUNG QUỐC

Số 13, Tổ 74, Hoàng Cầu, Đống Đa, Hà Nội
Tel: (84-4) 3514 8742 - Fax: (84-4) 3514 8685
Email: info@bachvietbooks.com.vn
Website: www.bachvietbooks.com.vn
Blog: <http://360.yahoo.com/bachvietbooks>

BACHVIETBOOKS

Giá **35.000 đ**